

JÎ BO SAZBÛNA PARTÎYA BOLŞÊWÎK

stêrka bolşewîk

HEJMAR: 9 · GELÊREZAN'99 · BIHA: 150.000 TL

2000'li yıllar bolşevizmin olacak!

İçindekiler

Öcalan'ın "silahlı mücadeleyi bırakın" çağrısı ve sonrasındaki gelişmeler...

Faşist Türk devletini ikna çabaları sürüyor! Esir alınmasından sonra verdiği ifadelerde ve İmralı duruşmalarındaki savunmasında TC ile barışmak istediğini; kendisine imkan verildiğinde "barış için" çalışacağını; uç ayda gerillayı dağdan indireceğini ve TC'ye "barış" ve "demokratik cumhuriyet" için hizmete hazır olduğunu söyleyen Öcalan'ı, hakim sınıflar "samimi" bulmadı Bunun sonucunda da "yargı"/mahkeme heyeti Öcalan hakkında verdiği idam kararını açıklarken Öcalan'ın savunmalarında ortaya koyduğu görüşlerde samimi olmadığını da kararın açıklamasına ekledi. Öcalan'ın ve PKK'nin "samimi" olup olmadığını öğrenmek için işi zamana bıraktılar...

Ocalan hakkında verilen idam kararının infaz edilip

edilmeyeceği tartışmaları da gundeme konarak kararın infaz edilmemesini istiyorsa Öcalan ve PKK'nin TC'ye "samimiyetlerini ispatlamaları gerektiği" dolaylı olarak dayatıldı. Öcalan ve PKK de TC ile barış istediklerini, bazı kulturel haklar derekesine düşürdükleri Kürt ulusal sorununu anayasal değişiklikler temelinde "çözmeye hazır" ve Öcalan'ın savunmasında ileri sürdüğü görüşlerde samimi olduklarını TC'nın hakim sınıflarına ispat etme çabalarını yoğunlaştırdı.

Yakalanmadan onceki dönemde Öcalan TC'nın diyalog yolunu açması ve sorunu karşılıklı anlaşmayla çözmeye hazır olduğunu gösterdiği noktada silahlı mücadelenin terkedileceği, gerillanın "sivil savunma gücü, emniyet gücü" olacağını birçok kez açıklamıştı İmralı savunmasında bu gorüşü biraz daha ilerleterek, kendisine imkan tanındığında üç ayda gerillayı dağdan indireceğini, bu adımı somut olarak atmaya hazır olduğunu açıkladı. Hakim sınıfların Öcalan'ı "samimi olmamakla" itham etmeleri aslında Öcalan ve PKK'den daha fazla taviz istemeleridir.

Öcalan ve PKK'nın TC'yı ikna çabaları içine girmiş olması beklenen adımın atılmasını da beraberinde getirdi PKK Genel Başkanı Abdullah Ocalan, 2 Ağustos 1999 tarihinde avukatları aracılığıyla yaptığı bir açıklamayla PKK'yı 1 Eylül 1999'da silahlı mücadeleyi durdurmaya ve silahlı güçlerini TC sınırları dışına çıkarmaya çağırdı Öcalan aynen şunları soyledi:

"Türkiye'de çatışma ve şiddet ortamı insan hakları ve demokratik gelişmenin önünde engel teşkil etmektedir. Ağırlıklı olarak Kürt sorunundan kaynaklanan şiddet bunda temel rol oynamaktadır Çıkmazı aşmak ve sorunların çözüm yolu şiddete son vermeyi gerektirmektedir. Bu nedenle PKK'nın 1 Eylül 1998'den beri tek ta-

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan, 2 Ağustos 1999 tarihinde avukatları aracılığıyla yaptığı bir açıklamayla PKK'yi 1 Eylül 1999'da silahlı mücadeleyi durdurmaya ve silahlı güçlerini TC sınırları dışına çıkarmaya çağırdı.

raflı yürütmeye çalıştığı ateşkes surecınden, 1 Eylül 1999'dan itibaren sılahlı mücadeleye son vermeye ve güçlerıni barış ıçın sınırların dışına çekmeye çağırıyorum Böylelikle demokratik çözüm yolunda yeni bir diyalog ve uzlaşma aşamasının gelişeceğine inancımı belirtiyorum." (4 Ağustos 1999 tarihlı gazetelerden)

Öcalan'ın bu çağrısı savunulan siyasetin bır devamı olması açısından yenı olmasa da, sılahlı mücadeleye somut olarak son verme, somut eylem çağrısı olması bağlamında atılan yeni bir adımdır.

Herhangı bır örgütün ıçinde bulunduğu koşullarda kendı durumunu ve mücadelenın genel seyrini tahlil ederek şu ya da bu mücadele bıçımını seçmesi doğaldır. Şu ya da bu örgütün hangı mucadele bıçimini seçeceği de o örgütün kendı sorunudur. Bu bağlamda nıye silahlı mücadeleye, mücadelenin silahlı biçimine son veriyorsunuz dıye eleştırı getirmek yerine, sılahlı mucadelenın terkedılmesinın hangi amaçla yapıldığı, nasıl gerekçelendırıldiği, kıme ve neye hizmet ettiği sorgulanmak zorundadır.

Öcalan'ın çağrısı, PKK'nin bu çağrıya uyması ve sonrasındakı gelişmeler de bu temelde sorgulanmalıdır. "Sılahlı mücadele niye, hangi amaçla terkediliyor?" sorusuna, İmralı döneminde daha da açığa çıkan, Öcalan'ın savunmasında döne dolaşa dile getirdığı görüşler bılindiğinde cevap vermek de zor değıldir. Sılahlı mücadelenin terk edilmesinin en temel amacı, PKK'nin samimı olduğuna ve Türk devletının çıkarlarının Kürtlere bazı Anayasal haklar verılerek Kürt ulusal sorununun üstünün kapatılmasından geçtığıne dair TC'nin ikna edılmesını sağlamaktır.

Çatışmanın ve şiddet ortamının kaynağı TC'dir; bu faşist sömürgeci devletin Kürt ulusu ve azınlık milliyetler üzerinde ulusal baskı ve zulüm yapmasıdır. Silaha haklı olarak başvuranlar, haksız, gerici şiddete karşı çıkmışlardır. Eğer şiddet ortadan kaldırılmak isteniyorsa, o zaman şiddetin kaynağını kurutmak, kapitalist-emperyalist sistemi ortadan kaldırmak zorunludur.

Öcalan çağrısında Türk hakım sınıflarını ikna etmeye gösterdiği çabada, hakim sınıfların kavramlarıyla, tespitleriyle konuşmaktadır. Ocalan'a göre Türkıye'de "ınsan hakları ve demokratık gelişmenın" önundeki engel "çatışma ve şıddet ortamı"dır *"Kürt sorunundan kaynaklanan şiddet"* ıse bunda *"temel rol"* oynamaktadır .. Durum böyle olduğuna göre Kürt tarafı şıddete son verırse... o zaman Türk devletı "insan hakları ve demokratikleşmeyi" gerçekleştirme ımkanına sahıp olacak . "Demokratik cumhuriyete doğru adım atılacak. ."

Öcalan'ın sılahlı mucadeleyı bırakın çağrısını gerekçelendirmesı tam da yıllardır hakim sınıfların yutturmaya çalıştığı ve kıtlelerın gerçeklerı görmemesı ıçın surekli dile getırdiği; "bölgenin geri kalmışlığı, yoksulluk, işsizlik terör eylemlerınden kaynaklanıyor. Bolgede barış olmadığı ıçın yatırım yapamıyoruz İşverenlerımız bölgede güvenlıklı bir ortam olmadığı ıçın bölgede yatırım yapmaktan çekınıyorlar." vb vb. görüşlerle uyum içindedir Her iki tarafın bırleştığı temel nokta, "Kürtler silahlı mücadele verdiği ıçın, Türkiye'de ınsan hakları ve demokratıkleşme gelışmedı. Kürtlerın yaşadığı bölgede de (artık PKK'nın tavırlarında Kuzey Kürdıstan kavramı giderek kaybolmaktadır) gerı kalmanın nedenı, demokratıkleşmenin gerçekleşmemesıdır". Eh hepsının temel kaynağı ise "çatışma ve şıddet" ortamıdır...

Gerçek durumda ise, çatışmanın ve şiddet ortamının kaynağı TC'dir; TC'nın burjuva demokrasisıne bıle sahip olmaması, faşizmin ıktidarda olması ve bu faşıst sömurgeci devletın Kürt ulusu ve azınlık mılliyetler üzerinde ulusal baskı ve zulüm yapmasıdır Silaha, şiddete haklı olarak başvuranlar, haksız, gericı şiddete karşı çıkmışlardır Eğer şıddet ortadan kaldırılmak isteniyorsa, o zaman şıddetın kaynağını kurutmak, kapıtalist-emperyalist sıstemi ortadan kaldırmak zorunludur. Somürücü egemenlere karşı şiddete başvurmak, işçi ve emekçıler ıçın, ezılen halklar için meşrudur, doğrudur ve zorunludur.

Çatışmanın ve şiddet ortamının sorumlusu ve suçlusunun faşist Türk devleti olduğu gerçeğını Öcalan gızlemeye çalışmaktadır. O bunu yaparken de Kürtlerin ulusal baskıya karşı gelmiş olmalarını "demokratıkleşmenin önünde bir engel" olarak göstererek Kürtlere –"demokratikleşme" adı altında– gerçekte TC'ye boyun eğme öğüdünü vermektedır.

Faşist Türk devletının ulusal zulmüne karşı, ulusal haklarını, özgürlüğünü elde etmek için verilen mücadele haklı bır mücadeledir.Yanlış olan PKK önderlığinde Kürt ulusunun sılahlı mücadeleye, şiddete başvurmuş olması değıldır. Şimdı PKK'nin silahlı mücadeleyi durduracağını ilan etmesi de silahlı mücadelenın değil, PKK'nin geldiği yerin yanlışlığını göstermektedır

Kürt ulusunun özgürlük mücadelesi demokratıkleşmenin sorunudur! Fakat bu demokratikleşme faşist Turk devletının Anayasal değişiklıklerle "dönüşümüyle" gerçekleşecek bır demokratikleşme değildır. Burjuva demokrasısini kutsayan Öcalan ve PKK'nin demokratıkleşmeden anladığı şey, TC'nin Kürtlere bazı hak kırıntılarını vermesı, legal alanda bir Kürt partısinin siyaset yapabilmesidir!

Ocalan'ın "sılahlı mücadeleyı bırakın, güçlerı barış ıçın sınırların dışına çekın" çağrısı, Öcalan'ın TC'ye esir olduğu, Turk hakim sınıflarının "29. Kurt ısyanını bastırdık" diye bayram ettiği ve Türk devletinin ne kadar güçlü olduğunun kıtlelere empoze edilmeye çalışıldığı; başta komünistler ve devrimcıler olmak üzere ulusal baskıya karşı çıkan ve karşı çıkma ihtimali olanlara, düzenın tum muhalıflerıne "15 senedır sılahlı mücadele yürüten PKK'yı yendık, sız hıç bır şey yapamazsınız, yok olmak ıstemiyorsanız sesinizı çıkarmayın!" vb. vb. yönlü tehdıtlerın savrulduğu; en basıt demokratık hak talebıyle eylem yapanların zındanlara tıkıldığı, katledıl-

diği, pişmanlık yasasıyla pişmanlığın körüklendiği ve PKK gerillalarının teslim olmalarının daha da yoğun bir biçimde dayatıldığı bir ortamda yapılmıştır. Amacı TC'yi ikna etmek, kendilerinin "samimi" olduklarını göstermek olan bu çağrı sadece ve sadece sömürgeci faşist Türk devletine yaramakta, bu devletin varlığını sürdürmesine hizmet etmektedir.

Mahkeme savunmasında da dile getirdiği silahlı mücadeleye son verme tavrını Öcalan'ın Ağustos ayı başında somut bir çağrıya dönüştürmesinin ortamı da kısaca şöyledir:

ABD'nin Kürt ulusal sorunundaki siyasetinin uygulanması bağlamında takındığı tavır Temmuz ayı sonuna doğru daha da somutlaştırılmaya başlandı. ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Harold Hoangju Koh, Türkiye'de insan hakları politikası ve uygulamalarını incelemek için Türkiye'ye geldi. İnsan hakları politikasını incelediği alan ise Kuzey Kürdistan oldu. Koh, yaptığı incelemeler sonrasında Türk devletine ve hükümetine "demokratikleşme sağlanmalıdır" uyarısında bulundu! Legal alanda Kürtleri temsil edecek bir partiye izin verilmesi gerektiğini de ekledi.

Aynı dönemde Saraybosna'da "Güneydoğu Avrupa İçin İstikrar Paktı Zirve Toplantısı" yapıldı. Toplantıda Clinton'la da görüşen Demirel, Türkiye'ye dönüşünde gazetecilere yaptığı açıklamada, Öcalan'ın idam cezasının hassas bir konu olduğunu, Türkiye'nin ve kendisinin uzun zamandır bu kadar hassas bir sorunla karşılaşmadığını, sakin bir biçimde düşünülmesi gereken bir konu olduğunu açıkladı.

Bu açıklamadan birkaç gün önce ise kemalistliği ve Amerikancılığı üzerine and içilen Çevik Bir, askeri görevinden emekli olmadan önce İmralı'yı "teftiş"e gitti. Resmen açıklanmasa da bu "teftiş"in Çevik Bir'in Öcalan'la konuştuğu bir "teftiş" olduğu değişik gazetelerden çıkan haberlerle kamuoyuna yansıdı.

Öcalan'ın kamuoyuna yaptığı açıklamaların doğrudan devletin yetkililerinin denetiminden geçtiği ve kamuoyuna yapılacak açıklamaların bunların bilgisi ve izni dahilinde olduğu ve TC'ye zarar verebilecek bir çağrıya izin verilmeyeceği de bilindiğinde, Öcalan'ın çağrısının sonuçları açık olan gizli pazarlıklar temelinde de yapıldığı ortaya çıkmaktadır.

Biz komünistler; PKK'nin reformist ve milliyetçi çizgisine rağmen attığı bu son adımı, Kuzey Kurdistan ve Türkiye devrimi açısından TC'ye karşı savaşan bir silahlı gücün devreden çıkması, böylece TC'nin güçlenmesi anlamına gelen bir adım olarak değerlendiriyor, bu gelişmeyi genelde devrim hareketine zarar veren bir gelişme olarak görüyoruz.

Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını özgür koşullarda ve özgür iradesiyle kullanmasının koşullarının yaratılması, işçiler ve tüm emekçiler için demokratikleşmenin gerçekleşmesi sadece ve sadece faşist Türk devletinin yerlebir edilmesi ve değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin devrimci demokratik iktidarının kurulmasıyla mümkündür!

Biz komünistler; PKK'nin reformist ve milliyetçi çizgisine rağmen attığı bu son adımı, Kuzey Kürdistan ve Türkiye devrimi açısından TC'ye karşı savaşan bir silahlı gücün devreden çıkması, böylece TC'nin güçlenmesi anlamına gelen bir adım olarak değerlendiriyor, bu gelişmeyi genelde devrim hareketine zarar veren bir gelişme olarak görüyoruz.

ÇAĞRI SONRASINDAKİ GELİŞMELER, TAVIRLAR...

Öcalan'ın "silahlı mücadeleyi bırakın" çağrısının yapıldığı ortamın bir yanı da, Öcalan'a verilen idam kararının infaz edilip edilmeyeceği bağlamında tartışmaların yürüdüğü; TC için Öcalan'ın PKK üzerindeki etkisinin ne kadar olduğunun da ortaya çıkması gerektiğiydi. Buna göre eğer Öcalan PKK'ye hâlâ hakim ise, o zaman TC'nin Kürt sorunundaki planı için Öcalan elde bir rehin olarak tutulacak ve bu temelde de Öcalan'a "kendisini ispatlama" imkanı tanınarak "samimiyeti" de ölçülmüş olacaktı. Tersi durumda ise, yani eğer Öcalan PKK'ye lafını dinletemeyecek bir durumda ise, o zaman da Öcalan'a verilen idam cezasının infaz edilmesi yönü öne çıkacaktı. Bu durumda TC, "Öcalan kendi canını kurtarmak için çaba gösteriyor" tavrına daha da ağırlık verecekti.

İşte tartışmaların bu temelde yürüdüğü bir ortamda Öcalan'ın çağrısına PKK'nin vereceği yanıt önem kazanıyordu. Öcalan'ın İmralı savunmasındaki görüşlerini "sürece yön veren bir manifesto" olarak değerlendiren ve "Başkansız yaşam olmaz" sloganını öne çıkaran PKK'nin Öcalan'ın çağrısına vereceği yanıtın da aslında bu çerçevede olacağını gösteriyordu.

Öcalan ve PKK'nin siyasetinin savunucularının çağrıya verdikleri ilk yanıt "Devletin bütün kaygılardan uzak, bunu barış için değerlendirmesini diliyoruz" biçiminde oldu.

PKK Başkanlık Konseyi ise 5 Ağustos tarihinde yaptığı açıklamayla Öcalan'ın çağrısını desteklediklerini açıkladı. Sözkonusu açıklamada Öcalan'ın çağrısının içinde bulunulan koşullarda "Kürt sorununu çözmenin ve Türkiye'deki demokratikleştirmenin geçerli tek yolu" olduğu tespit edildikten sonra şunlar savunuldu:

"Partimiz, daha önceki birçok açıklamasında belirttiği gibi Genel Başkan Abdullah Öcalan yoldaşın 2 Ağustos tarihli açıklamasına da bütünüyle katılmakta ve her türlü çalışmasını bu temelde yürüteceğini açıkça ilan etmektedir. Bundan böyle bütün ideolojik, politik, örgütsel ve askeri faaliyetlerimiz, Genel Başkanımızın açıklamasındaki esaslar temelinde ve demokratik cumhuriyeti yaratma ekseninde, yeni bir yaklaşım ve üslupla yürütülecektir. Yine bütün ilişki ve ittifak çalışmalarımız,

bu hedefle çelişmeme ve buna ulaşma temelinde olacaktır." (Özgür Politika, 6 Ağustos 1999, Bundan sonra Özgür Politika'dan yaptığımız alıntıların sadece tarihi belirtilecektir.)

PKK Başkanlık Konseyi'nin bu tavrı daha sonraki gelişmelerin de hangi temelde olacağını gösteriyordu. PKK silahlı mücadeleyi bırakarak "barış" için güçlerini TC'nin resmi devlet sınırları dışına çıkarıp tüm ilişki ve ittifaklarını da bu yaklaşım temelinde ele alacaktı! Böylece PKK'nin Ocalan'ın söylediklerine uygun hareket edeceği de hakim sınıflara gösterilmiş oldu...

PKK Başkanlık Konseyi'nin açıklamasından sonra ARGK, ERNK ve PJKK'den de aynı yönden açıklamalar yapıldı. ARGK, yaptığı açıklamada, *"Başkan Apo'nun silahlı güçlerimize yönelik geliştirdiği 1 Eylül'den itibaren savaşın durdurulması talimatını ARGK güçleri olarak Başkomutanımızın bir emri olarak algılıyor ve emir komuta düzeninde yek vucut olarak uygulamaya koyacağımızı belirtiyoruz." (7 Ağustos 1999)* diyerek, Öcalan'ın çağrısını bir emir olarak algıladıklarını ve bu emre uyacaklarını kamuoyuna, daha doğrusu Türk hakim sınıflarına bildirdi.

Bu açıklamalara paralel olarak Başkanlık Konseyi üyeleri değişik aralıklarla açıklamalar yaparak "artık barış için savaş" verileceğini, barışın stratejik bir amaç olduğunu vb. vb. açıklamalarda bulunuldu.

Bu arada PKK Genişletilmiş 2. Merkez Komitesi toplantısının yapıldığı da –9 Ağustos tarihli bir bildiriyle– kamuoyuna açıklandı. Sözkonusu toplantıda Öcalan'ın "yeni manifestosu" temelinde hareket edileceği kararlaştırılarak, içinde bulunulan donemdeki siyaset bir kez daha onaylandı. PKK'nın programının değiştirilmesi için de Olağanüstü Kongre yapılması da kararlaştırıldı. Bu Kongrenin yapacağı esas iş, Öcalan'ın savunmasında açıkça dile getirdiği "demokratik cumhuriyet" yaklaşımını, "yeni manifesto"sunu PKK'nin programı olarak kabul etmektir. Böylece Öcalan'ın Roma sürecinde dile getirdiği "yeniden yapılanma" işi de sonuca bağlanmış olacaktır.

Şimdi yapılan çalışmalar, Öcalan'ın savunmasının kendi kitlelerine kabul ettirilmesi ve bu temelde de Kongrenin yapılmasıdır. Ocalan ile PKK TC'yi ikna çabalarında her geçen gün daha fazla geriye gitmekte ve düzenle birleşmenin adımlarını daha da sıklaştırarak atmaktadır.

Başkanlık Konseyi'nin açıklamasında yapılan "tum ilişkilerimiz ve ittifak çalışmalarımız bu temelde yapılacaktır" tespiti, somut olarak devrimcilere, komünistlere karşı açıkça cephe almanın atılan temelidir. PKK'nin siyasetinin savunuculuğunu yapan dergi ve gazetelerde devlete çağrılar ve uyarılarda bulunulup, TC'nin çıkarlarının nerede olduğu yönünde akıl hocalığı yapılırken PKK'ye ve Ocalan'a eleştiri getiren devrimcilere, komünistlere karşı kışkırtıcı ve hakaret tavırları giderek yoğunlaşmaktadır.

TC ile uzlaşma, barışma temelinde gerçek bir barışın mümkün olmadığını söyleyenler, "barış düşmanı", "savaş rantçıları" vb. olarak gösterilmektedir. Faşist Türk devletini değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesi temelinde devrimle yıkmayı, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını özgür iradesiyle kullanacak özgür koşulları yaratmayı ve gerçek kurtuluşun ancak devrimle mümkün olduğunu savunanlara; "devlete karşı düzeysiz yaklaşmamayı, devletle barışık bir biçimde yaşamayı" tavsiye etmektedirler! vb. vb.

PKK artık ilişki ve ittifak sorunlarında TC'yi ikna çabasında açıkça devrimcilerden uzaklaştığını, devletle barışmak istediğini de ispat etmeye, samimi olduğunu göstermeye çalışıyor! İpler bir kere kaptırıldı mı böylesi gelişmeler de doğal olarak kendisini gösteriyor!

PKK'nin siyasetinin savunuculuğunu yapan dergi ve gazetelerde devlete çağrılar ve uyarılarda bulunulup, TC'nin çıkarlarının nerede olduğu yönünde akıl hocalığı yapılırken PKK'ye ve Öcalan'a eleştiri getiren devrimcilere, komünistlere karşı kışkırtıcı ve hakaret tavırları giderek yoğunlaşmaktadır.

PKK Genişletilmiş 2. Merkez Komitesi toplantısında alınan bir diğer kararın da altının çizilmesi gerekiyor. Sözkonusu karar şöyledir: *"Parti birliğimizi ve örgütsel yapımızı tehdit eden her türlü parti dışı tutum ve anlayış, aşırı duygusal, dogmatik ve tutucu yaklaşım mahkum edilmiştir. Bunlara ve sağ liberalizmin olumsuz etkilerine karşı yoğun bir mücadele yürütülmesi uygun ve gerekli görülmüştur..." (10 Ağustos 1999)*

Bu karar PKK içinde çıkabilecek "çatlak" seslerin bastırılması içindir. "Partili davranış"ın içeriği, Öcalan'ın savunmasında ortaya koyduğu genel çerçeveye ve silahlı mucadeleye son verme tavrına uygun davranmak olarak doldurulduğu yerde, bu siyasete şu ya da bu biçimde muhalefet edenler "parti dışı tutum ve anlayış"ı savunmakla damgalanıp mahkum edileceğinin garantisidir bu karar. "Demokratik cumhuriyeti" pusula yapanların kendi içlerinde ne kadar "demokratik" davrandıklarının da ispatıdır bu tavır! Böylece şu ya da bu biçimde cılız da olsa eleştiri getireceklere işin başında gozdağı verilmiştir: Ya uyacaksın, ya uyacaksın!

Öcalan'ın faşist Türk devletinin eline geçmesini sorunun çözümü için bir fırsat olarak değerlendirenler, şimdi de silahlı mücadeleye son vermeyi bir fırsat olarak değerlendirip kitlelere satmaktadırlar! Gerçekten de bu, eğer bir fırsat olarak ele alınacaksa, faşist Turk devletinin PKK önderliğindeki Kurt ulusal mücadelesine son vermesi için bir fırsattır. Bu fırsat ezilen Kurt ulusunun özgürlüğüne kavuşması için bir fırsat değildir! Bunu böyle ortaya koyanlar, kendi yanlış siyasetlerini haklı çıkarmak için Kurt ulusundan kitleleri kandırmaktadırlar!

PKK'nın değişik kurumlarının Öcalan'ın çağrısına

uyacaklarına yönelik açıklamaların ardında Öcalan devletin adım atması gerektiğine yönelik açıklamalar yapmaya başladı. Öcalan, PKK'nin kendi tavrına uygun hareket edeceğini TC'ye ispatlama rahatlığı içinde; *"Devlet silahların bırakılmasını istiyorsa bunun koşullarını yaratması gerekir Devletin hazırlığı olmalıdır. Yarın Türkiye adım atarsa silahlar da bırakılır. Doğru dürüst hiçbir yasal düzenleme yoktur." (Özgür Politika, 11 Ağustos 1999)* tavrını takınarak devlete akıl verme tavrı temelinde pazarlık yapmaya çalışmaktadır.

Öcalan'ın bu tavrında vurgulanması gereken yan, PKK'nin silahlı mücadeleye son vermesinin ötesinde eğer TC adım atarsa silahların da bırakılacağı görüşünün savunulmasıdır. İlk bakışta göze çarpmayan bu tavır, silahlı mücadeleye son verme çağrısının bir adım daha ilerletilmesidir. Bunun gerçekleştirilmesi için de Öcalan TC'ye "ortam hazırla" önerisinde bulunmaktadır. Hakim sınıfların "PKK güçlerinin TC sınırları dışına silahlarıyla birlikte çekildiği, oysa yapılması gereken şeyin, silahlarıyla birlikte teslim olunması ve pişmanlık yasasından yararlanılması gerektiği ve silahların Türk devletine karşı bir koz olarak elde tutulduğu" tavrına karşı Öcalan; hakim sınıfları ikna etmek amacıyla silahların elde tutulmasının bir koz olmadığına dair açıklamalarına devam etti.

Öcalan'ın faşist Türk devletinin eline geçmesini sorunun çözümü için bir fırsat olarak değerlendirenler, şimdi de silahlı mücadeleye son vermeyi bir fırsat olarak değerlendirip kitlelere satmaktadırlar! Gerçekten de bu, eğer bir fırsat olarak ele alınacaksa, faşist Türk devletinin PKK önderliğindeki Kürt ulusal mücadelesine son vermesi için bir fırsattır.

12 Ağustos'ta kendisiyle görüşen avukatlarına yaptığı açıklamada Öcalan: *"Silahları dışarıda bir koz olarak tutma iddiasını reddediyorum. Silahlar koz değildir." (14 Ağustos 1999)* biçiminde tavır takındı. Her ne kadar silahlar koz değildir dese de Öcalan devletin adım atması gerektiğini söylerken silahların elde tutulduğunu kabul etmektedir. Fakat işin içinde TC'yi ikna sorunu olduğu için silahların koz olduğunu reddediyor! Silahlarıyla birlikte geri çekilmenin devlete karşı neden koz olmadığına Öcalan'ın cevabı şöyledir: *"Dışarıda kalınacak süreçte, Türkiye'ye dönüş kongresi yapılacak ve dönme hazırlığı böylece tamamlanacaktır. Bunun koşullarının yaratılması gerekir. Demokratik hukuk reformları gerçekleştirilmeli, genel af açılen hayata geçirilmeli. Ancak bundan sonra dönüş gerçekleşebilir." (aynı yerden)*

PKK'nın silahlarını bırakıp TC'nin izin verdiği koşullarda legal alanda siyaset yapması için gerillanın dağıtılması planında TC, pişmanlığı ve pişmanlık yasasından yararlanamayacak olanlara zindanı dayatmaktadır Öcalan ise genel af istemektedir. Gerillanın dağdan indirilmesi bağlamında seçilecek yolun ne olacağı tartışmasında TC ile Ocalan arasındakı farklılık silahların bırakılıp bırakılmaması değil, pışmanlıkla genel af savunusu arasındakı farklılıktır. Genel affın çıkarıldığı, anayasada bazı değişikliklerin yapıldığı ve Türkiye'ye gelindiğinde hapse konmayacağının garanti edildiği koşullarda Öcalan ve PKK gerillanın silahlarıyla birlikte Türk devletine sığınmasına zemin hazırlamaktadır. Türkiye'ye dönüş kongresi de bunun içindir Gerillayı sadece siyasi olarak değil, psikolojik olarak da buna hazırlamak içindir.

Öcalan'ın bu tavrı takınmasından birkaç gün sonra Türkiye, Marmara'daki depremle sarsıldı.. PKK Başkanlık Konseyi de 25 Ağustos tarihinde yaptığı bir açıklamayla TC'ye "deprem jesti" çekti! Sözkonusu açıklamada, 1 Eylül 1999 tarihinde silahlı mücadeleye son verme ve geri çekilmenin deprem sebebiyle one alındığı açıklandı. Sözkonusu adım, *"Ağır bir felaketin yaşandığı süreçte partimizin savaşı tek yanlı olarak durdurmuş olması ve barış için çabalarını yoğunlaştırmış bulunması, devleti ve halkıyla Türkiye'ye yapılmış en büyük destek olmuştur." (26 Ağustos 1999)* biçiminde ortaya kondu Boylece PKK'nin sadece TC ile barışa hazır olduğu değil, TC'ye destek verdiği de hakim sınıflara gösterilmiş oluyordu... PKK bu jesti yaparken, faşist Türk devletinin ordusu Kuzey Kürdistan'da barbarlığını sürdürüyordu!

1 Eylül 1999 tarihli PKK eğilimli gazetelerde TC ile "barış" dilekleri, kutlamaları ve TC'ye çağrılardan geçilmez oldu. 2 Eylül tarihinde Medya TV uzerinden yapılan açıklamasında Osman Ocalan, hızlı geri çekilmenin TC'nin operasyonlarıyla engellendiğini açıkladı. 3 Eylül tarihli Özgür Politika'da da yayınlanan tavrında Osman Öcalan, "geriye dönülmemek üzere adım attıklarını, silahlı güçlerini savaş gücu olmaktan çıkarıp "siyasal ve sosyal yaşam projesiyle bir inşa gücü haline getirmek istediklerini" savundu. Bu görüşlerin yanısıra Türk ordusuna çağrıda bulunuldu ve ordunun silahları bırakıp kazma küreğe sarılması gerektiği önerildi. Öneriye şunlar da eklendi:

"...Türk ordusuna yaptığımız bir çağrıdır, bizden yana hiçbir endişesi olmasın. Biz kararlıyız, Türk ve Kürt halkının yani tüm Turkiye halkının geçirdiği deprem felaketini de Kürdistan'daki savaş yıkımlarını da dikkate alarak bunun karşısındaki sorumluluğu içerisinde orduyu zorlayacak hiçbir davranışa girmeyeceğiz." (aynı yerden)

Böylece "deprem jesti" faşist Türk ordusuna "sizi zora sokmayacağız" jesti ve garantisiyle bütünleşti... PKK gerçekten de samimi ve kararlı adımlarla yürüyor! Hem de beklenmedik bir hızla!

Öcalan'ın Türk hakim sınıflarını ve temsılcılerini ikna edebilmek için başvurduğu bir yol da, hakim sınıf temsilcilerinin önde gelenlerinin açıklamalarını olumlu bulduğunu ve sözkonusu kişilerin açıklamalarının kendi tavırlarıyla ortuştüğünü savunmaktır. Bu yolla da Öcalan, kendilerinin hiç de iddia edildiği gibi Turk devletine düşman olmadıklarını, aksine önde gelen hakim sınıf

temsilcilerının tavırlarıyla aynı yaklaşıma sahip olduklarını; bu gerçeği görmeyenın "Türk tarafı" olduğunu göstermeye, hakım sınıfları ıknaya çalışmaktadır.

Bu tavrın ıki orneğını Genelkurmay Başkanı Kıvrıkoğlu ile Yargıtay Başkanı Selçuk'un açıklamaları bağlamında Öcalan'ın takındığı tavır oluşturmaktadır.

Kıvrıkoğlu 3 Eylül'de gazetecilerle bir sohbet toplantısı yaptı ve sorulara cevap verdi. Ocalan'a verilen idam cezasının ınfazı bağlamında Yargıtay kararından sonra ışın sıyasetçılere kaldığını ve TBMM'nın alacağı karara saygılı olacaklarını açıkladı Bunun dışında PKK'nın silahlı mücadeleye son vermesi ve güçlerini TC sınırları dışına çekmesi bağlamında da bır durum tespitı yapıp şunları söyledı·

"Türkıye'yı terketmeleri çok önemli değil Teslim olmaları ve pişmanlık yasasından yararlanmaları gerekir Geçmışte de ateşkes ilan edip bozdukları durumlar yaşandı. Bu nedenle bir süre bekleyip görmek lazım." (Hürriyet, 5 Eylül 1999)

Kıvrıkoğlu'nun tavrı ıçinde PKK ve Kürt sorunu bağlamındaki temel düşünce "teslim ve pışman olma" düşüncesidir. Ayrıca PKK'nin gelinen yerde ne ıstediği konusunda ıse Kıvrıkoğlu durumu şoyle özetlemektedır:

"Terör başının da söylediği gibı, sılah yoluyla bir yere varamayacaklarını kabul ettıler Siyasal yoldan çözüm düşünüyorlar. Federasyon da istemiyorlar. İstedikleri bazı kültürel haklardır. Bunların bazıları zaten verilmıştir. Kürtçe gazete ve kasetler serbest Yasak olmasına rağmen Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da Kürtçe televızyon ve radyo yayınları yapılıyor. 37 ıl ve ılçede belediyeler HADEP'te. Kımse niye seçildiniz dıye karşı çıkmadı. Doğru dürüst çalışıp memlekete hizmet ederlerse kımse bırşey demez. Türkiye bırçok hakları vermiş zaten " (aynı yerden)

Demokratik hakların gerçek savunusu ancak devrimci siyaset temelinde mümkündür. Burjuvazinin iktidarını ayakta tutmaya hizmet eden "haklar" savunusu işçi ve emekçilere, ezilen ulus ve milliyetlere köleliğin değişik versiyonunu dayatma dışında hiçbir anlama gelmez. Öcalan da Kıvrıkoğlu ve Selçuk'un tavırlarını onaylayarak buna ortaklık etmektedir.

Kıvrıkoğlu burada PKK'nın savunduğu sıyasetı olduğu gibı aktarmakta ve gelınen yerde PKK'nin siyasetının ne olduğu ve neyi savunduğu bızzat Genelkurmay'ın ağzıyla kabul edilmektedir. Kıvrıkoğlu'nun takındığı bu tavır, en azından gelinen yerde PKK'nın hakım sınıf temsılcıleri tarafından "bolucu" olarak değerlendirilmediğine ışaret etmektedir. Fakat buna rağmen Kıvrıkoğlu PKK'nın bu sıyasetıne katıldığını vs söylememektedir Kıvrıkoğlu'na gore PKK'nın taleplerının bır bölümü zaten gerçekleşmiştir İstenılen kültürel haklar bağlamında yapılacak birşey geriye kalmış· Kürtçe televızyon ve radyo yayınlarının ustündekı yasağın kalkması! Bu da "demokratıkleşmeyle birlıkte çozülecek bir sorundur" O zaman PKK'nın yapması gerektığı birşey vardır: "Teslım olmaları ve pışmanlık yasasından yararlanmaları"!

Kıvrıkoğlu'nun tavrı budur. Bu tavrı Ocalan şöyle değerlendırmektedir:

"Kamuoyunda yoğun tartışmalara yol açan Genelkurmay Başkanı sayın Kıvrıkoğlu'nun değerlendirmelerini olumlu buluyorum. Geliştırmek ıstediğimiz Barış ve Kardeşlik sürecine olumlu bir katkıdır Önemsıyoruz, değer veriyoruz." (Özgür Politika, 8 Eylül 1999)

Öcalan, Kıvrıkoğlu'nun konuşmasında ışine gelebilecek yanları kullanmaya çalışsa da, PKK'ye teslimiyetı ve pişmanlığı dayatan Kıvrıkoğlu'nun tavrıyla kendi tavrının örtüştüğünü olumlu bir şey gibı göstermesi bile, gelinen yeri ortaya koymaya yetmektedir. Öcalan kendı siyasetıyle Kıvrıkoğlu'nun tavrının birliğini ortaya koymaya çalışırken, Genelkurmay Başkanlığı kendisini Öcalan'dan da ayırmak ıçin 10 Eylül'de bir açıklama yaptı. Sözkonusu açıklamada, *"Genelkurmay Başkanlığı'nın PKK terör örgütünü muhatap olarak kabul etmesı, onun tekliflerini müzakere etmesi ve bazı tavizler vermesinin sözkonusu olmadığı" (Türkıye, 11 Eylül 1999)* açıklandı.

"Devletin halihazır mevcut polıtikasında" bir değişiklik olmadığı belirtilen açıklamada bır kez daha PKK'lılerın teslım olmaları ve pışmanlık yasasından yararlanmalarının "en uygun bir hareket tarzı" olduğu savunuldu

Ocalan'ın "Barış ve Kardeşlık projesine katkı" olarak yorumladığı tavrın somut ıfadesı, Eylül ayı sonlarına doğru Genelkurmay'ın "PKK'ye karşı mücadelemız kararlı bır bıçimde sürmektedir" açıklamasında ve Güney Kürdıstan'a resmi açıklamalara göre beşbın askeriyle bir kez daha gırmesı oldu. Kuzey Kürdistan'da ise zaten saldırılar hiç durdurulmadı.

Ikinci örnek olarak Yargıtay Başkanı Selçuk'un tavrı da Öcalan tarafından onaylandı. TC'nin hakim sınıfları arasında sıvil-asker çatışmasının da bir göstergesi olan Selçuk'un tavrı, Kıvrıkoğlu'nun tavrına karşı bir cevap nitelığindedir. Bu bağlamda Yargıtay Başkanı gerçekte TUSİAD'ın tavrı olan "demokratıkleşme" bağlamında da görüşler savunmuştur Hakım sınıflar arasındakı sivıl-asker çatışmasında Öcalan, *"Selçuk bizimle örtüşüyor", "Sami Selçuk'un açıklamaları olumludur. Ortaya koyduğum demokratık cumhuriyetin hukuk alanındakı versıyonudur." (11 Eylül 1999)* diyerek "sıvıl cephede" yerını alıyor Bu arada bırkaç gün öncesinde Kıvrıkoğlu'nun "katkıları"nı desteklediğini, askerı kanadın tavrını onayladığını da es geçerek işine ne gelıyorsa onu alıyor

Öcalan'la Selçuk'un tavırlarının örtüştuğü, bir anlamda doğrudur Fakat bu örtüşme, Selçuk'un PKK'nın sıyasetıne yaklaştığını değil, Öcalan'ın ve PKK'nin Selçuk'un şahsında TÜSİAD'ın siyasetıne yaklaştığını göstermektedir Bu siyasetin ışçı ve emekçıler açısından savunulacak hiçbır yanı yoktur. Demokratık hakların

gerçek savunusu ancak devrimci siyaset temelınde mümkündür. Burjuvazinın iktidarını ayakta tutmaya hizmet eden "haklar" savunusu işçı ve emekçilere, ezilen ulus ve mıllıyetlere köleliğin değişik versiyonunu dayatma dışında hiçbir anlama gelmez. Öcalan da Kıvrıkoğlu ve Selçuk'un tavırlarını onaylayarak buna ortaklık etmektedir.

Öcalan işıne gelen konuşmaları onaylayıp hakım sınıf temsılcılerıyle aynı siyaseti savunduğunu ispatlamaya çalışsa da, faşist Türk devletinın önde gelen temsilcilerı Öcalan ve PKK'den hep daha fazla taviz istemektedir Öcalan ve PKK'nın siyasetinin ne olduğunu bilmedıklerı içın değıl, tersine bıldikleri içın de hep daha fazla taviz ıstemektedirler ve PKK'yı bütünüyle sılahsızlandırmak ve kendileri için tehdit unsuru olmaktan çıkarmak ıçın hep daha fazla tavizi dayatmaktadırlar.

"Türkıye'yi terketmelerı çok önemli değıl. Teslım olmaları ve pışmanlık yasasından yararlanmaları gerekir." tavrının dayatıldığı yerde, genel af yanlısı olan Öcalan ve PKK hakım sınıflara bir "iyı nıyet jestı" daha çekti! 20 Eylül tarıhinde avukatlarıyla görüşen Öcalan, *"PKK'lı bır grubun silahları ile birlikte Demokratik Cumhuriyete katılmak ve güç vermek için Türkiye'ye gitmeye"* çağırdı. Öcalan'ın çağrısı 22 Eylül tarihinde avukatları tarafından kamuoyuna açıklandı. Özgür Politika gazetesinin aktarımına göre Öcalan'ın tavrı şöyledir:

"Atılacak demokratık adımlara engel olmadığını, aksıne bu adımlara güç verdiğini kanıtlamak için bir PKK grubunun silahları ile birlikte iyi niyet ifadesi olarak Demokratik Cumhuriyete katılmak ve güç vermek için Türkiye'ye gelmeye çağırıyorum." (23 Eylül 1999)

"Sılahlı mücadeleye son verme kararının sözde kalmadığını kanıtlamak açısından bu adım oldukça önemlidir Devletın ve toplumun ilgı yardımlarını bekliyoruz." (aynı yerden)

Kitlelerın bilincini karartmanın bır aracı haline getirilen "Demokratık Cumhurıyet"e katılmak ve güç vermek, somutta faşist Türk devletine teslım olma ve ona hizmet etmenın dışında hiç bir anlamı yoktur. Öcalan ve PKK; hakım sınıfları ıkna edebilmek, TC ile barış içinde bir arada yaşamak istedıklerı bağlamında kararlı olduklarını gostermek ıçin gerıllanın teslim olmasının ilk adımını atmış ve TC'nin atacağı herhangi bir adım –genel af vb.– sonrasında bütün gerıllanın sılahlarıyla birlikte TC'ye teslım olmanın yolunu açmıştır. Öcalan, devletın ve toplumun "ılgı ve yardımını" da bunun için beklemektedir.

Teslımıyet için değil de "çözüm" ıçın Türk devletıne teslım olduğunu soyleseler de, Öcalan'ın açıklamasını kamuoyuna duyuran avukatlardan İrfan Dundar, yapılan basın açıklamasında sorulan sorulara verdiği cevaplarda şu tespıtı yapmaktadır

"Öcalan, eğer gereklı düzenlemeler yapılırsa, bu tür adımların daha da gelişebileceğini söyledı." (aynı yerden)

Öcalan, Türkıye'ye gelecek olan gruba "iyi" davranılırsa ve devlet tarafından gereklı hukuki düzenlemeler yapılırsa, silahlarıyla birlıkte teslim olmanın adımlarının da gelişeceği konusunda hakım sınıflara soz vermektedır .. Gerıllanın TC'ye teslim edilmek ıstendiği de bundan daha açık soylenemez doğrusu! Öcalan'ın çağrısı, gerillanın TC'ye teslim edilmesının ve TC'nin hızmetine sunarak bitirmenin bır adımıdır!

Ocalan'ın çağrısına PKK Başkanlık Konseyi hemen cevap verdi ve çağrıyı uygulayacağını açıkladı. 23 Eylul tarıhlı açıklamada PKK Başkanlık Konseyı'nin Öcalan'ın çağrısına uyulacağı şu sözlerle ıfade edildı·

"Genel Başkan Abdullah Öcalan yoldaşın talep ve çağrısı üzerine, Türkıye Cumhuriyeti Devletının yetkili makamlarına hitaben Merkez Komitemizın kaleme aldığı mektuplarla birlikte bır barış ve demokratik çözüm grubunu Türkiye'ye gönderiyoruz Sorunlarımızı Türkiye toplum ve devleti ile barış ve demokrasi çerçevesinde çözme anlayışımızın gereği olarak attığımız bu adımın, çözüm yoluna önemli bır aşama olacağına dair inanç ve umudumuzu belirtiyoruz " (24 Eylül 1999)

Öcalan'ın çağrısının avukatları tarafından kamuoyuna açıklanmasının ertesı günü PKK Başkanlık Konseyı tavrını takındı. Başkanlık Konseyi'nin bu kadar hızlı cevap vermesi, çağrının içerik olarak önceden tartışıldığı ve karar verıldiğine de işaret etmektedir. Silahlı mücadeleye son verme bağlamında, yapılan açıklamalara göre Öcalan'ın çağrısından önce yapılan MK 2. Genişletilmiş Toplantısı'nda karar alınmış olmasına rağmen Başkanlık Konseyı ıkı-üç günlük gecıkmeyle tavır takındı.

Bır grup gerıllanın sılahlarıyla birlikte TC'ye teslım olması sorununda da kamuoyuna açıklama yapılmadan once Öcalan ıle Başkanlık Konseyı arasında anlaşmanın sağlandığı ve karar verıldığı satır aralarında ortaya çıktı. "Barış ve Demokratık Çözüm Grubu"nun sözcüsü Ali Sapan'la yapılan röportajda Ali Sapan şu tavrı takınmaktadır:

"Parti önderliğimizın 5 Eylül'de yapmış olduğu bir çağrı ve yine Parti Merkez Komıtesi'nın almış olduğu karar doğrultusunda silahlarımızla bırlikte Türkiye'ye gidiyoruz " (4 Ekim 1999)

"Bu durum neyı göstermektedir?" ya da "Kararın ne zaman alındığının onemı nedir?" diye soranlar da olabılır. Bunun onemı şudur kı, faşist Turk devletının kontrolünde olan Öcalan, PKK Başkanlık Konseyı'ne ya da kamuoyuna devletin ıznı olmadan herhangı bır açıklama, çağrı, mektup gönderemez! Boylesi bir durumda Öcalan ıle PKK Başkanlık Konseyı arasındakı ılişkıye

Kuzey Kürdistan'ın bağımsızlığını kazanması ve özgürleşmesi; Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunu sağlaması ancak ve ancak faşist Türk devletinin devrimle yıkılmasıyla gerçekleşecektir. Bunun için de Marksizm-Leninizm biliminin gerçek savunucusu olan Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur)'un inşasına omuz verin, örgütlenin!

bizzat devletin izin verdiği ve Öcalan'ı kendi çıkarları doğrultusunda kullandığı açığa çıkmaktadır. Pazarlıklar yapılmakta, PKK Başkanlık Konseyi'nin de onayı alındıktan sonra kamuoyuna açıklanmaktadır.

Devletin yetkili makamlarına PKK Merkez Komitesi'nin mektup gönderdiği açıklanmakta; PKK'nin "sorunlarımızı Türkiye toplum ve devleti ile çözme" anlayışının somut ürünleri adım adım ortaya çıkmaktadır Evet Öcalan ve PKK "devletle barışık" yaşamayı sağlamak için mücadele ediyor, güçlerini devletin "inşa gücü, desteği" haline getirme çabasını sürdürüyor!

Bir grup gerillanın silahlarıyla birlikte TC'ye teslim olmasını TC ile bütünleşme isteğinin bir adımı olduğunu, Başkanlık Konseyi üyesi Duran Kalkan Türk devletinin yetkililerine gönderilen mektubun içeriğini özetlerken şöyle ortaya koyuyor·

"Bu temelde demokratik, barışçıl, sorunlarını demokrası çerçevesinde çözmüş bir Türkiye ile bütünleşmek istek ve arzumuzu içeriyor. Bunları daha öncede taahhüt etmiştik, açıklamıştık." (25 Eylül 1999)

TC ile bütünleşmek için taahhütler verildiği artık açıkça dile getirilmektedir ve bu tavırlar, Öcalan ve PKK'nın çok yüksek düzeyde ve "tarihi" önemde siyaset yaptığına örnek olarak gösterilmektedir! TC ile bütünleşmenin taahhut edildiğini açıklayan Duran Kalkan, bu bütünleşmeyi Kürt halkının özgürlük özleminin gerçekleşmesi olarak da satmaya çalışıyor! PKK'nin etkisi altındaki kitleler de ne yazık ki bunu olduğu gibi alıyor!

Öcalan'ın çağrının ciddiyetle incelenmesi talebi karşısında Türk Genelkurmayı'nın cevabı, "Bitireceğiz!" biçiminde oldu ve resmi açıklamalara göre beş bin kişilik ordu gücüyle Güney Kurdistan'a PKK'nın kamplarını imha etmek amacıyla yeniden girildi! Sömürgeci faşist Türk devletinin Guney Kurdistan'a girdiği konusunda haber bile vermeyen (Özgür Politika vb.) gazeteler, hakim sınıflara "güven ortamını yaratalım" çağrılarını durmadan yinelediler!

Öcalan'ın Genelkurmay'ın açıklamasına tavrı, "Klasik yaklaşımlar sorunu çıkmaza sokar" biçiminde oldu PKK Başkanlık Konseyi ise TC'nin teslimiyeti dayattığının bilincinde olarak "Teslimiyet dayatmalarını reddeceğiz" biçiminde tavır takındı. Böylece kamuoyuna, bir grup gerillanın silahlarıyla birlikte teslim olmasının "teslimiyet" olmadığını, PKK'nin *"..çözüm doğrultusunda söylemini karşılayacak tarihsel değerdeki pratik adımlarını da büyük bir cesaretle atmış" (30 Eylül 1999)* olduğunu açıklıyordu. Teslimiyet, artık sorunun çözumü olarak sunuluyor!

Kuşkusuz bu da bir çözümdür! Fakat Kurt ulusal sorununun çözümu, Kurt ulusunun özgürlüğüne kavuşmasının çözümü vb bir çözum değildir bu! Bu çözüm, Türk hakim sınıflarının bir çözümü, faşist Turk devletinin varlığını sürdürmesine hizmet eden bir çözumdür. Böylesi bir çözüm, Kürt ulusunun özgürluğünü, işçi ve emekçilerin kurtuluşunu isteyenler tarafından reddedilmek zorundadır!

PKK'nın "Barış ve Demokratik Çozum Grubu" diye adlandırdığı 8 kişilik grup 1 Ekim 1999 tarihinde Turk ordusuna silahlarıyla birlikte teslim oldu. Yapılan açıklamalara gore; *"Grup uzun süre PKK'de kalan üst düzey kadrolardan oluşuyor " (3 Ekim 1999)* Grubun sozcülüğünü ise bir dönem ERNK Avrupa Sözcüsü olan Ali Sapan yapmaktadır.

Özgür Politika'nın teslim olmalarından bir gun önce Ali Sapan'la yaptığı roportajda Ali Sapan grubun amacını şöyle açıklamaktadır.

"Tabii bu gidişin amacı; Parti Önderliğimizin dile getirmiş olduğu barışçıl demokratik çözüme bizzat pratik katkı yapma anlamına geliyor. Yani biz bizzat pratiğimizle bunu ispatlamak istiyoruz. Yani partimiz sadece düşünce düzeyinde çözümü dile getirmiyor. Bizzat bunun samimi ve kararlı pratik adımlarını da bu gidişimizle atıyor." (4 Ekim 1999)

Ali Sapan'ın da açıkladığı gibi PKK pratik adımlarıyla da samimi ve kararlı olduğunu TC'ye göstermek ve hakim sınıfları ikna etmek için çaba gösteriyor! Gerçekten de birçok kez vurguladığımız gibi Öcalan ve PKK faşist Türk devletiyle barışmak, anayasal bazı değişikliklerle yetinmek siyasetinde samimidir ve kararlıdır! Fakat tam da bu samimiyet ve kararlılık hakim sınıflara PKK'ye daha fazla taviz dayatmayı ve istediği tavizleri almayı mümkün kılmaktadır. Faşist Türk devleti değişik düzeylerde "demokratikleşme"den, anayasa değişikliğinden vb bahsetse de, PKK'yı bitirme, ya da en azından tehdit unsuru olmaktan çıkarma hedefinden vazgeçmemiştir. Işın kötü yanıysa hakim sınıfların bu siyasetine "demokratik çözüm" adı altında Öcalan ve PKK de bulaşmış durumdadır. PKK'nın gelinen yerdeki siyaseti "ne alabilirsek onunla yetinelim" siyasetidir. Verilenler ise "fedakarlık" olarak sunulup hesap dışı bırakılmaktadır

PKK hakim sınıfların oyunlarına kanmamış gibi görünse de, teslimiyeti, pişmanlığı kabul etmeyeceklerine dair açıklamalar yapsa da dizginler hakim sınıfların eline geçmiş durumdadır... Objektif durum PKK'nın Türk hakim sınıflarının siyasetine uygun adımlar attığını göstermektedir. Faşist devletin sözcüleri her ne kadar "demokratikleşmeden" ve yer yer Kürtlerin kültürel haklarından bahsetseler de hâlâ bu konuda attıkları tek adım yoktur Tavizi şimdiye kadar hep PKK vermiştir Bu durumu Osman Öcalan çok açık dile getirmektedir Osman Öcalan'ın 8 kişilik grubun Türk devletine teslim olmasının ardında MEDYA TV üzerinde yaptığı konuşmada takındığı tavır şöyledir·

"Show yapılmasın deniyor ama show kaygısıyla bu grubun gelişinin tartışılmaması güvensizlik yaratır ***Hep tek taraflı bir fedakarlık istemek, açık ki bizde de endişeler yaratıyor. Endişelerimizi giderecek bir tutum görmedik."*** *(abç) (5 Ekim 1999)*

İt'ten post, TC'den dost olamayacağını söyleyen devrimcilere, komünistlere "barış duşmanları", "savaş rantçıları" diyenler, artık "devletimiz" diye tanımladıkları TC'den herhangi bir adım atılmadığını gordüğünde "endişe"ye kapılıyorlar, sitem ediyorlar!

Sorunun özü ve objektif durum kuşkusuz ki endişeye kapılmakla değişmiyor! PKK faşist Türk devletiyle barı-

şık yaşama sıyasetiyle kendı mezarını kazmıştır. Savunulan siyasetin doğal sonucu dızginler hakım sınıfların eline kaptırılmış ve bununla birlikte de PKK'nin düzene entegre edılmesının yolu açılmıştır. "Demokratık cumhurıyet ve TC ıle barış ıstedikleri" bağlamında samımı olduklarına hakım sınıfları ikna çabası, bir tavizin ardından bır başka tavizı getırmektedır. Bu sıyasetın savunuculuğu Osman Öcalan ve PKK'yı endişelendırmelidir! Bu sıyaset savunulduktan sonra, sonuçlarına da katlanılır!

8 kışılık sılahlı bır grubu TC'ye teslim ederek PKK gerillanın dağdan ınip TC'ye teslım olmasının yolunu açmıştır. Hakım sınıflar ise saldırılarına devam etmektedır ve bundan sonraki tavızlerı elde etmenın hesabı ıçindedır. Önümüzdekı dönemde gelışmelerı birlıkte yaşayıp göreceğız.

Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu, bağımsızlığı ve özgürlüğünden yana olanların faşıst Türk devletine karşı devrim mücadelesını yükseltmelerı, bu Öcalan ve bu PKK'den kopmaları ve devrimci bır temelde örgütlenmeleri gerekır

Kalplerı Kürdıstan'ın özgurlüğü için atanların, beyinlerını ışin içıne sokma zamanı çoktan gelmıştir! Kuzey Kürdistan'ın bağımsızlığını kazanması ve özgürleşmesı, Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunu sağlaması ancak ve ancak faşıst Türk devletının devrimle yıkılmasıyla gerçekleşecektir. Bunun ıçın de Marksızm-Lenınizm bılımının gerçek savunucusu olan **Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur)**'un inşasına omuz verin, örgütlenin!

Gerçek barışa ve özgürlüğe devrimle varılacaktır!

6 Ekım 1999 ✗

Geriye doğru adımlar sürüyor!

1 Ekim 1999 tarihinde 8 kişilik bir gerilla grubunun 15 Ağustos 1984 tarihinde silahlı mücadelenin başlatıldığı yerde faşist Türk devletine silahlarıyla birlikte teslim olmasından sonra, Avrupa'dan da ERNK'li 8 kişilik bir grup 29 Ekim 1999 tarihinde İstanbul Atatürk Havalimanı'na inerek TC'ye teslim oldu... Böylece, silahlarıyla birlikte teslim olmanın yolunun 1 Ekim'de açılması sonrasında, Avrupa'nın değişik ülkelerinde yaşayan PKK'li örgütlü kesimin de TC'ye teslim olmasının yolu açılmış oldu!

Sözkonusu "2. Barış Grubu"nun Türkiye'ye gitmesini selamlayan Abdullah Öcalan, Kuzey Kürdistanlılara "Herkes doğduğu topraklara..." çağrısında bulunarak sorunun "çözümünün" bu topraklarda gerçekleşeceğini dile getirdi.

Artık ortam öyle hazırlanmış ki, eleştiri getirenleri bırakın, yurtdışında yaşamakta olup da Türkiye'ye dönmek istemeyenler "hain", "kaçak" vb. mühürleriyle damgalanabiliyor... TC'ye teslim olmak, "kahramanlık", "onurlu barış" vb. biçiminde kitlelere sunuluyor! Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunun faşist Türk devletiyle anlaşma temelinde çözülemeyeceğini savunanlar, Kürt halkının gerçek dostları, düşman olarak lanse edilmekteyken, faşist Türk devletinin şu ya da bu temsilcisinin ağzından çıkan "demokrasi" laflarına gıpta ile bakılmaktadır. 29 Ekim 1999 TC'nin kuruluşunun yıldönümü olarak kutlanmaktadır... Hem de "demokratik cumhuriyet" adına!

İlk teslim olan grubun temsilcileri, gazetelere yaptığı açıklamalarda kendilerine kaba baskı, işkence yapılmadığını, "pişmanız" deseler hemen serbest bırakılacaklarını ifade ederken, aslında gelip teslim olursanız TC size iyi davranır mesajını vermektedir.

Nitekim ikinci grup da benzeri mesajı vermek için, kendilerine hiçbir baskının yapılmadığını kamuoyuna açıkladılar. Bundan sonraki gidişat, biraz da TC'nin giden gruplara daha iyi davranması, hatta bazılarını serbest bırakması durumunda, gruplar halinde teslim olma ediminin hızlanması yönündedir.

"Süreci doğru kavrayalım" yaygaralarıyla gerçeklerin üstü örtülmeye çalışılmaktadır. Emperyalist dünya düzeni tarafından dayatılanlara boyun eğmenin, kendisini "Yeni Dünya Düzeni"ne uyarlamanın teorisi böyle yapılıyor!

PKK adına yapılan açıklamalarda "sorumluluğumuzun gerekliliğini büyük bir kararlılıkla yerine getiriyoruz" tezpitlerinden artık geçilmez oldu. Tüm dertleri TC'ye kendilerinin samimi ve kararlı olduklarını ispatlamaktır. PKK gerçekten de TC ile bütünleşme çabasında kararlı adımlarla yürüyor! Bu adım Kürt ulusunun kurtuluşu adına satılmaya devam ediyor.

Yıllardır söylediğimiz, Kürt ulusunun kurtuluşu için zorunlu olan yolun devrim için mücadele yolu olduğunu Kuzey Kürdistanlı kitleler elbet bir gün –acı deneyleriyle de olsa– göreceklerdir. Fakat "zararın neresinden dönülürse kârdır" deyiminde olduğu gibi, yanlış yoldan dönmek için bugünden adım atmak lazımdır!

Bugünlük "sekiz artı sekiz eşittir onaltı" sayısı yüzleri, binleri bulmadan teslimiyet yolundan dönmek ve devrimci bir ulusal hareket yaratmak, gönlü devrimden yana olan tüm PKK'lilerin görevidir!

Devrimcilere, sosyalistlere, komünistlere karşı kışkırtmalar da gidilen yolun bataklık olduğu gerçeğini ortadan kaldıramaz!

Kurtuluş 29 Ekim'lerde değil, kurtuluş Büyük Sosyalist Ekim Devrim'inin ardılı yeni Ekimlerde, devrimde, sosyalizmde! Dünya'ya yeni Ekimler gerek! Kürdistan da yeni Ekimlerle özgürlüğe yürüyecek!

7 Kasım (26 Ekim) 1999 ✗

"KÜRDİSTAN DEVRİMCİ YURTSEVERLERİNE AÇIK MEKTUP" HAKKINDA...

Çözüm devrimde, sosyalizmde!

Ekim ayı ortalarında *"PKK Devrimci Çizgi Savaşçıları"* imzalı ve *"Kürdistan devrimci yurtseverlerine açık mektup"* başlıklı bir açıklama devrimci kamuoyuna yansıdı. Sözkonusu açıklama hakkında tartışmaların başlamasıyla birlikte PKK Başkanlık Konseyi adına açıklamalarda -örneğin Duran Kalkan'ın 20 Ekim 1999 tarihli Özgür Politika'da yayınlanan tavrında-, adı geçen bir yazılı tavrın varlığı kabul edilmektedir. Buna göre devrimci kamuoyuna da yansıyan tavrın PKK içinde yer almış olan bir kesimin tavrı olduğu açıkça ortaya çıkmaktadır. Duran Kalkan, Kani Yılmaz ve diğer tavır takınanlar, sözkonusu açıklamanın kim tarafından yazıldığını da somut isim vererek açıklamakta ve sözkonusu kişilere karşı saldırının zeminini hazırlamaktadırlar.

Bu arada sözkonusu açıklama bazı dergilerde yayınlandı, devrimci kamuoyu bu konuda belli ölçüde tartışma yürüttü/yürütüyor. Biz de bu yazımızla sözkonusu açıklama hakkındaki düşüncelerimizi ortaya koymaya çalışacağız. Bunu yaparken izleyeceğimiz yol, sözkonusu açıklamada yanlış bulduğumuz noktalara tek tek değinmekten çok, Kuzey Kürdistan'da **devrimci bir ulusal hareket olabilmenin** asgari gereklerini ortaya koymaktır.

AÇIKLAMADA NELER SAVUNULUYOR?

Sözkonusu açıklamada öne çıkan görüşler şöyledir:

"Tarihsel bir kavşak noktasındayız. Tarihsel bir görev ve sorumlulukla karşı karşıyayız. Tarihsel bir karar almak, tarihsel bir adım atmak zorundayız.

Partimize ve devrimimize dayatılan, dünyada eşi benzeri olmayan, topyekün bir silahsızlandırma, güçsüzleştirme, tasfiye planıdır. Gelinen noktada ya bu planın basit bir uygulayıcısı olacak ve kendi kendimizin ipini çekeceğiz; ya da çeyrek asırlık pratik mücadele sürecinde doğrulanan çizgimizin de bunun özü olan şehitlerimizin mutlak emirleri gereği bu tasfiye planına bütün gücümüzle dur diyecek, zafer çizgimizi temsil ederek zafere yürüyeceğiz. Tarihsel kavşak noktası budur ve biz, kesin kararımızı vermek zorundayız. Tasfiye planı hızla ve tam anlamıyla bir oldu bittiyle sonuca götürülmek isteniyor." (bütün alıntılar adı geçen açıklamadan)

"PKK bütün devrimci yanlarından soyunsa da, kendisini tamamen düzenin istediği bir çizgiye getirse de, devlet ve emperyalizm tarafından kabul edilecek mi? Hayır, onların hükmü çok açıktır: PKK'den tek bir iz dahi bırakılmamalıdır..."

"Tasfiye planı bizim kendi ellerimizle, en kutsal değerlerimiz, en saf ve temiz bağlılık duygularımız kullanılarak uygulanmak isteniyor. Kendi ipimiz kendi ellerimizle çektiriliyor. Ama genel olarak bunun farkında bile değiliz. Korkunç olan budur, planın önünü engelsiz kılan, işlerini kolaylaştıran budur... Bu durumdan biran önce sıyrılmak zorundayız. Nereye gidiyoruz, nereye götürülüyoruz, sunulan "gelecek ufku" nedir ve ne yapmalıyız sorularına yanıt getirmemiz ve harekete geçmemiz gerekir."

"Önce ideolojimiz, inançlarımız, amaçlarımız elimizden alındı; "yanlış, hayali, dogmatik ve anlamsız" ilan edildi. Kürtler, "Türk ulusal bütünlüğünün dili ve kültürü ayrı bir unsuru" olarak tanımlanarak, ulusal kimlik ve ulusal kurtuluş programımız sıradan bir "kültürel haklar" programına indirgendi. Bu, amaçta ve ideolojide köklü bir silahsızlanma, tasfiyeden başka bir şey değildir. Bununla yetinilmedi, tüm devrimci silahlarımız elimizden alınıyor, tasfiye ediliyor. Alınan kararlar ve en son bir grup arkadaşın teslimiyete gönderilmesi, bu topyekün silahsızlandırma ve tasfiye planını yeterince açıklamıyor mu?"

"Başkanlık Konseyi tasfiye çizgisini yürütürken bunu başkana bağlılık olarak ortaya koyuyor. Ve herkesi de böyle bağlamaya çalışıyor. Oysa yürütülen politika önderliğe bağlılık değil, kötü bir demagoji ve yoldaşlarımızın, halkımızın en temiz duygularıyla oynamaktan baş-

ka bır şey değildir. Bız Başkan'dan bağlılığı, mücadele ve şehıtlerimizin kanıtladığı önderlik çizgisine bağlılık olarak öğrendık Bugün yaşanan 25 yıllık parti çizgisinin tasfiyesinden başka bir şey değıldır."

"Tasfıyecı çızgının Başkan'a bağlılık sözlerinin içi boştur Gerçek bağlılık ıse 25 yıllık çizgı temelinde askeri ve politik güç olmak, bu temelde devrımin dostlarıyla ittifak yapmak, yüzümüzü yenı dünya düzenıne değıl, dünya halklarına dönük tutmaktır."

"Ama kaderimizle ilgılı gelişmeleri tartışmıyoruz, tartışamıyoruz, tam bir bastırma ile tartıştırılmıyoruz. Söz hakkımız dahi yok. Kaderimizle ilgili kararlar 5-10 kişiyi geçmeyen bir grup tarafından alınıyor ve hepımize "sesinızı kesın, özümseyın ve uyun" denılıyor ve dayatılıyor. Kendılerı ile parti meşruiyeti ıçinde tartışan, gorevı gereği raporla görüş ve önerilerini yazan arkadaşlarımıza yanıt verme gereği dahi duymadan mahkum ettiler, parti ıçinde iftiralara varan karalama kampanyası gerçekleştırdiler. Bunu parti hukukuyla, yoldaşlık anlayışıyla bağdaştırmak mümkün mü?"

"Özel savaş aygıtı, "savunma" platformuyla yetinmedi Oysa savunmalarla emperyalizm, TC ve düzen için her açıdan kabul edilebilir, itiraz edemeyecekleri bır platform sunulmuştu. Bazı kültürel haklar ve bir af yasasıyla PKK'nın tüm ıç ve dış merkezlerinin anlamsızlaştırılacağı, bir muhalif güç olmaktan çıkarılıp devletle bütünleştirileceği ilan edilmişti. Ama bununla birlikte savunmada PKK ve güçleri bir pazarlık kozu olarak elde tutuluyordu. Ne var ki özel savaş aygıtı, esas zayıf halkayı yakalamıştı. Birkez tarıhsel çözülme başlamıştı, bu, sonuna kadar gıdecektı; öyle yapılmalıydı kı, PKK ve dıreniş ruhuna ait zerre kadar bir şey bırakılmamalıydı. Oysa af ve pazarlık görüntüsü verecek adımlar bu plana engeldi. Buna izin verilmemeliydi."

"Bize dayatılan "devlete güvenmek ve güven vermek" anlayışıdır. İçine girilen sürecin en önemli yönlerinden birı budur. Alınan kararlar ve atılan adımlar da bu temeldedır. Güven vermek içın, samimiyetı kanıtlamak için herşey yapılıyor. Böyle bir inanılmaz fırsatı yakalayan özel savaş aygıtı ve emperyalist devletler, bunu sonuna kadar kullanmayacaklar mı? Yeni istekler, yeni kanıtlama örneklerini dayatmayacaklar mı? kendini kanıtlamanın güven vermenin sonu var mı? Hayır, düşmanı tatmin etmek mümkün değil, bu, sayısız deneyimle sabit bir gerçekliktir "

"Bır daha hatırlayalım. Sılahlı mücadeleye nıhai olarak son verıldiği, gerıllanın sınırların ötesine çektirıleceği ve kuzeyin bütün mevzilerinin boşaltılacağı ılan edildi Ama yetmedı. Gerıllanın dünyanın birçok bölgesıne dağıtılarak mültecileştirileceği, rehabilitasyon programlarına alınacağı söylendı. Yine yetmedı. Bu politikalar ve adımlar samimiyet için yeterli kanıtlar olarak görülmedı. Daha fazlasını istediler Genelkurmay Başkanlığı pışmanlık yasasına işaret ederek topyekün teslimiyetı dayattı. Bununla birlikte ımha operasyonlarını aralıksız sürdürdü. ABD ve Güney işbirlikçi güçlerı PKK'yı güneyde ıstemediklerinı ve sonuna kadar karşı duracaklarını açıkladılar Bütün bu dayatmalar gerillayı teslimıyete zorlamak içındır

Sonunda bunun da yolu açıldı Bir grup PKK'li "Demokratık Cumhurıyet'e katılmak ve güç vermek için Türk yetkılılerıyle tarihi buluşma" adı altında teslimıyete çağrıldı. Ardından "iyi nıyet grubu iyi karşılanır ve yerını bulursa PKK'nın yolu budur" denildi. Bu, sıranın topyekün teslimıyete geleceğini çok net bır biçimde anlatıyor. Yarın hepımizden "barış ve demokratik çözüm ıçın" devletle kucaklaşmamız istenirse ve bunun için kararlar çıkarılırsa kimse şaşırmamalıdır Bir grup arkadaşın teslım edilmesi bunu ılk adımı ve habercisidir. Kısacası ıçıne girılen yolun sonu çok net görülüyor."

"Gün, birlikte, topyekün tasfiye planını ve hareketini parçalama, boşa çıkarma, PKK'nın devrimci çizgisi temelınde toparlanma, birleşme, harekete geçme, zafer inancını haykırma günudür. Bunu başarmak için sayısız olanağa sahıbiz. İşte kanıtlanan ve doğrulanan devrimci çizgimiz, işte parmak ısırtan kahramanlıklarla dolu devrimci direniş tarihimız, her bırı bir abıde olan unutulmaz şehitlerimiz, inancımız, yüreğımız, sorumluluk bılıncımız ve zafer tutkumuz. .

25 yıllık değerlerımızın yaratıcısı özgürlük ve zafer çizgisınde birleşelım ve zafere yürüyelim..."

Aktardığımız bu alıntılarda ortaya konan görüşler temelinde "PKK Devrimci Çizgi Savaşçıları"nın nasıl bir siyaset izlediğini okuyucular rahatlıkla görebilir. Açıklamanın en temel yaklaşımı **TC'ye tümüyle teslim olmaya karşı olmak ve 25 yıllık PKK çizgisinin eleştirisiz savunulmasıdır.** Buna göre İmralı sürecinden sonra Ağustos ayı başlarında silahlı mücadeleye son verme açıklaması ve bu açıklamanın 1 Ekim'de 8 kışilik bir grubun TC'ye teslim olması ve bu dönemde yapılan açıklamalar, PKK'nin 25 yıllık çizgısinin tasfiyesidır. Bu tasfıyeye karşı da "tarihı bır karar" alınmakta ve tümden tasfıyeye karşı çıkılmaktadır.

İçinde bulunulan dönemde PKK ıçinde –en azından laf düzeyinde– devrimci olduğunu ıddia edenlerin, devrimden yana olanların "tarihı bir karar almak, tarihsel bır adım atmak" zorunda oldukları tespiti doğru bir tespittir.

Yine dayatılanın tasfıye olduğu, "kendi ıpimiz kendı ellerımızle çektiriliyor", hakım sınıflar ıçin amacın PKK'den bir tek iz dahı bırakmamak olduğu; devlete güven vermek ve samımıyetını kanıtlamak ıçın her şeyın yapıldığı ve bır grup gerillanın TC'ye teslim edılmesıyle tümden teslimıyetın yolunun açıldığı, PKK içinde süreç hakkında tartışmanın, farklı görüşlerı dıle getırmenin imkanının olmadığı, "kaderimızle ılgılı tartışmıyoruz, tartıştırılmıyoruz. Söz hakkımız dahı yok" tespıtlerı olgu tespıtlerıdır

Sorunun ozü, tespıt edılen bu olguların olumlu yönden, devrımcı yonden değıştırılmesı ıçın hangı sıyasetın savunulduğu ve çözüm yolunun nerede arandığında yatmaktadır "PKK Devrımcı Çızgı Savaşçıları" bu noktada **geçmişten kopma** durumunda değillerdır Onlara göre soruna çözüm, PKK'nın "25 yıllık devrımcı çızgısı"nın savunulmasındadır

PKK'nın "Demokratık Cumhurıyet", "Barış" vb adına,

TC'ye kararlı ve samimi olduğunu ıspatlama çabasında attığı adımlara, tümden teslimıyete karşı çıkan "PKK Devrımci Çizgı Savaşçıları"nın attığı adım, daha kötü bır durumu engellemek, tümden tasfiye ve teslimıyete karşı çıkma bağlamında ıleriye atılan olumlu bir adımdır... Fakat bu adım, gerçekten devrımcı bır ulusal hareket oluşturulmak isteniyorsa yeterli değıldir.

ÇÖZÜM DEVRİMDE!

"PKK Devrimci Çizgı Savaşçıları"nın çağrısı "25 yıllık" çızgi temelinde birleşmek ve bu çızgı temelinde de "zafere yürümek"tır. Sözkonusu 25 yıllık çizgı "önderliğın" çizgisı, andakı çızgı ise Başkanlık Konseyi'nın tasfıye çizgisi olarak gösterilmektedir.

Her şeyden önce Imralı'dakı "savunma çızgisı" dıye adlandırdıkları ve "TC ve düzen için her açıdan kabul edilebılır, ıtiraz edemeyecekleri bir platform" olarak değerlendirdikleri çizgı "Önderlığin" çizgisidir. Başkanlık Konseyi de bu çizginin savunuculuğunu yapmaktadır. **Öcalan'ı ve Başkanlık Konseyi'ni ayrı çizgi savunuyorlarmış gibi göstermek yanlıştır.** "Savunma çizgisini" eleştırmek ama bu eleştirinin açıkça Öcalan'a yapılan eleştırı olduğunu söylememek; ve tasfiye çizgısıne karşı "25 yıllık" "önderlık çizgisinı" savunmak hem kendi içinde çelışkılı olan, hem de yanlış olan bir tavırdır. PKK Başkanlık Konseyi'nin savunduğu çizgi Abdullah Öcalan'ın çızgisidır. Aynı çizgıyi karşı karşıya ve Başkanlık Konseyı'ne karşı "Önderlik" çızgisinı koymak; olmayan bır farklılığı varmış gibi göstermek ve kitlelerin bilincını karartmaktır.

Öcalan ve Başkanlık Konseyı'nı karşı karşıya getirmek yerine, sorulması gereken esas soru, PKK'yı bugünkü duruma getıren çizginın yanlışlarının ve bu çizgiye karşı doğru alternatıfin ne olduğu sorusudur.

Devrimcı bir ulusal hareket olmayı savunanların görmesi gereken en temel gerçek, PKK'nin bugüne gelmesinın temel nedenının, onun "25 yıllık" çızgısi olduğudur. O halde devrımci bir çıkış yapmak ısteyenlerın bu "25 yıllık" çizgiden köklü bır kopuş gerçekleştırmeleri gereklidir PKK'nın 25 yıllık çizgısinin savunulmasıyla değil, ancak bu çizgiden köklü bir kopuşun gerçekleştirilmesiyle devrimci bir mılli hareket yaratılabilır.

PKK'nın "25 yıllık" çizgısınden terkedılmesi gereken bazı temel noktalar şunlardır:

Her şeyden önce ulusal kurtuluşun gerçek çözümünün sosyalizmde olduğu kavranmalıdır. Bu konuda Stalin'in yaptığı tespit şöyledır:

"Kanıtlamaya gerek yok ki, sermaye egemen olduğu sürece, üretim araçlarında özel mülkiyet sürdükçe ve sınıflar varoldukça, ulusların eşitliği güvencelenemez, sermayenın iktidarı sürdükçe ve üretim araçlarına sahip olmak ıçin savaşıldıkça, ulusların eşıtlığı ve ulusların emekçilerinin işbirliği sağlanamaz Tarih, ulusal eşıtsizliğin yok edilmesı, ezilen ve ezılmeyen ulusların emekçilerinin kardeşçe işbırliği rejiminin kurulması için tek çarenin, kapıtalizmın tasfiye edilmesı ve Sovyet düzeninın kurulması olduğunu söylemektedır " (Leninizm Dizisi, 6. Defter, sayfa 47, İnter Yayınları)

O halde **milliyetçilikle** varılacak yer –en ıyı halde– emperyalizm içinde kendı bağımlı ulusal devletıne sahip olmaktır Fakat bu gerçek çözüm olmaz

PKK'nın kuruluşunun en temel yaklaşımı ve çıkış noktası **Kürt milliyetçiliğidir** Çıkış noktası **milliyetçilik** olan bir sıyasetin, –ezilen ulusun ulusal baskıya karşı çıkma bağlamında haklı bir yana sahip olsa da– sonuçta sorunun çözümünü **düzen içinde** araması doğal bir sonuçtur.

Kürt milliyetçiliği çizgisinden kopmak ve proletarya enternasyonalizmini çıkış noktası almak ve savunmak, Kürt ulusunun Kuzey Kürdistan bazında kurtuluşu için en temel koşullardan biridir. Buna bağlı olarak da Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunun faşıst Türk devletinin yıkılması, işçı-köylü demokratık iktidarının kurulmasıyla gerçekleşeceğı; değişık ulus ve mıllıyetlerden işçi ve emekçılerin birliği ve ortak mücadelesının gereklılığı savunulmak zorundadır.

– PKK'nın köklerınde temizlenmesi gereken en temel noktalardan biri de emperyalızme karşı tavırdır. PKK'nin kuruluşundan 1990'ların başlarında Rus sosyalemperyalızmi önderliğindekı Doğu Bloku'nun çöküşüne kadar PKK, Rus sosyalemperyalızmıne karşı tavrıyla tutarlı antiemperyalıst bır çizgıye sahip olmamıştır. 1990'lara gelındiğinde ıse PKK artık dığer emperyalıst güçlere yönünü çevırmış, Iran ve Surıye gibı sömürgecı, faşıst devletlerle ıttıfakı stratejik olarak savunmuştur. Bu yaklaşım da "25 yıllık" çizgının temel noktalarından biridir.

Devrimcı bir ulusal kurtuluş hareketinın, gerçekten devrımcı olarak tanımlanmasının en temel ölçütlerınden bırının emperyalizme, bır bütün olarak emperyalist sısteme karşı tavır olduğu bilindiğinde, "Devrımci Çizgi Savaşçıları"nın PKK'nın bu çızgisinden de kopmaları zorunludur *"Devrımın dostlarıyla ittıfak yapmak, yüzümüzü yenı dünya düzenine değil, dünya halklarına dönük tutmak"* gerektığı tespitlerinde samımi ve kararlı olduklarını ancak bu adımı atmalarıyla ispatlayabilırler.

Faşıst Türk devletıne karşı tavır ile emperyalizme, emperyalist dünya sıstemıne karşı tavır devrımcı ulusal hareket olmanın en temel ölçütleridır. Bu ıkı noktada PKK'nin "25 yıllık" çizgısınden kopma, devrimci ulusal hareket olabılmenin olmazsa olmaz önkoşuludur Fakat PKK'nın çızgısinden kopulması gereken noktalar sadece bunlar değıldır.

– "25 yıllık" çızgıde PKK'ye eleştırı getiren devrimci örgütlere karşı saldırı, karalama ve şiddet uygulama da vardır. "Devrımın dostlarıyla ıttıfak" kurmak, gerçek anlamda devrimcılerarası şıddetı reddetmeyı de zorunlu kılar. Kuzey Kürdıstan-Türkıye'de devrımcı hareketin hâlâ aşamadığı devrımcılerarası şıddet, devrımcılere saldırı tavrı terkedılmek zorundadır. Eleştırıler, saldırı olarak değıl, yanlışın gösterilmeye çalışıldığı, devrim ıçın mucadelenın daha da ılerletılmesine hızmet olarak algılanmalı ve bu yaklaşım temelınde devrımcılerle ılışkıler kurulmalıdır Devrimcılerın eleştırılerinde kuşkusuz

yanlışlar da olabilir. Fakat bu yanlışlarla mücadele de kamuoyu önünde açık ideolojik mücadele temelinde yürütülmek zorundadır. "Devrimci Çizgi Savaşçıları" bu bağlamda da geçmişlerinden kopmakla yükümlüdürler.

"Kaderimizle ilgili gelişmeleri tartışmıyoruz, tartışamıyoruz. Söz hakkımız dahi yok." tespitlerinin olgu tespitleri olduğunu yukarıda söyledik **Fakat bu olgu, "25 yıllık" çizginin en temel yaklaşımlarından biridir.** "Devrimci Çizgi Savaşçıları" örgüt içi tartışmanın özgürce yürütülmesinden yana görünüyorlar. Fakat bunu dile getirmeleri, ancak kendilerinin tartışmanın bir tarafı olarak tartıştırılmadığı bir dönemde olmaktadır. Bu tavır "25 yıllık" çizginin savunulmasıyla birleştiğinde, tutarlı bir tavır değildir. "25 yıllık" süreçte PKK içinde benzeri olaylar birçok kez yaşandı. Eleştiri getirenler "ajan, provokatör, karşıdevrimci" vb. değerlendirilerek bastırıldı, kimisi de temizlendi. .

Geçmişte muhalefet bağlamında ses çıkarmayanların, bunun da ötesinde her muhalefetin bastırılmasına ortaklık edenlerin; bugün "söz hakkımız dahi yok" vb. tespitler yapmaları inandırıcı, samimi bir tavır olarak değerlendirilemez. Kendilerine söz hakkı talep edenlerin, "Devrimci Çizgi Savaşçıları"nın bu geçmişle hesaplaşmak, kökten bir kopuşu gerçekleştirmek ve tutarlı bir özeleştiri vermeleri gerekiyor Aksi halde "Siz neredeydiniz?" sorusu haklı olarak sorulur!

– PKK somutunda bilince çıkarılması ve devrim için mücadelede mutlaka terkedilmesi gereken bir nokta da kişiye tapma, kişiyi putlaştırma yaklaşımıdır.

Bilindiği gibi PKK'nin çizgisinde ve uygulamasında Abdullah Öcalan Genel Başkan olarak karar verecek tek yetkili kişi olmuştur. Öcalan'ın her dediğinde keramet aranır oldu "Güneş" ilan edildi... vb. vb. Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin başarısı bir kişiye endekslendi. Bunun somut göstergesi, Öcalan'ın yakalanmasından sonra "önderliksiz yaşam olmaz", "önderliksiz mücadele olmaz" vb. yaklaşımlarda kendisini gösterdi. Öyle ki ulusal kurtuluş için verilen mücadele "önderliğin" ağzından çıkacak kelimeye bağlandı...

"Önderlik"in tanrılaştırılması yüzünden de "demokratik cumhuriyet", "barış" adı altında gruplar halinde TC'ye teslim olmak, Kurt ulusal sorununun çözümü olarak kitlelere sunulmaya başlandı. Gelişmeler "önderlik"in dediklerinin tek doğru olduğu yaklaşımıyla ele alındığı için de *"kendi ipimiz kendi ellerimizle çektiriliyor. Ama genel olarak bunun farkında bile"* olunmuyor.

Bu durumun yaratılmasında "PKK Devrimci Çizgi Savaşçıları"nın da rolu büyük olmuştur. Nitekim "savunma çizgisi"ne karşı tavır takınmalarına rağmen, açıkça Öcalan'ın adını vererek eleştiri getirmemelerinin ardında yatan bir gerçek de, Abdullah Öcalan'ın doğrudan karşıya alınmasının PKK açısından "güneş"e karşı çıkmak anlamına gelmesidir. Bu noktada "Devrimci Çizgi Savaşçıları"nın hem kendi geçmiş tavırlarının hesabını verme görevi vardır, hem de bu geçmişin PKK'nin çizgisi olduğu tespit edilerek bu çizgiden kopmaları gerekir.

Kişiye tapmayı, kişiyi putlaştırmayı savunan ve ona hizmet eden bir yaklaşımın, devrimin kitlelerin eseri olacağı, ulusal kurtuluşun da Kürt ulusunun, geniş halk kitlelerinin mucadelesinin eseri olacağı gerçeğini reddeden; ve ulusal kurtuluşa engel olan bir yaklaşım olduğu tespit edilmek zorundadır

"PKK Devrimci Çizgi Savaşçıları"nın TC'ye tümden teslimiyete, PKK'nın tumden tasfiyesine karşı attıkları adımın Kürt ulusunun kurtuluşu için devrimci bir ulusal hareketin oluşturulmasına vardırılması için, burada ortaya koyduğumuz birkaç noktada "25 yıllık" PKK'nin çizgisinden kopmaları gerekiyor.

Sözkonusu bu "25 yıllık" çizginin verdiği meyveler toplanıyor bugün. . Bu çizgi temelinde verilen mücadelenin bir kez daha ispatladığı gerçek, Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunun ancak işçi sınıfı önderliğinde devrimle gerçekleşeceğidir. "Devrimci ulusal hareket" bunu görmese bile, en azından komünizme ve sosyalizme karşı saldırgan bir tavır takınmaz Yaşananlardan sonra bu gerçeği görmemek, çıkmaz sokağa saplanmaktır Bu yüzden de "25 yıllık" çizgiden kopulmazsa, bugün yaşananların yarın tekrar yaşanacağı gün gibi açıktır. Bu yüzden devrimci kalmak ya da olmak iddiasında olanların görevi bu kopuşu gerçekleştirmektir

Kuzey Kürdistan'da devrimci bir ulusal hareket proletarya devrimi açısından, komünistlerin ittifak yapabileceği, ortak işler yapabileceği bir örgütlenme olur ve devrimci mücadelenin yükseltilmesine hizmet edebilir

Kurt ulusal kurtuluşu bağlamında bugün PKK içinde devrimci olduğunu iddia eden ve devrim için mücadeleye devam etmek isteyenlere, "devrimci bir ulusal hareket için örgütlenme yapın" çağrısı, devrim mücadelesine hizmet ettiği; TC'ye tümüyle teslim olmaya karşı olduğu ve faşist Türk devletine karşı devrim mücadelesini güçlendireceği için savunulmak zorundadır.

Fakat bu, komunistlerin kendi çalışmalarını marksistleninist çizgi temelinde sürdürmemesi anlamına gelmez Tersine, Kuzey Kürdistan'da ulusal devrimci bir örgütlenmenin varlığı komunist çalışmaya hizmet eder, güçlendirir.

Kuzey Kürdistan'ın gerçekten özgürlüğü sorununda ise tek gerçek alternatif komunist örgütlenmedir. Ulusal kurtuluşu milliyetçi temelde değil de sınıfsal temelde ele alan; ulusal baskının temel kaynağı olan kapitalizmi yıkmayı amaçlayan ve bu mücadelede değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliğini ve ortak mücadelesini savunan, kısacası çıkış noktası proleter dünya devrimi olan komünist örgütlenme, Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunu, Kürt ulusundan işçi ve emekçilerin somürü düzeninden kurtuluşunu sağlamaya onderlik edecek tek alternatiftir

Bu alternatif, somut olarak Kuzey Kürdistan'da Marksizm-Leninizm bilimi temelinde orgutlenmeye çalışan Partîya Bolşewik (Kurdistana Bakur)dur. Kuzey Kürdistanlı işçi ve emekçiler Partîya Bolşewik'in inşasına omuz verin! Bolşevik Parti'de örgütlenin!

Kurtuluş devrimdedir, sosyalizmdedir!

7 Kasım 1999

PKK'deki gelişmeler hakkında PSK'nin tavrı

Stêrka Bolşewik Özel Sayı 1'de son bir yıllık dönemdeki gelişmeleri, bu donemde bız Bolşevıklerın takındığı tavırları ortaya koymanın yanısıra bazı devrimcı örgüt ve dergılerın PKK'dekı gelişmeler hakkındakı tavırlarını da ortaya koyduk. Sözkonusu örgüt ve dergılerin tavırları PKK'yi değerlendırme bağlamında yanlış olmasına rağmen, bu yapılan yanlışlar, devrım cephesının yanlışlarıdır PKK'nın İmralı sürecınde aldığı yola getirilen eleştiriler, esasta PKK'nin "devrımcilikten" uzaklaşmasına karşı "sol"dan yöneltılen eleştırilerdir

Bu eleştiriler, PKK'nın İmralı sürecinden oncekı çızgısini değerlendırme bağlamında PKK'ye devrımcilik atfettiklerı, PKK'nin reformıst çizgısini temize çıkardıkları ve kitlelerin bilıncını kararttıkları ıçın yanlıştır. Sözkonusu tavrını ortaya koyduğumuz örgüt ve dergiler PKK'yı eleştırirken devrimin, devrimciliğın ve devrimci şıddet savunusunu yaptıkları için yanlış yapmamışlardır Bu bağlamda Stêrka Bolşewik Özel Sayı 1'de tavrını ortaya koyduğumuz orgüt ve dergılerin çıkış noktası devrımi savunmaktır

PSK'nin PKK'dekı gelışmeler hakkında takındığı tavır ve PKK'ye getırdığı eleştırıler ıse, devrıme, devrimcılığe zıt bır temelde yükselmektedir. PSK'nın PKK'ye eleştırilerı "sol"dan değil sağ'dan gelmektedır. Silahlı mücadeleyı, şıddetı reddeden, düzenin savunuculuğu temelınde sömürgeci faşist Türk devleti tarafından muhatap olarak kabul edilmek için çaba harcayan PSK'nın PKK'ye eleştırısı, İmralı sürecinden ıtıbaren açıkça takınılan tavırlara, sılahlı mücadelenın bırakılmasına değıl, PKK'nin geçmış dönemine ve esas olarak da silahlı mücadele yurütmüş olmasına yönelıktir. Bu gerçek, PSK'nin eleştırilerının devrım cephesının karşısında yer aldığını bır kez daha ortaya koymaktadır.

Bu makalemızde PSK'nın ve PSK'nın Genel Sekreterı Kemal Burkay'ın son donemde Öcalan ve PKK bağlamında takındıkları tavırlarından bazı noktalara değınerek bunların da faşist Turk devletiyle uzlaşma, anlaşma mucadelesı verdığını; Kürt ulusundan ışçı ve emekçılerı duzene entegre etmeye hizmet ettiklerını ortaya koymaya çalışacağız Bunu ortaya koyarken de PSK'nın sıyası tavırlarının PKK'nin sıyası tavırlarıyla uygunluk gösteren bazı tavırlarına da değinmek gerekıyor.

PSK VE PKK'NİN BAZI BENZERLİKLERİ...

Kuruluş tarıhlerındekı tavırları ve programları bakımından bırbirınden epeyce farklılık gosteren bu örgutlerın en temel bırleştırıcı noktası Kürt mıllıyetçılığidır. Farklılıklar Kürt ulusunun haklarına nasıl ve hangi yolla kavuşacağı noktasında olmuştur Ayrıca uluslararası alanda PSK Rus sosyalemperyalızminın sadık savunuculuğunu, modern revızyonızmın temsılcılığini yaparken, PKK Rus sosyalemperyalızmıne karşı kararsız, yanlış bır tutuma sahip olmuştur Fakat bu farklılığa rağmen her ıkı orgütün ortak noktası antıemperyalist bır çizgıye sahıp olmamaktır

Kürt ulusunun demokratık haklarına nasıl ve hangı yollarla kavuşacağı sorusuna verılen cevapta PSK, modern revızyonızmın tutarlı savunuculuğu temelınde "barışçıl mücadele"yı savunmuştur; PKK ıse Türk devletıne karşı sılahlı mücadele yolunu seçmıştır. Bu farklılık PSK ıle PKK arasında en temel farklılık olmuştur

1993 Mart ayında PKK'nin tek yanlı ateşkes ilanı ertesinde PKK-PSK ortak protokolunün ımzalanmasıyla bırlıkte, Kurt ulusal sorununun çözümü konusundakı sıyası çızgi bağlamında PKK, PSK'nın çızgısıne gelmıştır

PKK'nın 1993 ateşkesıyle bırlıkte açıkça savunduğu ve tüm mücadelenın ona tabı kılındığı siyaset, faşıst Türk devletıyle uzlaşma, barışma siyaseti olmuştur Bu tarihten ıtıbaren PKK sılahlı mucadeleyı, TC'nin uzlaşmaya yaklaşmaması sonucu zorunlu olarak sürdürmüştür TC'nın uzlaşmaya, masabaşına oturması durumunda PKK, silahlı mucadeleye son vermeye hazırdı Bu bağlamda 1993'ten bu yana verılen sılahlı mücadele, sıyasi çızgı bağlamında Türk devletıyle uzlaşma, "barışçıl" temelde Kurt ulusal sorununu "çozme"; uluslararası emperyalist kurumlara ve emperyalist devletlere karşı tavırda PKK ıle PSK'nin düzen ıçı sıyasetı savunmada ozde aynı oldukları gerçeğını ortadan kaldıramaz Tüm farklılıklarına rağmen her ıkı örgut de mıllıyetçı ve reformısttır

PKK'yı PSK'den ayıran en temel nokta, 1984'te ısteyerek başlattığı, 1993 sonrasında da TC ıle uzlaşabılmenın aracı halıne getırdığı ve TC'nın uzlaşmaya yaklaşmaması sonucu devam ettırmek zorunda kaldığı sılahlı mücadeledir. Ve bu, PKK'nın sıyası çızgısının yanlışlığına rağmen ob-

jektif olarak PKK'yı PSK'den farklı kılmıştır

TC ile savaşan bir güç olarak PKK'nın yaptığı ajitasyon ve propaganda da doğal olarak PSK'nın ajitasyon ve propagandasından farklı olacaktı! PSK TC'ye ve hükümetlerine "sağduyu" çağrılarını yaparken PKK askeri gücünün yenilmezliğini, askeri yolla sorunun çözülmeyeceğinin Türk hakim sınıflarınca artık görülmesi gerektiğinin propagandasını öne çıkarmıştır. Sonuç itibarıyle TC ile diyalog, barışçıl çözüm savunuculuğunda birleşmelerine rağmen, PKK'nin askeri gücü ve savaş yürüten bir güç olarak etkisi PSK'ninkinden değişiktir.

Öcalan'ın esir alınmasından sonra PKK'nın TC ile uzlaşma, Kürt sorununun barışçıl temelde çözümü konusunda pazarlık gücü değişmiştir. Öcalan'ın İmralı duruşmalarında ortaya koyduğu tavırlar da bu değişen duruma göre farklı bir yol almaya başlamıştır. Fakat siyasi çizgi özünde değişmemiştir. PSK'nin Öcalan'ın savunmasında ortaya koyduğu tavıra özde bir eleştirisi yoktur. Tersine PKK'nin gelinen yerde daha açık dile getirdiği siyaseti ve silahlı mücadelenin sona erdirilmesi olumlu bir gelişme olarak değerlendirilmektedir.

Gelinen yerde PKK ile PSK arasındaki benzerlikler daha da çoğalmıştır! PKK'nin silahlı mücadeleye son verme tavrından sonra silahlı mücadele bağlamındaki farklılık da ortadan kalkmış durumdadır. PSK de bu benzerliklere değil, PKK'yı geçmişte PSK'den ayıran ve PSK'nin kuruluşundan bu yana karşı olduğu silahlı mücadele ve devlete karşı şiddete başvurmuş olmanın yanlış olduğu siyasetine ağırlık vermektedir.

PSK, Öcalan'ın ve PKK'nin düzene entegre olma siyasetini körüklemekte ve PKK'nın ciddiyetini ispatlaması ve geçmişten doğru dersler çıkarması için PKK'den 15 yıl silahlı mücadele vermiş olmasının özeleştirisini talep etmektedir. PSK, PKK'nin gelmiş olduğu durumu silahlı mücadelenin, şiddetin geçersiz olduğunu ispatlamak için kullanmaktadır. Buna göre gelişmeler PSK'yı doğrulamıştır! Silahlı mücadele bir macera olmuş ve Kürt ulusunun ulusal mücadelesi için hiç bir kazanım elde edilmemiştir! Hatta ve hatta PKK'nın silahlı mücadeleye, zora başvurmuş olmasını PSK, Türkiye'deki demokratikleşmeyi geciktiren esas engel, Kuzey Kürdistan'ın yakılıp yıkılmasına yol açan esas neden olarak göstermeye çalışmaktadır! Düzenin savunuculuğunu yapmadıklarını göstermek için Türk devletinin sömürgeci, baskıcı bir güç olduğunu; Kürtleri dağlara çıkmaya zorladığı ve barışçıl, adil bir çözüme yaklaşmadığı için suçlu olduğu vb görüşleri de savunmaktadırlar.

Rus sosyalemperyalizminin savunuculuğundan sosyaldemokratlaşmaya alınan yolda PSK, modern revizyonizmin barışçıl yol ve şiddetin reddi siyasetini; şiddetin bir biçimi olan silahlı mücadeleyi de reddetme siyasetini sürdürmede yoluna devam etmektedir.

Değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçileri uluslararası burjuvazının "Yeni Dünya Düzeni"ne entegre etme, burjuva demokrasisinin faziletlerini(!) özgürlük, eşitlik adına kitlelere empoze etme çabalarıyla sömürü düzeninin daha fazla ayakta kalmasına hizmette kusur etmemektedirler!

SİLAHLI MÜCADELENİN, ŞİDDETİN REDDİ VE PSK'NİN DÜZEN SAVUNUCULUĞU!

Ocalan'ın esir alınması sonrasında kamuoyuna PSK adına yaptığı açıklamasında Kemal Burkay şu tespiti yaptı:

"Kürt halkı yenilmemiştir Yenilen yalnızca bazı yanlış yol ve yöntemlerdir Halkımızın haklı özgürlük mücadelesi asla durmayacaktır Mücadele yapılan yanlışlardan da ders alarak bundan böyle, ülkemizin gerçeklerine uygun sağlıklı kanallarda yürüyecektir " (Hêvi, sayı 116, sayfa 11)

Bu tavrıyla Burkay, burjuva siyasetçilerine taş çıkarır bir ustalıkla birkaç sorunu birden halletmeye çalışmaktadır! Öcalan'ın esir alınmasıyla Kürt halkının yenilmediği tespiti bir bağlamda doğrudur Çünkü Kürt halkı ne Öcalan'ın kişiliğiyle sınırlıdır, ne de Ocalan önderliğindeki PKK ve PKK'nin etkisi altındakı kitleyle! PKK'nin etkisi altındaki kitle Kürt halkının bir kesimini oluşturmaktadır.

Burkay, genel laf düzeyinde Kürt halkının yenilmediğinden bahsetmekle, Öcalan ve PKK önderliğindeki Kürt ulusal hareketini ve bu hareketin Kurt ulusal hareketi ve mücadelesindeki konumunu, varlığını gözardı etmeye çalışmaktadır.

Öcalan sözkonusu olduğundan PKK'yı bütünüyle yok gösteremeyeceğinin bilincinde olan Burkay, PSK'nın hakim sınıflardan olumlu puan alabilmesi için de PKK'nın yol ve yöntemlerinin yanlış olduğunu soylemektedir Sözkonusu bu yol ve yöntemler ise, duzen çerçevesinde "meşru" görülmeyen silahlı mucadele ve şiddete başvurmaktır Böylece Burkay, Öcalan'ın esir alınmasıyla silahlı mücadele ve şiddete başvurmanın yenildiğinin propagandasını öne çıkarmaktadır. Burkay bir yandan Kürt ulusal mücadelesinin yenilip yenilmediğinin bir öndere, Öcalan'a bağlı olmadığını doğru olarak savunurken; diğer yandan işine geldiği için Ocalan'ın esir alınmış olmasını "bazı yol ve yöntemlerin yenildiği"ne kanıt olarak sunma becerisini gosterebilmektedir. Bu becerinin ardından, Kurt halkının mücadelesinin "yapılan yanlışlardan da ders alarak", "sağlıklı kanallardan" yürüyeceği tespit edilmektedir Peki ama yanlış nedir? Çıkarılacak ders ve sağlıklı kanal nedir?

Burkay özeleştirici gözükerek yanlışlardan ders çıkarılacağı görüntüsünü vermektedir! Fakat bu ders çıkarma işi PSK'nin çizgisinden yapılan yanlışlardan ders çıkarmak değildir. Tersine, PKK'nın silahlı mücadele vermiş olmasından; silahlı mücadelenin yanlış olduğu, bununla hiçbir çözümün elde edilemeyeceği ve PSK'nin başından beri bunu savunarak doğru bir iş yaptığı vb. sonucunun, "ders"inin çıkarılmasını istemektedir bay Burkay! Sağlıklı kanallarda yürüyecek dediği mücadele ise, düzen içi, barışçıl, diplomatik kanallarda verilecek; emperyalist devletlerin, kurum ve kuruluşların desteğini alacak olan "Yeni Dünya Düzeni"nin savunuculuğu temelindeki mücadeledir!

Bu mücadele kanalları burjuvazinin hakimiyetini sürdürmesi, düzenin devam etmesi ve burjuvazının her türlü baskı ve sömürüsünün devam etmesi için olduğu kadar, ulusal baskının devam ettirilmesi için de "sağlıklı" kanallardır! Bu kanallar ne Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunu sağlaya-

bilir, ne de Kürt ulusundan ışçı ve emekçilerın kurtuluşunu! Kürt halkının özgürlük mücadelesı Burkay gıbılerıne karşı da verilmek zorundadır. Somürgeci faşist Türk devletine karşı kararlı ve doğru bır mücadele verebılmenın en temel önkoşullarından bırı bu engellere karşı ve bu engellerin aşılması için mücadeledır

Öcalan'ın esır alınması sonrasında PKK'lılerın yurtdışında yaptığı konsoloslukları ışgal eylemlerı konusunda takındığı tavırla Burkay, düzen ıçı mücadelenin yağız savunucusu olduğunu bir kez daha göstermektedır Takındığı tavır şöyledır.

"Öte yandan, olayın etkisıyle Avrupa'da Yunanıstan veya başka ülkelerın dış temsilciliklerıne karşı gırişılen **yasadışı eylemler** *Kürt davasına olduğu kadar, bizzat Öcalan'ın durumuna ve PKK'ye de hiçbir yarar vermez" (abç) (aynı açıklamadan)*

Şu ya da bu eylemın yanlış olduğunu tespıt etmek kendı başına doğru ya da yanlışın ne olduğunu ortaya koymaz. Getirilen eleştiri ve yapılan tespıtın doğru ya da yanlış olduğunu değerlendırebılmek için en temel olçü, sozkonusu eleştiriyı getirenın gerekçeleridır. Burkay'ın PKK'lilerin yaptığı eylemleri yanlış görmesinın temel olçüsü, alıntıda altını çizdiğimiz eylemlerın **"yasadışı eylemler"** olmasıdır! Burkay'a göre, eylemin kendisi ve amacı doğru da olsa, eğer eylem yasadışı ise, hakım sınıflardan ızın alınmamışsa, o eylem yanlıştır!

Burkay'ın yenılenın "bazı yol ve yöntemler" olduğu tavrı, Öcalan'ın PKK'ye sılahlı mücadeleye son verme ve guçlerını geri çekme çağrısı sonrasında, sılahlı mücadelenın yanlış, bunun bir macera olduğunu daha ışin başında soylediklerını ve gelişmelerın PSK'yı haklı çıkardığı vb. vb bıçimde daha açık bir dılle ortaya kondu

Öcalan'ın çağrısı ve PKK Başkanlık Konseyı'nın bu çağrıya uyacağını açıklamasından sonra PSK, 6 Ağustos 1999 tarıhli ve *"Barış ve demokrası ıçin el ele!"* başlıklı bır bıldiri yayınladı

Sözkonusu bildırıde atılan adımın bir "dönüm noktası" olduğu tespıt edıldıkten ve bunun Öcalan'ın yakalanmış olmasıyla bağına dikkat çekıldikten sonra şu tavır takınılmaktadır:

"Öte yandan, Partımız, nedenler ne olursa olsun, sılahların susmasını, sonuçları bakımından olumlu bulmaktadır." (adı geçen bıldıriden)

PSK mucadelede değışik dönemlerde mücadelenın gerektırdiği yol ve yöntemlerın, mucadele biçımlerının değışebileceğini; bellı koşullarda esas alınan bır mucadele biçımının başka koşullarda talı duruma düşebileceği ve bır başka mucadele biçiminin esas hale gelebıleceği sorununu burada tartışmıyor Hayır! PSK ıçin onemli olan sılahlı mücadelenın neden bırakıldığının gerekçesi, nedenı değildir! PSK ıçın önemlı olan sılahların susmasıdır!

Somut durumda silahları susturan PKK'dır, TC ıse sılahlarını susturmuş durumda değıldır! Böylesı bır durumda alıntıdakı tespıt, genel olarak silahların sustuğu ızlenımını verse de, PSK bu tespıtle PKK'nın sılahlarının susmasından bahsetmektedır Ve alıntının devamında şunlar söylenmektedır

"Yıllardır süregelen şıddet ortamı, Kürt ve Turk halklarına verdiği ötekı büyük zararların yanısıra, Türkıye'de demokratikleşmenin onunde cıddı bır engel olmuştur. Şıddet, Kürdistan'ın yanıp yıkılmasına yol açmış, ancak Kürt sorununun çozümü bakımından da herhangi bir sonuç vermemiştır." (aynı yerden)

Burada sözkonusu edılen şıddet, PKK'nın silahlı mücadelesının şıddetıdır! Ve bu, yani PKK'nin silahlı mücadele vermış olması, Türk ve Kürt halklarına zarar veren ve Türkıye'de demokratıkleşmenın onünde cıddı bir engel olan şıddet ortamı olarak değerlendırılmektedir. PKK'nın sılahlı mucadelesi, PSK'ye göre Kurt sorununun çözümü bakımından da herhangı bır sonuç vermemiştır! Tartışılan şıddet, PKK'nın sılahlı mücadeleye başvurması olduğu için de alıntının hemen ardında şunlar tespıt edılmektedır:

"Partımız, daha yıllarca önce, PKK sılahlı eyleme başladığı zaman, ıç ve dış koşulları değerlendirerek, sılahlı mücadelenin başarı şansı olmadığına, bunun bır macera olduğuna ve Kürt halkının haklı davasına ciddi zararlar vereceğine işaret etmiştı (..)

Zaman bu görüşlerı doğru çıkardı. 15 yıldır suren bu savaşın yol açtığı sonuçlar ortada Bınlerce Kürt köyü boşaltıldı, mılyonlarca ınsanımız sürüldü, Kürdıstan yer yer insansızlaştırıldı, ulkemizın demografik ve ekonomik yapısı alt üst edıldi, onbinlerce ınsanımız savaşın kurbanı oldu, halk buyuk acılar çektı ve çekmeye devam ediyor. Bu büyük bedele karşılık bır karış toprak kurtarılamadı." (aynı yerden)

PSK burada açıkça faşist Türk devletınin Kürdıstan'dakı baskı ve zulmunun sorumlusu olarak PKK'yı ve sılahlı mücadeleyı gostermektedır (Bu noktada Abdullah Öcalan da Imralı savunmalarında aynı görüşü savunmaktadır).Tek cumleyle PSK Kurt ulusuna TC'ye kölelık yapmasını salık vermektedir! Eğer baş kaldırırsanız sonucu kötü olur! uyarısı yapmakla da övunmektedir! Bınlerce koyun yakılıp yıkılması, mılyonlarca insanın sürülmesının sorumluluğunu TC'ye başkaldırmaya, silahlı mücadele vermeye yükleyenler, hakım sınıfların, sömürgeci faşist Turk devletinin anaforundan seslenmektedırler! Bir de "bır karış toprak kurtarılamadı" dıyerek demagojı yapıyorlar! Sanki PSK bır karış toprağın kurtarılması ıçın mücadele edıyormuş da, PKK'yı suçlamaktadır!

Sılahlı mücadelenin, ezenlere karşı şıddete başvurmanın düşmanı olan PSK, PKK'nın verdiği 15 yıl-

lık silahlı mücadelenin Kürt ulusal mücadelesi bağlamındaki kazanımlarını da yok saymaktadır. PSK'ye göre 15 yıl boşuna savaşılmış, Kürt halkının mucadelesine zarar verilmiştir!

PSK bu konuda da sahtekarlık yapmaktadır. Şöyle kı, eğer bugün Kuzey Kürdıstan bazında Kürt ulusunun varlığı uluslararası arenada kabul görüyorsa, onun bazı haklarına kavuşması üzerine tartışılıyorsa ve herşeyden de evvel, Kürt sorunu Kuzey Kürdıstan-Türkıye'nin son 15 yılının esas gündemını oluşturmuşsa, bütün bunlar esasta PKK'nın verdiği sılahlı mücadele sayesinde olmuştur Eğer faşıst Türk devleti Kürt ulusal hareketını başvurduğu tüm şıddet yoluyla 15 yıl bastıramadıysa, bu, PSK gibi siyasi sahtekarların, düzen savunucularının dediği gibi şiddetın gereksizliğini değil, tam tersine, Kürt ulusunun kurtuluşu ıçın de faşist Türk devletine karşı devrımci şıddetın, mucadelenin gerekliliğını gösterir. Bugün gelınen yerde silahlı mücadeleye önderlık eden PKK'nin silahlı mücadeleye son verme tavrı, PSK'nin siyasetinin doğruluğunu göstermez Bu, sadece ve sadece PKK'nin geldiği yerin yanlışlığını gösterır 15 yıllık sılahlı mücadelenin gösterdiği esas şey, ulusal sorunda, artık reform ıçerikli hakların elde edılebılmesı ıçin de silahlı mücadelenin gerektiği gerçeğıdir. PSK'nin herhangi bir sonuç elde edilmedi vb. tavrı siyası sahtekarlıktır, inkarcılıktır!

Geçen süreçte PSK'nin görüşleri çok ıyi bir biçımde ortaya çıkmıştır. Fakat bu, PSK'nın iddıa ettiği gibi doğrulanan görüşler değildir PSK'nın savunduğu görüşler, revizyonist, reformıst, mılliyetçi ve düzen savunucusu görüşlerdir. Ortaya çıkan gerçek budur. Süreç bunu doğrulamıştır!

PSK silahlı mücadelenin yanlışlığı üzerine fırtına koparırken PKK'nın siyası çizgisındeki yanlışlara, gelınen yerin bu yanlışların doğal sonucu olduğuna ve silahlı mücadelenın de bu yanlış siyasetın vardığı nokta sonucunda bırakıldığı vb. üzerine tavır takınmamaktadır. Çünkü gelinen aşamada PKK'nin bu konudaki siyaseti, düne göre PSK'ye daha yakındır Böylesi bır durumda PSK'nin PKK'ye eleştırı getırmesı, kendisinı de eleştirmesi anlamına gelır Fakat bu da sılahlı mücadelenin yanlışlığını ve 15 yılda herhangi bir sonuç elde edilmedıği vb. tezlerın doğru olduğunu gostermez

PKK'nin gelınen yerdekı tavrından bağımsız olarak sılahlı mücadeleyi başlatarak 12 Eylül 1980 cuntasının yaratmak istediği mezar sessizliğini bozması bile onemlıdır

Evet, hakim sınıfların "kökunü kazıdık, yok ettik" diye zafer naraları attığı bir ortamda, PKK gerillaları 1984'de 15 Ağustos'u 16 Ağustos'a bağlayan gece Eruh ve Şemdınli'de jandarma karakollarına saldırıda bulunarak silahlı mücadeleyı başlattı. Hakim sınıfların inanmak bıle ıstemediği bu saldırılar, faşıst Türk devletının yaratmak istediği mezar sessizliğini bozan saldırılardı. Bu açıdan ele alındığında, 15 Ağustos eylemı, sadece ulusal mücadelenın gelışımınde oynadığı rol açısından değıl, hakım sınıfların yaratmak ıstediği mezar sessizlığini bozması açısından da büyük oneme sahıptır Bu eylemler daha sonraki dönemde ulusal mucadelenin gelişmesinin başlangıcı olmuştur, ulusal mücadelenin gelışmesine ivme kazandırmıştır.

15 Ağustos sonrasında Kürt halkının ulusal bilıncı gelışmış ve PKK önderlığinde ulusal hakları için mücadeleye katılmıştır. PKK'nın sılahlı mücadeleyi başlatması 1990'lara gelindiğinde Serihıldanların yaşanmasına yol açmıştır.

Faşist Türk devletının Kürtlerın varlığını ınkar polıtıkası iflas etmıştır. Bugun Ocalan esir alınmış olmasına rağmen Türk devletı Kürt sorununu, anayasa değişıkliği ve "demokratikleşme" konularında tartışmak zorunda kalmıştır.

Kürt sorunu, uluslararası düzeyde ele alınan bir sorun halıne gelmıştır. vb. vb

Butun bunlar PKK'nin verdiği silahlı mücadele sayesınde olmuştur PKK'nın 1993'ten bu yana açıkça reformıst çizgiye oturan siyasetının yanlışlığı, Öcalan'ın İmralı'dakı savunmasının yanlışlığı, PKK'nın TC'ye entegre olmaya çalışması ve düzenle ve devletle barışık yaşamaya çalışması vb. tavırlar da bu objektıf gerçeklerı ortadan kaldıramaz. Bu gerçeklerı PSK de ortadan kaldıramaz! PSK, sılahlı mücadeleye son verılmesının "bır dönüm noktası" olması gerektığı yonündekı dıleklerini ve Kürt ulusal hareketine nasıhatlerını şöyle ortaya koymaktadır:

"Bunun Kürt, özellıkle de PKK politikası bakımından acı bir sonuç olduğuna kuşku yoktur. Bu nedenle de, gelinen durum, gerçekten de bir dönüm noktası olmalı ve Kürtler, yaşadıkları acı deneylerden ders alarak bundan böyle, kurtuluş mücadelelerınde, ulkemızin koşullarına uygun ve PKK'nın şımdıye kadar ızlediği zor ve şıddet polıtıkalarından farklı polıtikalar izlemelı: siyasal, kültürel ve diplomatik çalışmayı esas almalılar " (aynı yerden)

İşte PSK'nın Kürtlere ulusal kurtuluş ıçın sunduğu reçete: Sakın sılaha sarılmayın! Zor'a ve şıddete başvurmayın! Sıyasal (sıyasal mücadeleden kastettıklerı de düzen içı mücadeledır), kültürel ve dıplomatik çalışmayı esas alın! Böylece PSK Kürt ulusunun kurtuluşunu en başında çıkmaza sokmakta, ezılmeye, zulme karşı başkaldırıyı reddetmektedır Kürtlere sömürgecılere karşı uslu durulmasını ve diplomatik çalışmayla emperyalistlere yaranmasını salık vermektedir. Emperyalıst devletlerın, kurum ve kuruluşların baskısı ve faşist Türk devletının ıznıyle elde edilebılecek bazı kültürel hakları Kürt ulusunun kurtuluşu olarak satmaya çalışmaktadırlar! Bu durumda PSK'nin Kurt sorununa çözüm olarak önerdıgı federasyon savunusu da haledılmektedır! Fakat PSK'nın umrunda mı? Işıne ne gelirse onu savunur!

Örneğın, PKK'ye karşı eleştiride silahlı mücadele ve şiddet tümüyle reddedılirken, "bız bunu her zaman savunduk" demektedirler. Genel düzlemde, kapıtalızmden sosyalizme geçış bağlamında vb. gerçekten de şıddete dayalı devrimı, sılahlı mucadeleyı hep reddetmişlerdir. Fakat Kürt mılliyetçılığının pragmatizmı yer yer PSK'nin ve Genel Sekreterı Kemal Burkay'ın ezilen ulusun başvurduğu şıddetı haklı bır şıddet olarak da savunmasını beraberınde getırmıştır.

Geçmışte *"Yenı Partileşme Gırişimi (YDDP) üzerıne"* tavır takınan Burkay, bu gırişımın program taslağında yer alan *"Bu sorunun çözümü için şıddet kesinlikle dışlanmalıdır."* tespıtıne eleştırı yöneltırken şunları söylemektedir:

"...Şıddetin sorumlusunu belırlemeden, ezilenlerın dırenme hakkını göz önune almadan (bu Birleşmiş Milletler ılkeleri arasına da gıren bir haktır) 'şıddet kesinlikle dışlan-

malıdır' demek, zalımle mazlumun eylemini aynı kefeye koymak olur. Şiddet konusunda böyle bır genelleme, Kürt halkının tüm silahlı direnişlerini gereksiz saymak olur." (Deng dergisinden, 1994)

Evet 1994'te Burkay bunları söylemektedır. Bugün ne yapmaktadır? PKK'nin silahlı mücadelesine karşı Kürtlere düzen ıçi siyasi mücadele, kültürel ve diplomatık mücadeleyi salık vermekte, sılahlı mücadeleyi ve şiddeti Kürt ulusal ayaklanmaları bağlamında da reddetmektedır. Bunun ne olduğunu Burkay'ın sözleriyle yinelersek, Burkay "zalimle mazlumun eylemını aynı kefeye koymak"tadır.

Zalimle mazlumun eylemini aynı kefeye koymak, sonuç itibariyle zalimin cephesınde yer almaktır. PSK de Kürdıstan'da faşist Türk devletinin yaptığı zulüm ve baskıların, binlerce köyün boşaltılmasının, mılyonlarca ınsanın sürgün edilmesinin vb. vb. sorumluluğunu PKK'nın silahlı mücadele vermesine fatura ederek faşist Türk devletini temize çıkarma konumundadır!

PKK'nın silahlı mücadeleye son vermesini TC'nin demokratikleşmesi için bir şans olarak sunan PSK devlete *"Rejim bu fırsatı da heder etmemelıdir."* dıyerek akıl vermekte ve bıldirinın sonunda şu çağrıyı yapmaktadır:

"Kürdistan Sosyalist Partisi olarak, barış ve demokrasi için, ülkenin ve halkın kaderini değiştirmek için, herkesı elele vermeye çağırıyoruz!" (aynı yerden)

Bu "herkes" içinde faşist Türk devletının hakim sınıfları da vardır! PSK en iyi halde burjuva demokrasisi olabilecek bir durum için işçileri, emekçileri ezenlerle, sömürenlerle ortak hareket etmeye çağırmaktadır! Burada sözkonusu edılen ülke TC'nin misak-ı milli sınırlarıyla çizilmiş Türkıye'dır. Kürdistan'dan, Kürt ulusunun kurtuluşundan bahseden PSK, gerçekte Türk hakim sınıflarının siyasetine hızmet etmektedır. "Devletın ve milletin bölünmez bütünlüğü"nü bır başka maske altında savunmaktadır!

ÖCALAN'IN YARGILANMASI HAKKINDA PSK'NİN TAVRI

Öcalan'ın, kararı faşıst Türk devletince önceden verılmiş olan davada "yargı"lanması sorununda hakim sınıfların siyasetıne karşı ezilenlerin cephesinde takınılması gereken tek doğru tavır vardı Ne faşist Türk devletinın ne de herhangi bır emperyalıst kurum veya kuruluşun Öcalan'ı yargılama hakkının olmadığının savunulması ve TC'nın yargı oyununun reddedılmesı, Öcalan'ın kayıtsız koşulsuz ve derhal serbest bırakılmasının talep edılmesı

PSK'nin bu konuda takındığı tavır ise, PSK'nın burjuva düzeni çerçevesinde soruna yaklaştığını ve umudunu uluslararası emperyalist kurumlara bağladığını bir kez daha gösterdı.

1 Mart 1999 tarıhınde yayınlanan bıldırıde PSK Öcalan'ın "adıl yargılanması" gerektiği görüşünü savundu TC'nin zorbalığını protesto ettikten sonra PSK şunu savunmaktadır

"Öcalan uluslararası bir mahkemede yargılanmalı. Onunla birlikte TC de yargılanmalı " (agb)

PSK, TC'nin "adıl ve tarafsız" olmayacağını savunmasının sonucunda "adıl" bır yargılamanın yapılabilmesı için Öcalan'ın uluslararası bır mahkemede yargılanması gerektiğini savunmaktadır. Bu tavır Öcalan ve PKK'nin tavrıyla uygunluk içındedir. Fakat sorunun özü, PSK'nın Öcalan'ın şu ya da bu bıçımde yargılanmasını onaylamasıdır. İster TC'nin mahkemelerı, ısterse de uluslararası emperyalist mahkemeler olsun, hiç bırının ezilen bır ulusun ulusal baskıya karşı mücadele yürütenleri yargılama hakkı yoktur! Öcalan'ın uluslararası bır mahkemede yargılanmasını ıstemek, onun "suçlu" olduğunu kabul etmek, onaylamak demektır! Ve ezilen bir ulusun bıreyi olarak, ezılmeye karşı çıkan bırının emperyalıstler tarafından yargılanmasını onaylamaktır, emperyalizmın, hakim sınıfların cephesınde yer almaktır! PSK soruna "Yeni Dünya Düzeni" çerçevesinde yaklaştığı için emperyalist kurumlardan medet ummaktadır. Bunun bır yansıması da Öcalan'ın yargılanmasına bağlı olarak "TC de yargılanmalıdır" görüşünü savunmaktadır. Böylece ulusal zulmün, baskının, Kürdistan'da onbinlerce insanın katledilmesinin, bınlerce köyün boşaltılmasının, mılyonlarca ınsanın sürgün edilmesinin, Kürdistan'ın doğasının yakılıp yıkılmasının vb. vb. sorumlusu ve suçlusu sömürgecı faşist Türk devleti, ulusal baskıya karşı çıkan ve yıllarca mücadele eden PKK ve Öcalan'la aynı kefeye konmakta, hatta Öcalan'ın yanısıra ***"TC de"*** yargılanmalı denerek faşist Türk devleti temize çıkarılmaktadır.

Soruna böyle yaklaşanların TC'nın Kürdistan'da soykırım yaptığında bahsetmeleri sadece gerçek yüzlerini gizlemek ıçindir. PSK'nın dükkanında her derde deva var.. Eğer uluslararası bır mahkemede Ocalan'ın yargılanması mümkun olmazsa –kı olguları bıraz gerçekçı tahlıl edenler ıçın böyle bir imkanın olmadığı açıktı–, o zaman da en azından şunlar yapılmalıydı:

"Uluslararası bir mahkemede yargılanması mümkün olmasa bile, Öcalan'ın üstündekı işkenceye, teröre son verilmelı ve kendısine savunma hakkı tanınmalı " (aynı yerden)

İlk anda kötünün iyisı gıbı görünse de bu tavır, TC'nin "adıl ve tarafsız" bır yargı yapmayacağı ve "savaşan iki taraftan bırının diğerını yargılama hakkı yoktur" görüşünü savunan PSK'nın kendı tavrıyla da çelişen ve TC'nin Öcalan'ı yargılama hakkı olduğu görüşünü onaylayan bir tavırdır. PSK, Öcalan'ın uluslararası bır mahkemede yargılanması gerektığine yönelik tavrında da tutarsızdır!

31 Mayıs 1999 tarıhinde başlayan davanın ılk gününde ve Öcalan'ın ılk konuşmasında, TC'nin Öcalan'a ışkence etmedığı dıle getırıldı ve Ocalan'a "savunma hakkı" verildı . Bu tarıhten sonra aslında PSK'nin amacına ulaştığını kamuoyuna açıklaması gerekırdı! Fakat yapmadı... Sonrakı donemde takındığı tavırlarda burada yaptıkları çağrının üstu, yapılan mahkemenın "adıl ve haklı" olmadığı, Öcalan'ın "en azından ağır psikolojik baskı altında" olduğu tespıtlerıyle örtülmeye çalışıldı ve yıne uluslararası mahkemenın "değerlerını" kıtlelere yutturmaya ağırlık verıldı. 10 Haziran 1999 tarıhli bıldiride PSK'nın tavrı şöyledir:

"Bu konuda daha baştan yanlış yapılmıştır. Savaşan taraflardan birinin dığerini yargılamaya hakkı yoktur Bu yargılama ancak uluslararası bır mahkemede olduğu zaman anlam taşırdı " (agb)

Emperyalist kurum ve kuruluşlara umudunu bağlayan PSK, ezilenlere ezenleri, sömürenleri yargılama hakkını tanımamaktadır! Bununla reddedilen, somutta ezilen Kürt ulusunun ezen ulus olan Türk ulusunun burjuvazisine,egemen sınıflarına ve faşist Türk devletine karşı mücadelesidir. Savaşan tarafların biri ezilen Kürt ulusudur. Kürt ulusunun ezilmeye karşı mücadelesini ve ezenleri yargılamasını reddeden PSK, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin sömürü düzenine karşı savaşımını zaten çoktan reddetmiştir!

Sorun ezenle ezilenin, sömürenlerle sömürülenlerin arasındaki zıtlıklar olunca, PSK'nın Kürt milliyetçiliği de sınıfsal yüzünü göstermektedir. PSK, "Savaşan taraflardan birinin diğerini yargılama hakkı yoktur" diyerek faşist Türk devletini savunma konumundadır. PSK, Kürdistan'da soykırım yaptığını söylediği TC'nin "yargılanmasını" emperyalistlere havale ederek, TC'nin değişime uğramasını sağlama temelinde faşist Türk devletini güçlendirmeye çalışmaktadır!

Burada değindiğimiz bazı tavırlar bir kez daha PSK'nin emperyalist "Yeni Dünya Düzeni"nin savunuculuğunu yaptığını, kapitalist düzene, egemenlere hizmet ettiğini açıkça ortaya koymaktadır.

PSK'nin savunduğu siyasetle de Kürt ulusunun kurtuluşu gerçekleşemez. Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu, milliyetçiliğe karşı proleter enternasyonalizmini; reformizme karşı devrimci savaşımı; revizyonizme ve oportünizme karşı Marksizm-Leninizm bilimini koyan, değişik ulus ve milliyetlerden işçi sınıfının ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesini savunan PARTİYA BOLŞEWİK (Kurdistana Bakur)'un saflarında örgütlenmek ve BOLŞEVİZM önderliğinde faşist Türk devletini yıkmakla gerçekleşebilir.

O halde, faşist Türk devletini yıkıp yerine işçi-köylü iktidarını kurmak ve sosyalizme giden yolu açmak için BOLŞEVİK saflara!

15 Ekim 1999 ✗

Sosyalist Anavatan'ın savunulmasında Kürt emekçiler görev başında...

Bu makalemizde Sovyetler Birliği'nde yaşayan Kürtlerin Ikinci Dünya Savaşı döneminde Sosyalist Anavatan Savunması'ndaki etkinliklerinin bazılarını ortaya koymaya çalışacağız. Sovyet Kürtlerinin Sosyalist Anavatan Savunması karşısındaki tavırlara ilişkin yapacağımız aktarmaların çoğunluğu bizzat savaş günlerini somut olarak işleyen H. M Çetoev'in "Büyük Anayurt Savaşında Kürtler" adlı kitaptan yapacağız. Bildiğimiz kadarıyla bu kaynak kendi alanında Türkçeye kazandırılmış ilk belge olma özelliğine sahiptir.

Sosyalist ülkenin düşman saldırıları altında bulunduğu koşullarda, yirmi yılı aşkın bir sure sosyalizm şartlarında yaşamış bir halk olarak emekçi Kürtlerin Sovyet ülkesini savunmak için seferber olmaları kadar tabii bir şey olamazdı. Savaşın başladığı yıllarda, Kurtlerin yoğun olarak yaşadıkları bölgeler daha çok Ermenistan ve Azerbaycan'dı. Şüphesiz, emekçi Kürtler yalnızca bu iki ülkede değil; başta Gürcistan olmak üzere, bazı Orta Asya cumhuriyetlerinde de bulunmaktaydılar. Çetoev, emekçi Kurtların bu yıllardaki yerleşimi bağlamında somut bilgiler vermektedir. Örneğin

"Büyük Anayurt Savaşı yıllarında Kürtlerin büyük bir bölümü kırsal kesimde yaşamaktaydı Ermenistan SSC'inde en çok Alagez, Talın, Oktemberyan ve Eçmiadzın bolgelerinde; Azerbaycan SSC'inde Laçın, Kelbacar, Zangelan, Kubatlın ve Naçivan bölgelerinde yaşıyorlardı. "(Çetoev, age, sayfa 48)

Savaş öncesı dönemde sosyalizmin inşasına katılımda görulen nüfus alanındaki yoğunluk savaş yıllarında da surmekteydi Bu durum yalnızca Kurtler için değil, nüfus bakımından emekçi Kürtlerin konumunda bulunan başka bazı halklar açısından da geçerliydi. Ne var ki, böyle bir "fark" Sovyet yurttaşlarının görevlerine sarılmalarına hiçbir şekilde engel değildi, olmadı da

Kimilerinin nüfus oranlarıyla oynayarak "inkar" vb. türunden zorlamalara girmeleri bu bağlamda içine düştükleri zavallı durumu göstermenin otesinde fazla bir anlam ifade etmez. Sorun tam da sosyalizmin kuruluşu sayesinde yakalanan bilincin Sosyalist Anavatanı Savunma Savaşına katılımda belirleyici olduğunun kavranmasıdır. Sovyet emekçi halklarının ileri atılmasını sağlayan faktör işte tam da bu olguda yatmaktadır Böyle olduğu içindir ki, titizlikle öne çıkarılması gereken asıl şey her halkın nezdinde gözbebekleri gibi korunması gereken sosyalist anavatanın savunulması için Sovyet yurtseverliği ekseninde kazanılmış bilincin vardığı ileri duzeydir. Sovyetler Birliği'nde yaşayan emekçi Kürtlerin onemli bir bölümü de bu düzeyin kazanımlarıyla sosyalist anavatanı savundular. Kürt emekçileri arasında geçen bir diyaloğu romanına alan E Şemo'dan okuyalım:

"Kıder dıwana Lênın bê, ew der wetenê mın e. Jı vır her ez êdi tu cıya da naçım. " (Ereb Şemo, Hopo, sayfa 75)

Bu sozler Turkçede, *"Lenin'e ait yer benim de vatanımdır Burdan başka yere asla gitmem "* anlamına gelmektedır. Böylesi bır yaklaşıma sahip Kürt emekçisinin ülkesini saldırganlardan korumak için olağanüstü ölçüde seferber olduğunu; ülkesini sahiplendiğini vurgulamak bile gereksizdir .

Sovyet yöneticileri, Kızılordu'nun önde gelen mensupları, emekçi Kürtlerin Buyuk Anayurt Savaşı'ndaki emeklerini ve fedakârlıklarını gayet berrak bir şekilde, ortaya koymuşlardır. Sovyet mareşali emekçi Kürtlerin katılımı üzerine şunları belirtmektedir·

"Buyük Anayurt Savaşı yıllarında, sayesinde, tarihte ilk kez, ulusal özgürlük ve mutluluğa erıştikleri ülkeleri yokolma tehlikesiyle karşı karşıya kalınca, Kürtler de diğer kardeş halklar gibi ateşli Sovyet yurtseverleri olarak kendilerini gosterdiler

Cephede birlikte savaşma şansı elde edebildiğim Kürtler, bütün Sovyet savaşçıları gibi kendi askeri görevlerini namusluca, onurla yerine getirdiler." (Sovyetler Birliği Mareşali I. H Bagramyan, aktaran Çetoev, age, sayfa 15)

Sovyet mareşalinin emekçi Kürtlerin katılımlarını bizzat dile getirmesi emekçi Kürtlerin anavatan savaşına katıldığının güya inkâr edildiğini öne süren sosyalist tarihin çarpıtıcılarına da iyi bir yanıttır

Kazanılan özgürlüğün Ekim Devrimi'nin eseri, sosyalizmin direkt bir urunu olduğunu kavrayan, gören, algılayan her Kurt emekçisi bu özgur ortamın sürmesinin biricik yolunun Sosyalist Sovyetler Birliği devletinin yaşatılmasından geçtiğinin bilincinde hareket etmiştir. Ve bu gerçekliğin verdiği ilhamla ve enerjiyle diğer kardeş halklarla beraber aynı onuru paylaştılar Cephede ve cephe gerisinde, savaş yılları boyunca Sovyet yurttaşları olarak üzerlerine düşen gorev ve sorumlulukları yerine getirmeye koyuldular.

Savaşın içinde Kurt gonüllülerinin yaşadıkları bolgelerde çok çeşitli konu ve alanlarda katkı sundukları yine Sovyet yetkili kurumları tarafından bizzat açıklanmaktadır. Savaşın içinde önemli konumda bulunanların ve savaş döneminde basın aracılığıyla kamuoyuna aktarılanların içeriğine bakıldığında, kuçuk-buyuk halk ayrımı gozetilmeksizin Büyük Anayurt Savaşı'nda her halkın katılımı çok berrak

bır bıçimde ortaya konmaktadır.

Faşist ve emperyalist sürülerden sosyalıst ülkelerını gözbebekleri gibi koruma eylemine gırişen emekçi Kürtler Bolşevik iktidar sayesında edindikleri yeni bılınç ve yeni yaşama tarzıyla düşman saldırılarına karşı aktif bır seferberlik ıçine gırdi Faşist istılanın başladığı ilk dönemlerde-1941'de-Alagez bölgesındeki Kürt köylerinde kolhozcuların kararlılığı bunu açıkça gözler önüne sermektedir. İşte Kürt milliyetine mensup kolhozcuların sozleri:

".. Bızler Şanlı Kızıl Ordu'muzla bırlıkte kanımızın son damlasına kadar, bizlere özgürlük ve mutluluk veren yurdumuzu savunacağız. Faşizmin ezilmesi için, bızler, Lenin'in partisi etrafında daha sıkça kaynaşacağız! ... " (Çetoev, age., sayfa18,19)

Günümüzde tarih yazımı işine soyunan bazılarının iddia ettiğinin tersıne, Kürt emekçıleri faşizme karşı savaşa katılırken çıkış noktası olarak sosyalizmi, sosyalist ülkeyı ve bunların verdiği kazanımları savunmak için harekete geçtıler Bu olguyu kabule yanaşmayan kımılerinin olayı etnık/ulus kimlıği ya da geleneksel direnişçi özelliklerın rolü vb. ile açıklamaya kalkışmaları gerçekleri tersyüz etmektir.

"Güçlü ulusal duyguları olmasaydı, yokedıleceklerdi.. " türünden gayri bilimsel yaklaşımla sovyetlere saldıranların kara çalmalarını biryana bırakırsak, herkesın karşısına dikilecek olan çıplak gerçek şudur: Emekçi Kürtler etnik kimlıklerını gızlemeden savaş cephesine koştula. Önce kültür devrımı alanındaki muazzam gelişmelerin emekçı Kürtlerın hayatlarını derınden sarstığını ve yeni bır bilinç, sosyalist bilınç edinme yolunda ciddı mesafeler katettikleri, bunun doğrudan yaşamın hemen her alanına yansıdığının bılincinde olmak gerekiyor (bu konuya dergımizin 4. ve 5 sayılarında değinildi). Kültürel alandakı ılerleyiş dikkate alındığında, ulaşılan aydınlanma seviyesinin Anavatan Savaşı'nın öngünlerinde Kürt emekçilerinin de kazanıldığını ortaya koyar. Sovyet iktıdarının üstünlüğü, yurttaşlarını bilinçli bır şekilde gönüllüler ordusu haline dönüştürmesinde yatar Eğer böyle olmasaydı Stalin'in ünlü radyo konuşmasının akabınde emekçı halklar cepheye koşabılirler miydi? Cephe gerısinde herzamankinden daha fazla özveri gösterebilırler miydı?

Dikkate değer bir diğer önemlı nokta ise; Kızılordu'nun rolünün Kürt emekçıleri nezdınde anlaşılır bır şekilde kabul görmesidir. Kızılordu'nun rolünün kavranması bağıntısında durumun en özlu ıfadesi onun saflarında yeralan emekçi Kürtlerın fedakar-savaşçı evlatlarıdır. Üretim, eğıtım vb alanlarda olduğu kadar; partı ve ordu saflarına katılımda da her geçen gün artış vardır. Sosyalist Anavatanı Savunma Savaşı'nda yeralanların içinde tıp profesöründen muhafız ere, yarbaydan onbaşıya kadar değişik kademelerde Kürt savaşçılarının yeraldıkları hiç bır tartışmaya mahal vermeyecek açıklıkta belırtılmektedir.

Doğrudan uğruna savaşa katıldıkları yurtlarının kendılerıne özgürlük getırdıği ve bunun korunması ıçin kendi savunmalarını üstlenen ordularının saflarında yeralmak gerektiğini ılan eden Kurt emekçılerının bütün bunları Lenin ve partisının kazanımları üzerınde algılamaları onların geniş katılımlı seferberlığini anlamak açısından büyük bır verıdır. Eğer böyle olmasaydı yoğun katılımın her cephede seferberliğe dönüşmesi mümkün olamazdı. Ülkenin *"dörtte üçü o sıralar yabancı müdahalecilerin elinde"* (Stalin) iken ve sonra Alman ıstılacıları topyekün saldırıya geçerken eğer ülke yenilgi yüzü görmediyse, burada tam da ırılı-ufaklı bütün halkların bilinçlerı üzerinde yaratılan değışikliğın belirleyici rolü vardır. Ve bu durum emekçi Kürtler içın de tamamen geçerlidir. Sosyalıst vatana bağlılık bilincı ve dığer halklarla sahıp olunan kardeşçe ılışkiler sayesinde gün geçtıkçe aydınlanan Kürt emekçılerı ülke sevgilerını, faşızme karşı özverıyle çarpışarak, üretimi arttırarak, cephe gerisinde ışten işe koşarak, partiye üye olarak, askere yazılarak, bağışta bulunarak vb hemen her alanda gösteriyorlardı.

Ulusal çıkarlarını düşünmeyen (ulusa aıt ilerici ögeleri ise ancak Sosyalist Anavatan'ın düşman saldırılarından korunması oranında ıleriye taşınacağını, muhafaza edileceğini kendi pratiğinde gören Sovyet yurttaşı emekçi Kürtler ulusal bencilliğe yenilmedıler; ulusal kımlikli aileden çıkıp sosyalıst aılenın fertleri olmaya yöneldiler...), milliyetçılıkten uzaklaşmış ve amacı Sosyalist Anavatan'ı düşman saldırısından korumak-kurtarmak olan emekçı halklar arasındakı derin enternasyonalist bağın doğrudan bır sonucu olarak zafer elde edildi. Kalınin, sözkonusu derın kardeşlik bağını şu şekılde ortaya koymaktaydı:

"Senin halkın Sovyetler Bırlığı'nın evladıdır. Ruslar, Ukraynalılar, Beloruslar, Azerbaycanlılar, Gürcüler, Ermeniler, Tacikler, Turkmenler, Kazaklar ve Kırgızlar senınle birlikte 25 yıl boyunca gece gündüz çalışarak bızım büyük evimızi, bizim ülkemizı, bızim kültürümüzü kurdular...

Çünkü Sovyetler Birliği, herkesın kendi evinde yaşamasına rağmen avluları ve aıle ocakları bır olan ve birbırinden ayrılmayan bır dostluk aılesidır." (M. İ. Kalının, Devrimci Eğitim, Devrimci Ahlâk, Sorun Yayınları, sayfa 105)

Sosyalizm, insan ve yurt sevgısi Kürt emekçılerının faşizm istılasına uğrayan ülkelerınin kurtarılması ve sosyalizmin kuruluşunun kesintiye uğramaması için cepheye, cephe gerısinde ve her alanda seferber olmalarının bırıcık belirleyici nedenı oldu Diğer şeyler bir yana, eğer Sovyet ıktidarı gerçekten de emekçı halklar arasında sosyalıst temellerde bu büyük kardeşlığı tesıs etmemış olsaydı, proletarya diktatörlüğü devletının emperyalist kuşatmaya ve faşıst istilaya karşı muazzam bir zaferle çıkması olanaklı olamazdı. Bu büyük dostluk ailesının fertleri sosyalizm sayesinde kurulan kardeşlik ılışkisinın ete-kemiğe büründüğünü tam da Anayurt Savaşı esnasında olanca çıplaklığıyla kanıtladılar

Bu bağlamda, "büyük ev"in mensubu emekçi Sovyet Kürtlerının cephe gerisınde gösterdıkleri çok yönlü yararlılıklar üzerıne bırkaç noktada kimı gelışmeleri buraya almak yararlı olacaktır. Çetoev şunları aktarmaktadır:

"Azerbaycan SSC'nde Kürt köylerınde yığınsal mitıngler yapılıyordu. Laçın bolgesı, Mınkend koyu kolhozunda kolhozcular aldıkları kararda, Alman faşıst saldırganlarını lanetliyor ve Sovyet anayurdunun özgurlük ve onurunu savunma savaşında Kızıl Ordu'ya butün güçlerıyle yardım edeceklerini vurguluyorlardı.

"Oktemberyan ve Ecmiadzın bölgelerı kolhoz ve solhozlar, köy ekonomısi ürünlerinın elde edılmesinde olduğu gı-

bi, cepheye yardımın örgütlenmesinde de Cumhuriyet'te birinci sırada yer alıyorlardı Bu bölgeler, "Dolaşan (yarışan) Kızıl Bayrak Ödülü"nü kazandılar.

"Büyük Anayurt Savaşı yıllarında, Türkmenistan SSC Aşhabad bölgesinde Kürt nüfusunun yaygın olduğu alanlardan emekçiler devlet savunma fonuna 218215 ruble para, 1007 kg. gümüş, 3,5 kg. altın, 21192 adet sıcak tutucu giysi, ayakkabı vb. eşyalar, 4554 kg yün, 6357 parça deri, 894 küçükbaş boynuzlu hayvan, 683 büyükbaş boynuzlu hayvan, 57 at, 32 ton kuru üzüm ve 482 ton çeşitli kuru meyve verdiler

"Kürt kolhozcuları da kurtarılmış bölgelere yardım gönderilmesi çalışmalarına aktif olarak katıldılar.

"Devlete yardım toplama çalışmalarında Başargeçer bölgesi, Koşabulah, Kayabaş ve Geysu köylerinde kolhozcu Kürtler aktif olarak yer aldılar..." (Çetoev, age, sayfa 19, 49, 50, 51, 54)

Yukarıda aktarmaya çalıştığımız yerde de görüldüğü gibi başka bir dizi alanda sosyalizmin inşasına seferber olmuşlardır Savaştan çok önce, devrimin hemen ardından emekçi Kürtler arasında yapılan çalışmalar bile "Savaşta kendilerine başvuruldu", Kürtlerin "kullanıldığı" vb. şeklindeki yaklaşımları çürütmeye yeter.

Sovyet Kürtlerinin sosyalizmin kazanımlarından her alanda yararlandıklarını daha önce yayınladığımız değişik makalelerde ortaya koymaya çalıştık. Büyük Anavatan Savaşı'na katılım bağlamında yer alanların genel dökümüne bakıldığında aydınlanmanın, yeni insan olmanın okulundan geçmiş, somut olarak bilimsel çalışmalar içinde yeralan pekçok kimse savaş alanlarında üstün fedakârlıklar göstermişlerdir.

Dilbilimsel çalışmalardan Bolşevik Partı üyeliğine, yeni alfabenin hazırlanmasından üretimdeki seferberliğe, komsomol saflarına akın etmekten cephe gerisinde toplanan bağışlara... kadar, savaş boyunca hemen her alanda yaygın bir yoğunlaşma, gönüllü bir seferberlik kampanyası yaşandıysa, bu ancak sosyalizmin temelleri üzerinde yaşanan aydınlanmaya bağlanabilir.

Sosyalizmin genel kazanımlarının ve somutta bu aydınlanmanın doğrudan bir sonucudur ki savaş sürecinde birkaç alandaki katılım aşağıya alacağımız yoğunlukta gerçekleşebilmiştir:

"Kürt emekçilerinden Parti saflarına, 1943 yılında 31 kişi, 1944 yılında 46 kişi ve 1945 yılının ilk yarılarına kadar 30 kişi kabul edildi.

Komünistlerin büyük ölçüde Kızıl Ordu saflarına çekilmeleri sonucu cephe gerisindeki parti örgütleri önemli ölçüde yenileniyordu. Böylece Alagez bölgesi parti örgütleri yapısının % 75'i savaş yıllarında Parti'ye giren üyelerden oluşmuştu.

Büyük Anayurt Savaşı yıllarında gençlik, büyük bir istekle Lenincı Komsomol saflarına katılıyordu Bu durum, Kürt nüfusunun yaygın olduğu bölge gençliği için de geçerliydi. Örneğin, Alagez bölgesinde komsomol saflarına katılanların sayısında yıldan yıla büyük artışlar olmuştur. Alagez bölgesinde 1941'de 110, 1944'te 356 ve 1945'te ise 377 delikanlı ve genç kız komsomola üye kabul edilmişlerdir." (Çetoev, age, sayfa 58, 59, 60)

Partiye olan duyarlılık ve yine genel olarak safların sıklaştırılmasının emekçi Kürtler arasında ciddi şekilde yankı bulması ve bunun fiili katılıma dönüşmesi önemli bir gelişmedir. Anavatan savaşına katılımlarındaki yoğunluktan hareketle "inkar edildi" diyenlerin aksine, emekçi Kürtlerin arasından Bolşevik Parti üyeliğine geçiş ve Kürt gençliğinin Komsomol saflarına katılımı bağlamında ve ayrıca Kızılordu saflarına artan oranda yeralmalar vb. göstermektedir ki, nüfuslarıyla kıyaslandığında hiç de düşük bir oran (çıkış noktasının "oran"lar olmaması gerektiğinin bilincinde hareket edilmelidir) sözkonusu değildir.

Başta Stalingrad, Leningrad ve Moskova savunmaları olmak üzere faşist sürülerin tepelenmesinde yüzlerce, binlerce gönüllü savaşçı cepheye koştu. Parti'de, Kızılordu'da ve cephe gerisinde küçümsenmeyecek başarılar gösterildi. Ukrayna'daki faşist işgalin sona erdirilmesinden Kafkaslardaki kışkırtma, saldırı ve provokasyonların etkisiz hale getirilmesinden; Kırım, Beyaz Rusya ve Baltık kıyılarının işgalcilerden temizlenmesinden; Hitlerci faşist ordularının Berlin'e kadar kovalanmasına... kadar çeşitli alanlarda Sovyet emekçi Kürtleri; yeni insan Kürt kuşağı başarılı bir şekilde sosyalist ülkeleri için büyük yararlılıklar gösterdi.

Diğer kardeş halklarla omuz omuza Japon saldırganlarına karşı savaşta aktif yer alındı Cephe gerisinde Laçın, Alagez, Kubatlin ve diğer yerleşim birimleri başta olmak üzere her yerleşim biriminde kolhozcular üstün fedakârlıklarda bulundular. Ereb Şemo Kürtlerin bu olağanüstü fedakârca katılımını Sovyet ailesinin kollektif üyeleri olmalarına bağlar. Romanına aldığı *"Ne ez tu uzvê malekê ne, mala meye mezin em cimaeta kolektifa me ye." (Ben ve sen bir evin üyeleri değiliz, ama bizim büyük evimiz, bizim kollektif yapımızdır.) (Hopo, sayfa 80)* Bu yazışma, emekçi Kürtlerin kollektif yaşam karşısındaki duyarlılıklarını gözler önüne sermektedir. Bu duyarlılık geri kesimlerle mücadele ortamında daha çok gelişmiştir

Gösterdikleri bu özverili çalışma karşılıksız bırakılmadı. Bir dizi unvan ve madalya verilerek anayurt savaşındaki kahramanlıkları ölümsüzleştirildi. Bu bağlamda en çarpıcı örnek Kızılordu'da Yarbay olarak görev yapan S. Siyabendov'un gösterdiği başarılar karşısında hakettiği şekilde ödüllendirilmesidir. Çok az sayıda insanın hak kazanabildiği "SSCB Kahramanı Ödülü"ne layık görülen Siyabendov, cephedeki başarılarının karşılığında aldığı bu ödülle yaşadığı bölgedeki emekçiler arasında büyük etki bırakmıştır. Bu konuda L. Rambout şunları yazmaktadır:

"Savaş, Kürtlerin iyi bilinen yiğitlik ve cesaretlerine kendini gösterme ve mükafatlandırma olanağını sağladı Basit bir köylü çocuğu, Samat Siabendov, Yüksek Sovyet Prezidyumu kararıyla "Sovyetler Birliği Kahramanı" gibi nisbeten ender bir nişanla taltif edildi " (Lucian Rambout, Çağdaş Kürdistan Tarihi, Fırat-Dicle Yay sayfa 113)

Siyabendov'un ailesi Birinci Dünya Savaşı yıllarında Tiflis'e sonra da 1926'da Abaran'a göç ediyorlar. Siyabendov öğrenimini Leningrad'da yapıyor 1938'de, Sovyet Ermenistanı Yüksek Konseyine Alagöz Kürt bölgesi milletvekili (Kürt milliyetçilerinin *"Kürtler sürgün edildi, yokedildi, bitirildi.."* türünden iddiaları anımsansın .) olarak seçiliyor. Sonra, savaş döneminde ülkesini korumak için cepheye

gıdıyor ve Moskova savunmasına katılıyor, düşman taburlarını darbeliyor, imha ediyor...

Evet, "çobanlıktan altın yıldıza yükselen emekçi Kürtler"ın büyük bir güven ve dinmez bir coşkuyla kendilerini Lenin ve Stalın önderliğindeki Sovyet vatanına hasretmeleri, Sovyet anavatanlarını gözbebekleri gibi korudukları tartışma götürmezdir Sovyet yurtseveri Kürt komutan Sıyabendov bu gerçeğin en yalın ifadesidir. Mesele Kürt emekçilerının ulkelerını savunmak ıçin yoğun katılımını, Siyabendovların sosyalizme olan derin bağlılığını bütün yönlerıyle açığa çıkarıp, öğrenmek ve bilınce çıkarmaktır...

EMEKÇİ KÜRTLERİN ANAVATAN SAVAŞI'NA KATILIMI İNKÂR MI EDİLDİ?

Kürt emekçilerının savaşa katılımı hakkında inkarı tercih edenler aslında Kürtlerın kazandığı yeni sosyalist kımlığı ınkar etmekte, küçümsemekte ve sıradanlaştırmaktadır. Bu, düpedüz Kürt emekçılerının sosyalıst devlet nezdınde edindikleri sosyalist tarihlerıni yoksaymak demektır. İlgınç olanı, bazılarının Kürde her tür olumlu mezıyet yüklemek istedığı bır yerde, Sovyetlerdekı emekçi Kürtler özgülünde tarıhın yarım yüzyıla yakın bir kesitini bir bölüm Kürt şahsında sosyalist tarih olarak göstermekten özenle kaçınmalarıdır. Bu kısa tarih kesitinın faşizme ve emperyalizme karşı dırenmenın tarıhi olduğunun üstünü örtmek için inkar yolu tercih edilmektedır Kaçabilirler, ama nereye kadar?

Sovyet-Kürt ilişkileri bağlamında kendilerıni "otorite" sanan bazılarının kimi Kürtler nezdinde oluşturdukları senaryolarla yaşanan tarihi başaşağı ederek inanılmaz bir çarpıtma ve karalama ışini Anavatan Savunması noktasında da sürdürdüklerine tanık oluyoruz. Herhangı bir veriye dayanmadan sürekli ortaya iddia atmak biçiminde bir yöntem izleyen böylelerinin aşırı derecede zorlamalarla gerçeklerin üstünü örtmeye çalıştıklarını rahatlıkla görebilmekteyız.

Bu karalama ve çarpıtma işinın ortasında yeralanlardan bir kısmının bir ölçüde Sovyetler Bırlığı'nin ıkinci dönemini pratık olarak yaşama avantajına sahip olmaları onlara tarıhı çarpıtma hakkı vermez. Dönemsel ilişkilerın verdiği kimi olanaklardan (daha çok tartışma konusu olan sorun da fiziken ilgili alanda bulunuyor olmaları vb.) yararlanarak konu hakkında kendilerınin referans alınmasını ve bir anlamda yazdıklarının onaylanmasını arzulayan bu çevreler, açık kı tarıhi altüst etmekte ve bunun kabulünü ıstemektedırler. Revizyonist, milliyetçi ideolojık yapılarının doğrudan bir sonucu olarak genelde tek yanlı izlenimlerle ve önyargılarla burjuva tarih yazımını sürdüren bu tür kesımler özellikle sahip oldukları sosyalizm karşıtlığı ile de Sovyetler Bırliği'nin ılk dönemi hakkında tam bir iç karartıcı tablo çizmektedırler.

Bolşeviklerin ulusal sorundaki siyasetini reddedenlerın pratikteki gelişmeleri benimsememeleri ve dahası ıftira ve saldırı kampanyası başlatmaları aslında gayet normaldır Bu ışi, aynı ıdeolojik kimliği taşıyan ve fakat değişik ulus ve milliyetlere sahıp herkes yapmaktadır. Buna Kürt ulusal kımlığini taşıyan bazılarının da eklenmesi aslında fazla bır-şey değiştırmez.Yukarıdaki tıpolojıyı temsılde pekçok kişi birıbirıyle yarışmaktadır. C. Heyderi de bunlardan bırıdır. Sözkonusu yazar konu bağıntısında tarıh çarpıtıcılığını şu şekilde yapmaktadır:

"Kürtler'in Hitler Almanyası'na karşı yapılan Anavatan savunmasına katıldıkları ınkâr edıldı." (Stockholm Kürt Konferansı, Doz Yay., sayfa 74)

Bay Heyderi kendını konunun bilgesı gibı göstermede kusur etmıyor. Hep en ıddıalı olmayı ve bunu göstermek için de her noktada bir "yanlış" bulmayı tercıh edıyor. Yazısında bu durum alenen sırıtıyor. Böyle olunca da, Kürtlerin "gadre uğratıldığını" belirtmeden edemiyor! Ilgınç olanı bütün bunları söylerken, yazarken kaynak-belge gösterme zahmetine katlanmaması, ortaya attığı her şeyi bizzat yaşamış olduğu imajını vererek senaryosunu gerçekmiş gibı aktarmasıdır Son yıllarda, tarih üzerine yazarken, hele de yakın dönem hakkında yazarken çok moda olan kendını tanık gösterme garabetı bazı tarih yazımcısı geçinenler üzerınde haylı etkılı izler bırakmış durumda. C. Heyderi'nın yazdıklarından kendisine böyle bir yakıştırmada bulunduğunu tespıt etmek zor değıl. Örneğın yukarıdakı iddıayı ortaya atarken tanığı kendısidır!

Halihazırda ilgili dönemın bütün belgeleri elımizde mevcut değil, ancak varolan bir dizı kaynağa bakıldığında Heyderi ve benzerlerının ınkar ve çarpıtma yoluna başvurduğunu kanıtlayacak yeteri belge göstermek mümkun Nitekim genel olarak bu konunun ıncelenmesı içinde de farklı bir dızi noktada olayları/yaşananları belgelemeye çalıştık "Anavatan savaşında Kürtlerin katkıları ınkar edildi" dıyenlerın tersıne, bizzat savaş yıllarında Kürtlerın yaşadıkları bölgelerde yayınlanan gazetelerde cepheden gönderilen mektupların yayınlanması vb. öne sürülen ıddiaların ne denlı iftıra üzerine inşa edıldiğinin görülmesine yardımcı olacaktır. Özellıkle tarıhı çarpıtmaya yeltenmelerının bızzat dönemın güncel gelişmelerının basında ışlenmesi ıtibarıyla da saldırıların dayanaksızlığı açıkça ortadadır. Bu bağıntıda Çetoev aşağıdaki bılgileri vermektedir·

"Alagez bölgesı gazetesi "Sotsialistakan Ugıev" Alagez köyünden Mışaê Cındi'nın Kürt Pame köyünden, Sala Caferov'un ve Kondahsaz, Carcarıs, Melikgüh vs köylerinden cephede olan dığer Kürt savaşçıların mektuplarına geniş yer verdı "(Çetoev, age, sayfa 57)

Açıktan bir zorlama ertesinde ısrarla ürettiği "inkar" tespitine sarılan Heyderi'ye Sovyet mareşalinin Kürt savaşçılar hakkında yazdıkları; ya da savaş koşullarında bizzat cephede gönderılen mektupların günlük olarak Sovyet basınında yayınlanması; çok az sayıda kişinın alabıldığı ödüllerın kimi Kürt savaşçılara verilmesi ve bunun kamuoyu önünde alenen yapılması gıbı örnekler böylelerının ıftıralarının çürütülmesine güçlü kanıtlar olarak gösterilebilır.

Aslında tarih çarpıtıcısı yazar bütün bunları bilmıyor olamaz; o bilıyor, ancak sahıp bulunduğu burjuva revizyonist ıdeolojı onu inkâra götürüyor. Sovyetler Bırliği'ndeki sosyalızmı, proleter enternasyonalıst ıçerıktekı emekçi halkların kaynaşmasını ve kollektıf bır ailenın üyelerı olarak emekçi Kürtlerın de bu tablonun ıçinde mütevazi bir yere sahip bulunduğunu kabul etmek istemıyor...

Buraya kadar ortaya koyduklarımız, emekçı Kürtlerın de-

ğışik cephelerde nasıl ve hangi yoğunlukta Anavatan Savunması'na katıldıklarını; başta Bolşevık Parti olmak uzere, Sovyet iktidarına ve onun yerel orgütleriyle ne tür bir kaynaşma ıçınde bulunduklarını, Kafkaslardaki halkların kardeşçe yaşamının örülmesinde ve bu kardeşlığın savaş esnasında Sovyet yurttaşlığı özverısiyle en doruk noktasına çıktığını yeterince açıklamaktadır Anavatan Savaşı'ndakı gelişmelerin günü gününe Sovyet basınında yeraldığı ve emekçi Kürtler somutunda da bilgilerin olgulara dayandığı özellikle unutulmamalıdır. Bu durumda, bütün mesele bu olan-bıtenlerden doğru sonuçlar çıkarmaktır.

EMEKÇİ KÜRTLER ARASINDA SÜREN KÜLTÜREL ALANDAKİ DEVRİMİN ANAVATAN SAVAŞI'NA ETKİSİ...

Sosyalızmın ınşasına paralel gıden kültürel alandakı çalışmaların Sovyet yurttaşlarının bilinci üzerınde muazzam değışiklıklere yolaçtığını daha önceki makalelerımizde belirtmıştik. Sovyet yurtseverliğının ülkenin sahiplenılmesı bağlamında ulaştığı ıleri düzey de doğrudan sözkonusu kültürel faaliyetin bır sonucudur. Emekçı Kürtlerdeki coşkulu-gonüllü ve yaygın katılımın da belirleyıcı nedenı kültürel açıdan kazanılan yenı mevzilerin bır ürünüdür. Bu olgunun burjuva revızyonistler tarafından gözlerden gızlenmek ıstenmesi kesinlikle yaşanan gerçeğı değıştırmez.

Stalin önderlığindeki sosyalıst ıktidarın faşizm karşısında zafer kazanmasında emekçı Kürtlerın mütevazı katkısını yok sayma uğraşı ıçinde bulunanlar aslında emekçi Kurtlerin bir bölümünün kazandığı ılerici, sosyalist kültür özelliklerini sahıplenmedıklerını ortaya koymaktadırlar Tarıhin bu kesitinde ulaşılan sözkonusu kültürel birıkımin bugünlere taşınmaması yönünde ıçine girdiklerı katı tutum da aynı şekilde bunların sosyalızmden uzaklıklarını açıkça ele vermektedir

Elli yıldan fazla bir zaman dilimı ıçinde Sovyet Kürtlerinın faşızme karşı savaştakı fedakârlıklarını bugüne kadar detaylı bır şekılde ortaya koymamak elbettekı büyük bır eksikliktir Bu eksiklikten ıstıfade ederek sosyalizmın Kürtlere birşey vermedığını ıddia edenler rahatlıkla ıftiralarını arttırmış ve öylekı sosyalızmı Kürtlere karşı ve evet becerebıldiklerı oranda Kürtlerın de sosyalızme karşı konumlandıklarını yazar olmuşlardır.

SONUÇ

Bütün burjuvalar, revizyonıstler, mıllıyetçıler Büyük Anavatan Savaşı'nda kazanan tarafın Sovyetler Bırlığı'nın olmasını sıradan bir askerı savaştan galıp çıkmak olarak lanse etmektedırler. Bu sebepsiz değıldır, sosyalizmın kuruluşunun doğrudan bır ürünü ve Bolşevık Parti onderliğinin parlak bir zaferi olduğunu unutturabılmek, lenınıst önderlığı karalamak ve akıllarınca bu tarıhsel komünist mirası yadsımak için verdıklerı çabalardan ötürü böyle davranmaktadırlar

Binbır türlü gerekçeyle emekçı Kürtlerın Sovyet yurdunun savunulmasında sosyalizmin bır kazanımı ve üstünlüğü olarak yaratılan yeni bılınç ve yenı yaşamın etkısıyle katıldıklarını ınkâr eden mıllıyetçi ve revızyonıst anlayışlar sosyalizm aleyhtarlığından başka bir anlam ıfade etmez Ayrıca en küçuk bir belge ilerı sürmeden hareket etmelerinin ne denli bir garabet olduğunun da bılınmesı gerekır Tıpkı asımılasyon, sürgün, göçettırme vb iftirası gıbi, bu noktada da yıne ıftıra baştaçlarıdır.

Bütün ıftira, ınkar ve çarpıtmalara rağmen, Büyük Anayurt Savaşı'nın zaferle taçlandığı 8 Mayıs 1945 günü emekçı Kürtler ıçın Sosyalist Anavatan'ı sahıplenme, komünizm yürüyüşünü sürdürme günü olarak belleklerde tazelığini korumaya devam edecektir. Eğer günümüzde hâlâ Kafkaslarda yaşayan Kürtler arasında 8 Mayıs gunü coşkuyla anılıyor ve kutlanıyorsa, bu, hiç şuphesiz Anavatan Savaşı'nın ve sosyalizmın emekçi Kürtlerin yaşamlarında bıraktığı derin ve ölumsüz ızlerin etkisının büyüklüğünün göstergesidır.

Sosyalizm uğruna Kurt emekçılerının gösterdığı büyük özveriyı savunabılmek ve sahıplenebılmek; bu tarıhsel mırasın gerçek anlamda takıpçılerı olabılmek ıçin her şeyden önce marksist-lenınist teorinin kararlıca ve tutarlı bir şekılde bılimsel olarak bılince çıkarılıp savunulması ve uğruna pratik hayat ıçinde komünizm doğrultusunda çalışmayı şart koşar.

Emperyalizm ve faşizm karşıtlığının sözde kalmadığının en elle tutulur somut sürecının yaşandığı Anayurt Savaşı yıllarında kapıtalıst barbarlığa karşı olmazsa olmaz kurtuluşun sosyalızm alternatıfı olduğu bütün detayıyla açığa çıkmış ve Sovyet yurttaşları kapitalizm esareti altında yaşamayı değıl, sosyalızm ulkesinde müreffeh yaşamlarının devamı ıçın sılah başı yapmış, en değerlı evlatlarını bu savaşta yıtırmışlerdır. İşte antıkapıtalist sıyasetın derınliğine bilinçlere ışlenmesi nedenıyledır kı, emperyalızme karşı savaşta bır an olsun tereddut edılmemış ve proletarya diktatorlüğü devletı önderlığinde, Stalın ve yoldaşlarının öncülüğünde Sovyet halkları Nazı faşızmı canavarından kurtulabılmışlerdır.

Bır bakıma bu kurtuluş kavgasında diğer kardeş halklarla birlıkte hareket eden Kürt emekçıleri de *"Benım düşmanım senin duşmanın Senın düşmanın benim düşmanım. Gelıyorlar mı? Gelsınler. Gelecekleri varsa görecekleri de var "* belgisi ışığında sosyalızm ve enternasyonalızm uğruna Sosyalist Anavatanı'nı korumaya koştu.

Bugun her türden burjuva millıyetçı yaklaşımın bu tarıhsel olguyu yoksaydığı bır ortamda, en önemlı görevlerden birı de Büyük Anavatan Savaşı'nın kazanılmasına yolaçan gerçeklerı ortaya koymak ve bu temelde lenınist-enternasyonalıst perspektıfte ısrar etmektır

Eğer bu perspektıf içtenlikle savunulabılırse Sosyalist Anavatan'larını savunan Kürt emekçılerıne layık olunabılır. Yalnız bu kadar da değıl, Sovyet Kürtlerının sosyalızmın kuruluşu uğruna canla başla çalıştıkları ve ortaya koydukları pratıklerınden de öğrenmek, ortaya çıkardıkları tarihı eseri yaşatmak ve geleceğe taşımak ve bu anlamda Sovyet emekçı Kurtlerınden de öğrenmek ve lenınist-enternasyonalist duruş aslolanıdı.

Hazıran 1999

NEMA AKADÊMİK ORBÊLİ

Sala 1925 a bû. Rojêd meha Hezîranê paşin bûn Germa Êrêvanê dıqıjırand, lê wê havinê germeke usa bû, te dıgo qey tavê hêrsa xwe aniye û rıkan dıke, weki meriya û heywanêd gışki bışewıtine. Lı soqaqa kesek tune bû, lı nav baxê şehır da, ber siya dara da tıji meri bûn. Cikı vala tunebû, weki meri lê rûnışta.

Zarê bıçûk cêrê ava sar dıgerandın û dıkırne gazi:

– Ava sar... ava sar . ava sar... kê vê avê wexwe, dılê wanê wê hênık be.

Û vı ali, wi ali dıbeziyan, nava cımaetê da dıçûn dıhatın. Jı wi mexlûqeti hıneka qe guh ne dıda wan zara, lê hıneka dıkıre gazi:

– Ava sar, were vıra.

Wi çaxı sê-çar kurık hevra dıbeziyan, ber bı wi meri dıçûn, lê gava ku nêzik dıbûn, her yeki av tıji fincana xwe dıkırın, dırêji wı mêri dıkırın û hevra dıgotın: Apo, ava mın vexwe, ava mın vexwe.

Ewi mêri fincan jı destê yekı wan dıgırt, vedıxwar û çend pera dıda wi Rastı ji ava Êrêvanê aveke zefe sar e, temız e û rınd e. Ava usa hêr lı zozanê Elegezê û Grıdaxê derdıkeve.

Wê germê da carna bayê çıyayêd Gridaxê û Elegezê radıbû, te dıgot heveki dıbû hênkayı, lê wı çaxi lı soqaqê Êrêvanê toz quloz dıbû, dıbû dûman, xweli tıji çav û guhê meriya dıbû.

Bajarê Êrêvanê, çawa eyan e, lı her soqaqa da cew hene, lı wan cewa da xulexula ava zelale dıkışe, lê ewê avê ji wê germê da dısa tu hênıkayi nedıda.

Wexta êmışê bıharêye ewlın bû, êdı tut, gêlaz û çerezêd mayin gelek şin bıbûn, lı meydanê. Lı meydanê ciyê jê ra dıgotın Qeynter û dıkana da tıji êmış bû. Kurmanc ku zozana dıhatın, pezê xwe lı meydana dêwêr dıfrotın, paşê dıhatın meydana Qeynterê êmiş dıkırin, dıkırne barê ga û bona kulfetê xwe dıbırne zozana .

Roja yekşemê bû. Mısto mal da rûnıştıbû, ew ketıbû talaşa herfê Kurmanca, wekı elıfbayê Kurdı ser herfê latını çêke û ber xwe da dıgot:

– Adrbêcana, Tatara, Ûzbêka û mıletêd mayin bı saya partıya komûnısta û diwana Sovêtê elıfbayê latını seva zmanê xwe çêkırıne. Mekteb vekırıne, zarêd wan bı zmanê xwe dıxûnın; gazete û kıtêva neşır dıkın, çıma kul me ketıye, em jı nıkarın usa çêkın ..

Ew çend car bûn Mısto dıçû cem profêsora Açaryan û Qapansyan, wan ra şêwr dıkır, weki bı çı teheri herfê Kurmanca çêke. Wan profêsora herfê ku Mısto çêkırıbû dınhêrın, qebûl dıkırın, lê jê ra dıgotın:

– Hevalê Mısto, em nıkarın tıştekı te ra bêjın, çımku em ne Kurdzan ın, her meriki lı Lênıngradê heye, akedêmık Hovsêp Orbêlı, ew bê qusûr kare komekê bıde te. Çımku ew Kurdzaniyê û zmanê kurdi zane, wê derecê da gelek sal xebıtıye...

Jı nivro dageriya bû, lê germ hê kêm nebıbû, te qey dıgot germı dıha qeyım dıqıjırand. Tavê dabû ser Mısto, ewi perda pencerê kışande ser, wekı bıbe sı, dısa bı herfê xwe mıjûl bû û dınıvisı h-h', R-R' Ewi xwe xwe ra şıro dıkır "Hûr" yanê tıştêd bıçûk, besa xeberê kartolê "hûr" besa xebere: "Hûre dêwêr", "Hûrê pêz". Mısto van gılya da testıq kır, wekı herfê me h-h' hene Lı herfa r-r' lı vê herfê da Mısto disa ji gelek fıkıri, hate ser wê qırarê, weki dı zmanê Kurmanca da du r-r' hene, besa xeberê: "bıra", eva "bırê merıya", du kur jı dêkê, lê "bıra", -eva êdi xebera pırsan e. Yanê "bıra" rast e, dıbên lı zozana berf ketıye? A bı vı teherı Mısto serê wi ber wı da bû ketıbû mıtalane kûr Hêdıka bû teqinıya dêrı. Ewı qe serê xwe jı deftera xwe bılınd nekır, lê got. "keremke, were mal".

Kesek nehate hundur. Mısto usa ketıbû kuraya fıkra qe texmin nedıkır, wekı kesek nehat Çend deqqa şûnda disa hêdika bû teqınıya dêrı: Mısto rabû çû, dêri vekır. Lê nıhêri keçıkeke rengê wê çıle qerqaş, bırı û bıjangêd wê merıv tırê qestana neqışandıne Enike fıre û spı lê, eyni cıyê qolê zêrê Kurmanca bûn Lêva jêrın heveki jı lêva jorin kalıntır bû, mınanı sorgula bû Çevêd sût minanı kulilkê zozana bûn, lê gava ku ewê bı wan çava lı mêrıv dınhêri, te qey dıgo ew qeyê aparatê ku teze derketıne, jêra dıbên "Rêntgên", dıle te dıbine û dıhıngavt. Sıng berê wê, minani sêvê "Xêrtvısê" gupık dane jı çıqlê dara xwe bel bûne, usa ji memkê wê ji jı bedena wê bel bıbûn û kawike dıha rınd dıdane sıng û bedena wê. Pori sıxı dırêj, lê te qey dıgot husnu cemaleke çırokan e ber dêrı sekınıye Mısto berê xwe şaş kır, paşê pırs kır·

– Hûn kê dıgerın?

Keçıkê wa bı şermokı got.

– Ez dıxwezım Mısto bıbinım, şuxulê mın pê heye.

– Mısto ez ım, çı qulıxı we ra karım bıkım?

Keçıkê go:

– Mın we ra jı bajarê Lênıngradê name anıye.

Keçık kûz bû, jı cemedaneki çûk name derxıst, dırêjı Mısto kır. Ewı hema jı dest wê gırt, ser pakêta namê xwend, paşê got

– Keremke, were mal!

Keçık hêdi û fesal lıngê xwe avıte pışt şêmıkê, te qey dıgot dıtırse, wekı erd bın lıngê wê da wê here xwarê, hate mal Mısto kursık nışanı wı da got

– Keremke rûnı!

Keçıkê çawa lıngê xwe fesal û hêdıka avıte pışta şêmıka dêrı hate mal, usa jı hêdıka û fesal lı ser qeraxê

kursi rûnişt. Mısto hêsa lı namê nıhêrı. Lı ser pakêta namê bı zmanê Ûrısi nıvısibûn:

"Bajarê Êrêvan,
Komıtêya Merkezıya Partiya Bolşêvika,
Xebatçiyê nav Kurda da,
Hevalê Mısto ra"

Mısto pakêt vekır, tê da nıvisibûn:

"Hevalê eziz, Mısto!

Berê ewlin, hûn gerekê bıbaxşının, wekı ez zıhmetê didıme we.

Van salêd şerê 1914 a û şerê bajarvaniyê, xebata mınê derheqa Kurda da hıneki paşda xıst. Lê mın disa xebata derheqa edebıyata kurda, ılahim derheqa Kurdzaniyê destpêkır Eva keçıka xwendekara mıne, hini zmanê kurdi be, mın guman heye wekı tuyê komekê bıdêyi bona xatırê ulmıyê nava kurda da ci bıki.

Akadêmık Hovsêp Orbêli
Bajarê Lêningradê,
Soqaqa Dvorsovaya Nabêrêjnaya, Êrmıtaj".

Mısto ku ev name xwend, gele fıkrêd kûr dılê wı da sêwırı, gelek fıkrêd kûr, weki wê here Lêningradê cem akadêmik Orbêli, bona çêkırına elıfba zmanê Kurda, bona hazırkırına kadra, xebatçıyê ulmiyê û gele şuxulêd mayin. Ew usa kete fıkarê kûr, weki ew çend deqqe bûn qe lı keçıkê nedınıhêri, lê keçık ji zûr bıbû lı Mısto dınıhêri ew jı fıkır dıkır: "çıka Mısto çı dıbêje derheqa komekê bıde wê, weki nav kurda da wê ci bıkın Bona zmanê Kurda..."

Helbet, ew çawa qiz û destetek, nıkarbû bıçûya nav Kurda û qe nızanbû kuda bıçûya. Mısto nışkêva minanı merıkı jı xewa kûr vecınıqe jı mıtala, keçıkê ra xeberda:

– Navê te çiye?
– Navê mın Êdit Gûstavovna, –keçıkê got,
– Tu kurmanci zanı?
– Ez kurmanci pır hındık zanım

Nızam jı şerma bû, ji çı bû, rengê wê sormoro bû, Ûrısı got:

– Ez zmanê kurmancı teze ısal hin dıbım, hıla tıştekı nızanım, lê mın guman heye, herkê ez vê havinê bımınım nava kurmanca, eze êpêce hınê zmanê kurmanca bıbım

Mısto pırsi.

– Xên jı te, çıqas cahıl hini zmanê kurmanca dıbın?
– Hê ez tenê me, lê akadêmık Orbêli dıbêje, wê gelekbın, ewı dıgot, weki wê ji kurda ji bıne hınke, herkê merıyê xwende derkevın.

Eva gılıyana ku Êditê derheqa kadıra û hınbûna cahılê kurda da got; gelekı lı dılê Mısto xweş hat, ew êdi dılê xwe da şa dıbû, rast e lı keçıkê dınhêri, lê fıkra xwe da ewi qırar dıkır, wê erhede, eseyı here Lêningradê cem akadêmık Orbêlı û Mar, weki cı bıke bona zarê kurmanca û bışıne bona hınbın. Wê rojê Êdit mala Mısto da ma

Sıbe şebeq bû, Mısto jı nav ciya rabû, ser çavê xwe bı ava Êrêvanêye sar can kır, Êdit ji jı cıya rabû. Herda hahanga tıştı xwarın, çûne cıyê meydanê, cıyê fayton lê dısekının, lı wê derê faytonek kırê kırın têda rûniştın û çûne ber bı zozanê Elegezê...

Rêva Mısto temı da Êditê, bona hurmeta wê hebe nav kurmanca da û pak hini zman be, wê qestana bêje wan, weki ew baltûza Mısto ye, xûşka jina wi ye, ew derew pak lı hev dıhat, çımku jına Mısto Ûrıs bû, rêva usa qırar kırın...

Germa deşta Grıdaxê wê rojê dıha qeyim dıqıjırand: êdi ro hatıbû nivro, sıhet bıbû donzdeh, ewana zûda jı bajarê Êcmıazinê derbaz bûbûn, xwe dabûne eteka çıyayê Elegezê

Mısto ber germê teyax dıda, lê Êdit keçıka welatê sar bû, reng lê çûbû, xûnê da mewıcıbû, vi alı, wı alı serê belengazê dıhejıya, mınani merıke serxweş, nızanbû çawa bıkıra, bı destmalê xûdana xwe paqış dıkır, destmala wê xûdanê da şıl bıbû, te dıgot qey jı avê derxıstıne. Gava ku ewana jı kûraniya deşta Gridaxê derketın, heveki bû hênkayı, bin hate ber Êditê, kêfa wê xweş bû

Wextê faytona wan gıhışte bınya baxê gundê Koşê, lı besta ber tûmê hewşanê karıtkeke cûcıkê xweva hêsa dıgerıya, lê gava ku çav faytonê ket, xwe nava tûma da veşart, te dıgot ewê bı zmanê xwe karitki gote cûcıkê xwe, wekı ew ji xwe veşêrın. Cûcıka ji baskê xwe çûk jı hev vekırın, erdê ra dımelısin, xwe nava gihê û ormexê da veşartın

Jı gundê Koşê fayton êdi nedıçûne jorê -serê çıyayê Elegezê, çımku rê tunebû. Wê derê hesp kırêkırın û bı siyarı çûne zozana. Wê rojê êvara tarı ancax gıhıştıne warê, Çılkaniya Çavê Êditê ku wan warê Çılkaniya, mêrgçımena û gul û sosına ket, hema ecêbmayi ma. Ewê gote Mısto:

– Mın hela bedewıya ha ne dıtıye, ne ji dı kıtêba da xwendıye, zefe kaw e...

Lı zozanê Elegezê, warê Çılkanıya Mısto Êdit teslimê mala Mecıt begê kurê Emer axa kır, çımku Mecit begê hê hêna padşê Nıkole xwendıbû û Ûrısıki temiz xeber dıda Êditê jı kurmancı, bawerke, nızani bû.

Mecit begê camêr qe nana nekır, ewi got:

– Ê çı dıbe, mêvan mêvanê xwedê ye, ser çeva û ser sera. Çıqaş dılê wê dıxwaze bıra mala mın da bımine.

Mısto ku jı çiyayê Elegezê hate bajarê Êrêvanê ser xebata xwe, êdi ew çend roj bûn ketıbû meha tebaxê. Hema wan roja ewı bılêt stand, kete maşınê, berê xwe da Lênıngradê

Ew lı Lênıngradê çû mehela Vasılêvskıy Ostrov, mala akadêmık Orbêli Wextê ku Mısto lı zengıl xıst, gote qulıxdar

– Bêje akêdêmık Orbêli, wekı jı Ermenistanê, jı bajarê Êrêvanê Mıstoyê Kurd dıxwaze wi bıvıne.

Akadêmık Orbêlı xwe xwe ber bı Mısto hat, minanı eşira Kurda bı zmanê kurmanci sılav dayê, got:

– Tu ser çava ser sera hatı, keremke were mal.

Mısto du roj û du şev mala akadêmık Orbêlı da bû mêvan. Û wan herdu roja gelek komek ewı da Mısto, hım derheqa herfa da, hım jı derheqa hazırkırına kadra jı lawêd kurda

(Ereb Şemo, Jıyana Bextewar, Weşanên Deng, Heziran 1994 İstanbul, Rupel 193-199) ✘

Kürdistan İşçi Kadınlar Partisi (PJKK) hakkında...

Özgür Politika'nın 9 Mart 99 sayısında "YAJK partileşiyor" haberi verildi. Bu habere göre Kürdistan Özgür Kadınlar Birliği'ni (YAJK) bir kadın partisine dönüştürme düşüncesi Öcalan'ın tutuklanmasından sonra yapılan PKK 6. Kongresi'nde ortaya çıkmıştı. Kurulmak istenen kadın partisinin PKK'nın çizgisinden ayrı bir çizgisi yoktu ve *"Partileşme, PKK çizgisini kadın cephesinde en üst düzeyde temsil etme mücadelesi olacak"*tı. Aynı haberde partinin oluşumunun yakında resmen ilan edileceği bildiriliyordu. Nitekim bundan kısa bir süre sonra, 17 Mart 1999'da Özgür Politika sayfaları üzerinden YAJK'ın partileştiği ve PJKK'nin kurulduğu haberi verildi.

PKK 6. Kongresi'nde somutlaştığı söylenen kadın partisi oluşturma adımının hangi ideolojik-siyasi-örgütsel süreç ve tartışmalardan geçerek atıldığını, hangi ihtiyaçtan doğduğunu ve neyi amaçladığını verilen haberlerden tam olarak çıkarmak mümkün değildi. Merakla yakında çıkmasını umduğumuz Kongre Belgeleri'ni beklerken, bir süre bu konuda sessizlik hakim oldu. İşin garip tarafı, PKK merkezinin de bu konuda bir açıklaması yoktu. Sessizlik Temmuz ayı sonunda PJKK'nin İkinci Kongresi'ni yaptığına dair haberin yayımlanmasıyla bozuldu Bu haberde yine doğrudan PJKK kaynaklarına dayanarak PJKK'nin partileşme süreci ve siyaseti hakkında şu bilgiler veriliyordu:

"13 Temmuz 1999 tarihli Kongre Sonuç Bildirgesi ile kamuoyuna açıklanan ve ilk kadın partisi olma özelliğine de sahip olan Kürdistan İşçi Kadınlar Partisi (PJKK) Kongre'ye katılan 130 delegenin oybirliği ile ilan edildi. Partileşme kararının, PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'a yönelik komploya kadın cephesinin yanıtı olarak açıklandığı bildirgede PJKK'nin Kürt Özgürlük Mücadelesinde önemli bir rol oynayacağı vurgulandı." (Özgür Politika, 19 Temmuz 1999)

PJKK, Kuruluş Bildirgesi'nin sonunda yeralan *"Yaşasın PKK-ARGK-ERNK"* sloganıyla bir kere daha PKK'den ayrı bir siyasi çizgiye sahip olmadığını vurguluyordu. Ama işin garip yanı, aynı konuda PKK merkezinin susmasıydı PJKK'nin Kuruluş Bildirgesi'nin kesinlikle "neden ayrı bir kadın partisi ve niye şimdi?" sorularına doyurucu bir cevap vermemesi aynı konuda PKK merkezinin tavrının ne olduğu sorusunu acil bir şekilde dayatıyordu.

PKK'nin sozkonusu kadın partisi oluşumu konusundaki ilk resmi tavrını PKK Genişletilmiş 2. Merkez Komite Toplantısı'nın aldığı bazı kararlar hakkında bilgi veren 10 Ağustos tarihli Özgür Politika sayfalarından öğrenmek mümkün oldu PKK Merkez Komitesi gayet açık bir biçimde kadın partisi oluşumunu onaylamıyordu:

"Bayan yapımızı partimizden ve süreçten kopartan yanlış anlayışlar mahkum edilmiş, PJKK adıyla düzenlenen özgür kadın hareketimizin önümüzdeki siyasal mücadele sürecine çok yönlü ve etkin bir biçimde katılıp belirgin bir rol oynaması gerekli görülmüştür." (Özgür Politika, 10 Ağustos 1999)

Hepsi bu kadar! Bugüne kadarki gelişme ve gelinen son nokta kısaca böyledir.

Bu gelişmeye tavır takınılırken söylenmesi gereken ilk şey, PJKK'nin şimdiye kadarki kamuoyuna yansıyan açıklamalarının kesinlikle kadın partisinin kurulması adımını anlaşılır kılmadığıdır Bunu şu somut sorular çerçevesinde açıklamaya çalışalım:

PJKK HANGİ İHTİYAÇTAN DOĞDU?

PKK ile PJKK arasında ideolojik-siyasi bir ayrılık olmadığı Kuruluş Bildirgesi ve tüm açıklamalarda özellikle vurgulanmaktadır. Dolayısıyla PJKK'nın kuruluşu "gerekli örgütsel bir adım" olarak gösterilmekte ve bu çerçevede PJKK'nin kuruluşu "doğal", daha önceden planlanan, "Önderlik"in şimdi yerine getirilen bir isteği olarak sunulmaktadır:

"PJKK, YAJK zemininde gelişen kadının ruh, düşünce ve duygu birliğinin sıçrama düzeyidir. Kendi özgürlük mücadelesini, ozgüç, irade temelinde geliştirmesi onun örgütlenme düzeyini ifade eder PJKK." (PJKK MK üyesi Helin Tolhıldan'la röportajdan, Özgür Politika, 8 Ağustos 1999)

"YAJK büyüdü parti oldu" diye kısaltabileceğimiz bu tavır atılan adımı açıklamaktan oldukça uzaktır. Bir kere "Kürdistanlı Özgür Kadınlar Birliği" (YAJK) içinde partinin askeri ve siyasi örgütlerinden partili kadınları ve sempatizanları kapsayan ve PKK'nin yanısıra varolan bir örgüttür. Ayrı bir kadın partisi, şimdiye kadar PKK içinde olan kadınların PKK'den örgütsel kopuşu gerçekleştirmeleri ve bundan böyle PKK'nin değil, PJKK'nin örgüt disiplinini tanımaları anlamına gelir. Şimdiye kadar PKK içinde örgütlü olan kadınların, açıklamalarda vurgulandığı gibi herhangi bir ideolojik-siyasi ayrılık yoksa neden böyle

bır örgütsel kopuşa ihtiyaç duyduklarına cevap verilmemektedir. Bu örgütsel adım, gayet açık olarak partinin cıns temelinde bölünmesi anlamına gelmektedir ve Marksizm-Leninizm'in bakış açısıyla –PKK ve PJKK'nın soruna bu bakış açısıyla yaklaşmadığını bılıyoruz– kesinlikle yanlıştır. Yeri gelmişken şunu da söyleyelim: "Dünyanın ilk kadın partisi"nı kurmuş olma iddiası da yanlıştır. Geçmişte ve bugün çeşitli ülkelerde böylesı girişimler sözkonusudur, bunların başını çoğunlukla feministler ve milliyetçiler çekmektedir.

PJKK NASIL BİR PARTİ?

PKK ile ideolojik-siyasi çizgide birleştiğini söyleyen PJKK'nın orgütsel modelinin ne olduğu sorusu da açık kalmaktadır Kendi siyası organlarına –en azından bır Merkez Komitesi'ne– sahip olduğu anlaşılan PJKK ıle PKK arasındaki ılişkı örgütsel olarak nasıl sağlanacaktır? Siyasi-ideolojik birliğın devamı hangı ortak örgütsel yapıyla sağlanacaktır? PJKK ıle PKK aynı siyasi çızgiye sahip biri kadın diğerı erkek ikı ayrı partı midir? Böyleyse ortak yapı nerdedir? Yoksa PKK üst parti ve PJKK ona bağlı bır "askerı-siyasi örgüt" müdür? PKK üst partiyse, şimdı ondan örgütsel kopuşu gerçekleştiren PJKK karar sürecine ve mekanizmalarına nasıl katılacaktır? vb. vb. Ne Kuruluş Bildirgesi'nde ne de PJKK MK adına yapılan açıklamalarda bu sorulara yanıt yoktur. Bunun yerine bol bol "Başkan Apo'ya bağlılık", "Başkan Apo'yla bütünleşme" söylemlerine yer verıliyor. Ve sonuçta ortaya çıkan tablo, PJKK'nin şimdilik PKK merkezinin otorıtesini tanımadığıdır. PJKK'nin tek tanıdığı otorite "Önderlik"tir ve *"kendisini tamamıyla önderliğe ve onun özgürlüğüne kılitlemiş"*tır. (Kuruluş Bildirgesi)

PKK merkeziyle PJKK arasında bır çatışma/ayrılık olduğu açık olmasına karşın, bunun gerı planında neler olup bittiği, anlaşmazlığın nereden kaynaklandığını bilemıyoruz. Bu noktada açık olan tek şey PJKK'nin PKK'nin yanlış çızgisinın surdürücüsü olduğudur: Kamuoyunu gerçek ayrılıklar hakkında bılgilendırmek ve açık ideolojik-sıyası mücadele yürütmek yerine önce minare çalınıyor, sonra da ona kılıf uyduruluyor.

PJKK KİŞİYE TAPMAYI UÇ NOKTASINA GÖTÜRÜYOR!

Kürt kadınlarının ulusal-cinsel ve sosyal kurtuluşu için mücadeleyı bayrağına yazdığını iddia eden PJKK'nin Kuruluş Bildırgesı tam anlamıyla bir ibretlik belgesidir. Bu bildirgede *"Önderlıksiz yaşam, özgürlüksüz köle bır yaşamdır! Önderlıksız yaşamaktansa ölünür!"* şiarıyla Kürt kadının tüm ozgürluk mücadelesi Abdullah Öcalan'ın varlığına endekslenmektedir "Tanrı kadını yarattı" tespiti, bu bıldırgede "Apo kadını yarattı"ya dönüşmüştür! Kışıye tapmanın bu denli korüklenmesı, kışileri tanrılaştırmanın bu denli olçüsüzlüğu az bulunur. PJKK bildirgesının hemen her paragrafında "Önderlik herşeydir, biz hıçbir şeyız" düşüncesi işlenmektedır. İşte bunun bazı örnekleri:

"Kadın Önderlikle varolduysa, biz de Önderlığin özgürlüğünü kendı özgürlüğümüz olarak görüyor ve önce 'Önderliğın özgürlüğü' diyoruz."

"Önderlığimiz en son süreçte kendi yarattığı kadına olan güvenını, kadının yaratılan Önderlik değerlerıne sahip çıkacağını belirtmiştir."

"Kendımizle ve Önderlikle tanıştığımız zemini Önderlik yarattı ve biz de Önderlığın desteğiyle ayakta kalabildik."

Bu cümleler, Kürt kadınlarının partileşerek kadınların özgürlük mücadelesinde çok önemli ilerı bir adım attığını iddia edenler tarafından sarfedılmektedir! Abdullah Öcalan'ın özgürlüğü talebını yükseltmek, bunun için mücadele etmek şüphesiz yanlış değildir. Yanlış olan, Kürdistan'lı kadınların özgürlük mucadelesının tumüyle Öcalan'ın özgürlüğüne kilitlenmesidir. Bir yandan kadınların kendi mücadelelerını kendi ellerine almalarının propagandası yapılır ve kadın partisı kurma bunun olumlu göstergesı olarak sunulurken, aynı solukta kadın partisi tüm varlık temeli ve mücadelesiyle Önderlik'e teslim edılmektedir. Kadını yaratan tanrı odur, PJKK ona layık kul olmaya çalışacaktır! Yukardaki alıntılarda söylenenler budur.

Buradakı tavır, tek tek önderlerı değil, emekçi kadın kitlelerini ve kitlelerin mücadelelerini esas alan Komünist Kadın Hareketı'nin yaklaşımına taban tabana zıttır Kadınların kurtuluş mücadelesı bır insan ömrüne sığamayacak kadar uzun bir sürecı kapsamaktadır. Bu süreç içinde tek tek önderlerin kazanımlarının bilince çıkarılması bır şeydir, kışiye tapma başka bir şey. Orneğin, Clara Zetkin gibi komünist kadın önderler "Kadınların Lenin'e borçlu oldukları şey" türünden makaleler yazmış, ancak burada kişiyı değıl, onun savunduğu özü öne çıkarmaya değer vermişlerdır.

PJKK *"Önderlıksiz yaşamaktansa ölünür! Ancak bu düşmana teslim olunmaz!"* diyor Kuruluş Bildirgesı'nde. Ve devamında da kadın partısının *"fedaı tarzla, intikam duygularıyla Önderlık etrafında"* kilitleneceğini açıklıyor. Burada da, kadınların özgürlük mücadelesini bütünüyle Ocalan'ın yaşamına endeksleyen anlayış kendisini göstermektedir. Bu anlayış tek tek kışilerın niteliğinden bağımsız olarak yanlıştır. Önderler ölür, mücadele sürer. Kaldı kı, "Bu düşmana teslım olunmaz!" dıyen PJKK'nin tersıne bugün Öcalan "barış sıyaseti" adına teslımiyetı savunmaktadır. Ama farketmez! PJKK Onderlık'e sonuna kadar bağlıdır. "O barış derse barış, savaş derse savaş" sıyasetı gündemdedir! Nıtekim PJKK'nın son yaptığı açıklamalarda yenı dönemın sıyasetinin barış olduğu ve kadın cephesinde de buna uyulacağı belirtiliyor.

Hem de bu noktada çok hızlı bır geçış sözkonusu. Şımdı bol bol kadın ve barış konusu işlenir oldu! Ka-

dının özü itibariyle barışçıl karaktere sahip olduğu vb. üzerine laf üretiliyor. Annelik edebiyatı yapılıyor.

Kadınları barışçı... erkekleri savaşçı.. cins temelinde bir ayrımı reddetmek gereklidir. Bunlar, hep işe geldiğinde kullanılan siyasetler olmuştur. Kadın ve erkekten bağımsız olarak savaş ve barış sorununa yaklaşımı sınıfsal bakış açısı belirler. Genel olarak tüm ezilenler (ister kadın ister erkek olsun) barış isterler. Ancak özgürlük ve barış ortamı için mücadele ve silahlı mücadele gerektiği ölçüde onlar silaha sarılmışlardır ve sarılacaklardır.

Soru başka türlü sorulmak zorundadır. Ne için savaş, nasıl ve ne pahasına bir barış?

PKK'nın barış ve savaş siyasetinin temeli birdir. Bu siyaset temelinde dün kadın gerillaların kararlılığı, fedailiği, savaşkanlığı vurgulanıyor, özgürlük için silaha sarılmaları ve kendi vücutlarını silah yapmaları talep ediliyordu. Şimdi bir kere daha *"kadın her zaman sevginin, üretimin, sevincin ifadesi olmuştur. Yüreği kardeşliğin, özgürlüğün kaynağıdır."* edebiyatları yapılıyor. Kadının *"tarihsel ve toplumsal olarak ezilmişliği nedeniyle savaşın bir savunucusu olamaz" (Özgür Politika)* safsataları savunuluyor. "Barış anaları" kurumunun geliştirilmesi öneriliyor.

İşte PJKK MK üyesi Jiyan Deniz'in bu konudaki açıklamaları:

"Kadın cephesine ise daha çok rol düşüyor. Biraraya gelebilirler. Cuma anneleri-Cumartesi anneleri, sonuç olarak anne! Ana yüreği, kadın yüreği öyle geleneksel bir yaygınlaşma olarak söylenen 'yufka yürek' falan değildir. Tam tersine insan yüreğidir. Bu yüreğin dinlenmesine ihtiyaç var. Özellikle Türk kadınları açısından. Türk kadınının barış talebini dışa vurması gerekir. Biraraya gelinmesi gerekir. Bu barışçıl kurum-kuruluşlarda birleşerek olabilir, bütün yeteneklerin harekete geçirilmesiyle olabilir. Barış için bir söz, barış için bir eylem, savaş karşıtı tepki, kadından gelirse daha büyük anlam taşır." (Özgür Politika 16 Eylül)

PJKK'nin Abdullah Öcalan ve PKK'den ayrı bir siyaseti olmadığı, onların da "büyük barış" diye yutturulmaya çalışılan ve Kürt ulusunun ulusal özgürlük mücadelesi açısından teslimiyet anlamına gelen siyasetin takipçileri oldukları anlaşılıyor. O, Kurdistanlı kadınların özgürlük mücadelesini bir adım dahi ileriye taşımıyor. Ulusal, cinsel ve sınıfsal zincirlerden kurtulmak için bütün yürekleriyle mücadeleye atılan, herşeyden vazgeçerek 'ben bu mücadelede varım' diyen Kürdistanlı kadınlara "büyük siyaset" "partileşmek" adına bugün dayatılan gerçek, eski ulusal-cinsel-sınıfsal kölelik boyunduruğunun devamı oluyor. Bunun kadın partisi adına yapılması özde birşey değiştirmiyor, olsa olsa ayıbı büyütüyor

Kürdistanlı Kadınların Kurtuluşunun garantisi ulusal-reformist çizgiye sahip bir kadın partisi değil, ulusal sınıfsal ve cinsel baskılardan nihai kurtuluşu hedefleyen marksist-leninist partidir!

4 Ekim 1999 X

Söyleyene değil, söyletene bak!!! "Asrın Davası"na kısa bir bakış...

Hepimizin bildiği gibi Abdullah Öcalan'la ilgili TC'nin "yargılaması" 31 Mayıs 1999 tarihinde başladı. TC bu konuda ağababaları emperyalistlerin yargılama yöntemlerini aratmayacak şekilde ve egemen sınıfların "adaleti" temelinde bir yargı sürecini başlattı.

Kararı önceden verilmiş olan, sözümona bu "hukuk" tiyatrosu, perdesini açarken roller de önceden paylaşılmıştı. Her katmandan insanların merak konusu haline gelmiş olan bu "yargılama" tiyatrosunun senaryosu önceden hazırlanmış ve sonuç belirlenmişti. Aklı selim sahibi her katmandan insanın bildiği bir tek sonuç vardı, o da Öcalan'a idam cezasının verileceğiydi!

TC'nin "yargılama" tiyatrosunun birinci perdesinde çıkan sonuçlar sadece kavganın sürdüğü Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de yankı bulmamış, aynı zamanda tüm dünyada önemli sesler getirmiştir. Bu öyle bir ses ki, egemen sınıfları ve onların çanak yalayıcılarını sevince boğmuştur.

Sömürücüleri, egemenleri sevindiren şey nedir sorusuna cevap vermeden önce, onları daha da saldırganlaştıran ve hayvansal içgüdülerinin dışa vurumunu sağlayan bu olayı aktarırken gazetelerinde attıkları manşetlerden bazı başlıklara göz gezdirelim:

Türk gazeteleri, emireri medya;

"BEKAA'DA ASLAN, İMRALI'DA KÖPEK" (Star, 1.6.'99)

"Hem korkak, hem utanmaz" (Asabi, 1.6.'99)

"O ip boynuna geçecek, Boşuna yalvarma" (Güneş, 1.6.'99)

"SAYGILARIMLA EFENDİM. Duruşmada süt dökmüş kedi gibi duran bebek katili Öcalan Türkiye Cumhuriyeti yargıcına böyle hitap etti." (Hürriyet, 1.6.'99)

"Türkiye'yi kana bulayan canı şehit ailelerinden özür diledi. Ne Özürü Alçak!" (Öncü, 1.6.'99)

"Apo bağışlanmak için yalvardı, Hain ve Korkak" (Akşam, 1.6.'99)

"Apo yalvar yakar" (Posta, 1.6.'99)

"Son Pişmanlık, 30 bin canı unuttu, barış ve kardeşlikten sözetti" (Milliyet, 1.6.'99)

"Kafeste uslandı" (Türkiye, 1.6.'99)

"Apo dış desteklerini de anlattı PKK'nın hamileri.. Demirel dağdakileri uyardı, İşte başınız." (Sabah, 2.6.'99)

"Bir bir anlatıyor. Bölücü başı Öcalan, ikinci duruşmada dosyadaki iddialar ve tanık ifadeleriyle ilgili soruları tek tek cevaplarken müthiş açıklamalar yaptı." (Hürriyet, 2.6.'99)

Emireri Türk medyasının bu başlıklarına uluslararası burjuvazının medyasının bazı katkıları ise şöyledir:

"Kürt isyancı, hayatının bağışlanmasına karşılık savaşı durdurmayı önerdi." (The New York Times / ABD, 1.6.'99)

"Apo'nun özür dilemesi hem yandaşlarında, hem karşıtlarında şaşkınlık uyandırdı." (Washington Post / ABD, 1.6.'99)

"Korkak, PKK-Şefinin Türkiye'deki baskı sistemine kafa tutmasını bekleyenler yanıldıklarını gördüler." (Süddeutsche Zeitung / Almanya, 1.6.'99)

"Abdullah Öcalan Türklerden Özür dilemekle başladı." (Nürnberger Nachrichten/Almanya, 1.6.'99)

"Öcalan af diledi. Uyuşturucu etkisi altında mıydı? Kendine güveni olmayan bir davranış biçimi sergiliyordu." (Bild / Almanya, 1.6.'99)

"Apo yargıçlar önünde yıkıldı, beni kurtarın, PKK'yi silahsızlandırayım dedi." (La Republica/ İtalya, 1.6.'99)

"Mahkemede bir başka Öcalan gördük. PKK lideri Ankara ile Pazarlığa girdi." (TaNea / Yunanistan, 1.6.'99)

"Davada Öcalan, 'Ölümsüz bir Gerilla lider' değil, yaşamı için pazarlık eden sıradan bir insan görüntüsü çizdi." (The Times / İngiltere, 1.6.'99)

"Öcalan'ın olağandışı itirafları. Terör örgütü başı şehit ailelerinden özür diledi." (Liberation / Fransa, 1.6.'99)

"Öcalan kendi kendisini aşağıladı ve kellesini kurtarmak istedi." (Le Soir / Belçika, 1.6.'99)

"Apo yalan söylüyor. O bencil, zavallı bir kişi." (Moskovski Novosti / Rusya, 1.6.'99)

Bu başlıkları attıran, bir anlamda burjuvazının iğrençliğini açıkça ortaya koyan durum nedir? Elbette aktardığımız başlıkların büyük bir bölümü cımbızlama sistemiyle asalakların basını istediği cümleleri öne çıkarıp kullandığı başlıklardır. Bu gerçeğin bilincinde olmamıza rağmen önemli bir gerçeğin altını çizmek gerekiyor:

PKK Genelbaşkanı Abdullah Ocalan, TC'nin "yargılama tiyatrosu"nun birinci perdesinde takındığı tavırla Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi bağlamında ve genel olarak iyi bir tavır takınmamıştır. Can ve kan bedeli –Kürt ulusunun ulusal mücadelesi açısından– kazanılan belli kazanımları bile savunma konumunda ola-

mamıştır. Düşmanı sevindirmiş ve daha alçak ve azgın bir şekilde saldırması için TC'nin eline malzeme sunmuştur. Böylece hem Kürt ulusunun ulusal temeldeki mücadelesinde ve hem de sınıfsal temeldeki devrim mücadelesinde faşist Türk devletine ve destekçilerine daha fazla saldırı için malzeme vermiştir.

Bu "yargı" tiyatrosunda hakim sınıfları sevindiren nedir? Öcalan'ın söyledikleridir. Herkes bilir ki, bir sınavda ilk ve son tavır belirleyici önemdedir. Belirleyici önemde olan ilk tavırda Öcalan sınıfta kalmıştır. Neden? Bu soruya cevap vermek için Öcalan'ın mahkemede söylediklerine bir göz atalım:

"Tüm uluslararası alanın dikkatini de gözönüne getirerek, yakalandığım günden, barış için yaşayacağım sözünü verdiğim günden bu güne kadar, kaba bir baskı, söz düzeyinde hakaret ve işkence görmediğimi belirtmek istiyorum. Bu bağlamda, bu temelde demokratik cumhuriyet ekseninde, barış ve kardeşlik için devletin hizmetinde çalışma isteğimi, kararlılığımı Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin bu konuda gösterdiği saygılı yaklaşımın bir gereği olarak, ben de bu düzeyde kararlılığımı saygı ve şükranla belirtmek istiyorum. Ayrıca yakalandığımda uluslararası devletlerden başta Yunanistan olmak üzere, Rusya ve kısmen İtalya, bunlar uluslararası hukuk kurallarını yerine getirmemişlerdir. Tamamen korsanvari yöntemlerle, benim yakalanmamda bunların rolleri önemlidir. Bunu hem protesto ediyorum, hem de bu nedenle yargılanmamın ve dolayısıyla savunmamın fazla gereği olmayacağını belirtmek istiyorum. Ayrıyeten barış ve kardeşlik için yaşamam gerektiğini söyledim. Bu temelde savunmamı mahkemenizde dile getirmeyi yine tarihi bir görev biliyorum.

Sayın, saygıdeğer tüm şehit aileleri için kısa bir açıklama yapmak istiyorum. Kendilerinin yaşadığı üzüntüyü, acıyı yürekten paylaşıyorum Yine bundaki sorumluluk payımdan üzüntü duyuyorum temelde Hakikaten bir toplumsal yaradan kaynaklanan bu kanın durması için ve barış için elimden gelen her türlü çabayı göstereceğime söz veriyorum Saygılarımla efendim." (Hürriyet, 1 6 '99)

Öcalan'dan aktardığımız bu alıntı bizzat kendi sesinden televizyonlarda da yayınlanan tavırla uygunluk içindedir. Emirleri medyanın çarpıtma durumu yoktur Her türlü montaj vb. olanakları gözönüne alınsa da bu söz-

Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!

Çeşitli milliyetlerden işçiler, emekçiler devrimciler, yoldaşlar!

Faşist Türk devleti, devrimci tutsaklara karşı saldırılarını her geçen gün yoğunlaştırarak sürdürmektedir. Faşist Türk devleti, en son 26 Eylül günü sabaha karşı Ulucanlar Cezaevi'nde bulunan devrimci tutsaklara saldırarak tam bir katliam gerçekleştirdi.

Çok önceden hazırlıkları yapılan ve son derece planlı düzenlenen operasyon sonucunda 12 devrimci vahşice katledildi, çok sayıda devrimci ise ağır yaralandı. Ulucanlar zindanında faşist devletin abluka ve işgali sürdüğünden hâlâ sağlıklı bilgi alınamıyor. Kelle avcısı özel timlerin de katıldığı saldırıda çok yoğun bir şekilde otomatik silahların kullanılması, gaz bombaları eşliğinde saldırıya geçilmesi bilançonun gözükenden daha ağır olduğunu gösteriyor.

Sömürgeci faşist Türk devletinin bu saldırısı, öteden beri izlediği politika ve uygulamalarının doğrudan bir devamıdır. Bugüne kadar, cezaevlerinde esir tutulan devrimcilere karşı defalarca benzer katliamlar gerçekleştiren faşist devlet, yeni hükümeti aracılığıyla katliamlarına hız vereceğini açıktan ilan etti. TC'nin başbakanı Ecevit bizzat yaptığı açıklamalarla katliamın startını verdi. Böylece Amerika'daki efendilerinin huzuruna tescilli bir devrimci katili olduğunu ve kendisine güvenebilecekleri mesajı ile çıkmış oldu.

Ulucanlar Cezaevi'nde katledilen devrimcilerin sorumlusu faşist Türk devletidir. Devrimci tutsaklar üzerinde bir dizi faşist uygulamayı eksik etmeyen bu devlettir. Her defasında en ağır ve barbar uygulamaları hayata geçiren yine bu devlettir. Son dönemlerde devrimci tutsaklara hücre sistemini dayatarak zindanları tam bir tabutluk haline getirmek isteyen ve bu yönde hızla yeni cezaevi yapımına giren yine bu barbar faşist Türk devletidir.

Ama nafile!

Hiçbir güç devrimci tutsakların özgür iradesini teslim alamaz! Bugüne kadar devrimcileri teslim alamadılar, bundan sonra da teslim alamayacaklar.

Sömürgeci faşist devletin alçakça saldırısına karşı teslimiyeti mahkum ederek bedenlerini siper haline getirip direnen ve bu kavganın barikatlarında kahramanca yaşamlarını feda eden devrimci tutsaklar onurumuzdur.

Devrimci tutsakların Ulucanlar direnişini selamlıyoruz.

Zindanlardaki devrimci tutsaklarla dayanışma için seferber ol!

Faşist Türk devletine ölüm!

Yaşasın devrimci tutsakların şanlı direnişi!

Ulucanlar direnişinde yitirdiklerimizin hesabı devrimle sorulacaktır!

28 Eylül 1999

Stêrka Bolşewik okurları. X

ler PKK'nin siyasetinin savunuculuğunu yapan basın tarafından da aktarılmış ve bu tavır Öcalan'ın tavrı olarak kabul edilmiştir. Ayrıca bu tavır Öcalan'ın daha önce savunduğu sıyasetle ve özellikle de Suriye'den çıkmak zorunda kaldıktan ve İtalya'ya gıttikten sonra daha açık dillendirdiği sıyasetle uygunluk arzetmektedir Aktardığımız tavır Öcalan'ın genel yaklaşımını içinde barındırmaktadır. Bu tavır, sonradan savunulan görüşlerin bir özetidir adeta.

Sorunun içini açmadan önce Öcalan'ın hapisten avukatları üzerinde dışarıya yolladığı ve "Özgür Polıtika" gazetesinde de yayınlanan mektupların birinde söylediği; "Gılgamış'ı iyi anlayalım" tespitine değinmek istiyoruz.

Gılgamış'ta bırçok yan vardı. Mezopotamya'da yaşamış olan Uruk hükümdarının esas felsefesi, aradığı tanrısal ölümsüzlüğü bulamayınca, ilerde anılmak için bu dünyada gerıye anılacak eserler bırakmak gerektiği sonucuna varır ve halkına karşı yaptığı despotluğun yanısıra, yaratılan bir dizi tarıhi esere öncülük etmekle anılır günümüzde. Ayrıca ondan öğrenilmesi gereken bır şey varsa, o da mücadeleci olması ve her türlü sonucu göze alarak başlattığı bir işi sonuna kadar götümesidir. Bu bağıntıda Apo'nun Gılgamış'tan doğruyu öğrenmediği düşüncesindeyiz.

Öcalan yukarıda aktardığımız alıntıda görüldüğü gibi, TC adaletinin özünün, bin yıllar boyunca hakim sınıfların çıkarını gözeterek organize ettikleri şiddetten başka birşey olmadığını kavramamıştır. Bin yıllardır, bir zengine (somutta TC) baş kaldırmak büyük bir suç olarak kavranmıştır. TC'nin PKK'yi ve onun Genelbaşkanı olan Öcalan'ı bir numaralı düşman ılan ettiğini Öcalan da biliyor. Hakim sınıfların bir numaralı düşman ilan ettıği kimseye tavizkâr davrandığı nerede görülmüştür? Hele hele şartların kendi lehlerıne olduğu bir dönemde daha da saldırganlaştıklarının bilindiği yerde!

Ne demek "barış için yaşayacağıma söz veriyorum"? Kiminle hangı temelde bir barış? Ağzında salyaları akan, her fırsatta Öcalan'a ölümden başka bir seçenek sunmayanlarla nasıl bir barış olur? Eğer bu siyaset taktik adına yapılıyor denılıyorsa, yine yanlıştır Bu tavır, objektif şartları hıç dikkate almayan, uluslararası durumu doğru değerlendirmeyen, kendı gücünü de doğru değerlendirmeyen ve kendi gücüne güvenmeyen bir siyasetin ürünü olabilir ancak.

Öcalan'ın rolünü bu "yargı" tiyatrosunun ılk perdesinde böyle oynamaması gerekirdi. Kendıne bıçilen bu rölü reddetmeliydı. Yapmadı! O, yaşamını TC ile barışa adıyor ve: *"Sermaye egemen olduğu sürece, üretim araçları üzerinde özel mülkiyet sürdükçe ve sınıflar varoldukça, ulusların eşitliği güvencelenemez." (Stalin)* gerçeğini reddediyor.

İşte tam da bundan dolayı hakim sınıflar salyalarını akıtarak; hem Öcalan'a hem de onun şahsında Kurt ulusal hareketine ve onu destekleyen devrimcilere, komünistlere karşı saldırılarına yenilerıni eklemektedirler. Öcalan mahkemeyi TC'yi yargılama, ulusal zulmü ortaya koyma yerine, "barış ıçin devletin hızmetinde" çalışmaya hazır olduğunu açıklamıştır. Büyük bir hata yapmıştır. Kuşkusuz ki biz Öcalan'dan komünist bir tavır takınmasını beklemıyoruz Fakat TC'yi yargılamak ıçın tutarlı bır demokrat olmak yeterlidir aslında. Öcalan'ın tavrı bir demokratın tavrı bıle değildir.

Işkence meselesınde de Öcalan yanlış bır konumda durmaktadır. Neden?

Apo'nun kaba baskı, sözlü hakaret düzeyinde ışkence görmediği doğru olabılır... Önemli olan bu değıldir Önemlı olan hangı ihtiyacın sonucu bu sözlerın sarf edılmiş olduğudur. Bunun ardındaki anlayış yukarıda aktarılan alıntıda mevcuttur. Evet, "yaşam barışa" adanınca bu sözler de söylenir! Öcalan'ın Kürt ulusal hareketinin, PKK'nin lıderi olması nedeniyle yakalandığı, "yargılandıgı" açıktır. Pekı gerıllaların cesetlerınden kulak-burun kesenler bu TC'nin ordusu, askerı değıl midir? TC'nın işkencehanelerınde Öcalan'ın peşinde gıden ne kadar insan katledıldi? TC'nin sistematık işkence kurumuna sahip olduğunu Öcalan bılmiyor mu? Biliyor! Ama ince taktikler adına TC dünya kamuoyu önünde temıze çıkarılıyor! Böylesi bir durumda TC niye Öcalan'a işkence yapsın ki? Öcalan kendiliğinden konuşup ve TC'yi savunma konumunda ise TC'nin işkenceye ıhtiyacı yoktur!

İşte Öcalan'ın bu tavrıdır, The Tımes'e *"Davada Öcalan, ölümsüz bir gerilla lıderi değil, yaşamı için pazarlık eden sıradan bir insan görüntüsü çizdi"* söyleten; TC'-nin işkencecıbaşı Demirel'e *"İşte başınız"* dedirten.

Ayrıca Öcalan'ın esaret koşullarının kendisı başlı başına bir işkencehane! Bu gerçeği yadsıyarak Ocalan "kaba işkence görmediğini" savunabılıyor. Hakim sınıfların borazanlığını yapan medya da "kaba" kavramını silerek "işkence görmedim" başlığını atabiliyor! Eh söyleyene değil, işte bu noktada söyletene bakmak lazım! Emireri medyanın elıne Öcalan'a bu denlı saldırabılmesinin kozunu Öcalan kendisı vermıştir. Kuşkusuz kı bu tavrın takınılmasını mümkün kılan Öcalan ve PKK'nın siyasi çizgısidir. Bu yanlışlar saldırıların daha da sevıyesizleşmesine ımkan yaratmıştır.

Gelelim "barış ve kardeşlik ıçin devletın hızmetinde çalışma ısteğıne." Elbette egemen sınıfların savunucuları böyle durumlarda, "barış ve kardeşliği" bır kenara bırakıp "devletin hızmetınde çalışmayı" öne çıkararak karşı saldırıda bulunacaklardı Bunun tersını beklemek zaten aptallık olurdu Beklenen de oldu ve hakım sınıfların borazanları tüm imkanlarıyla bunu öne çıkardılar.

Yukarıda kıminle nasıl bır "barış ve kardeşlığı" açıklamaya çalıştık Türk hakım sınıflarıyla, ezılenlere yaşam hakkı tanımayanlarla bır barışı, onların "hızmetinde" yapmaya kalkmak ve istemek, cehenneme gıderken ıyı nıyet taşlarına basmaktan da öte düşmanı iyi tanımamaktır. Düşman acımasız bır şekilde her kanaldan saldırırken, onun "hızmetınde" bir barış ve kardeşliğin sağlanacağını düşünmek bile korkunç bır yanılgıdır. İşte Öcalan boylesı bir yanılgı ıçındedır. Bu yanılgının sonuçları hayatın her alanında kendıni göstermektedir. Görmek isteyen herkesin görebileceği kadar delil ortadadır.

Birkaç örnek vermek gerekirse; Türk ordusunun durmaksızın operasyonlarına devam etmesi; Türk basınının çıldırmış bir şekilde insanları "şehitler" demagojisiyle her gün, her dakika kın ve nefretle zehirlemesinin son sürat devamı... Her türlü basit muhalefetin bile bastırılması için saldırılar, 1 Mayıs 1999 İstanbul'da 15 bin yürüyüşçüye karşılık 25 bin polisin kontrol ve provakasyonları, hapıshanelerde açlık grevlerine saldırılar vb. vb.

"Hizmetinde çalışılmak istenilen" devlet ağzında salyaları akan kudurmuş köpek gibi, bir yandan Türk şovenizmi zehiriyle, diğer yandan da her türlü şiddet araçlarıyla saldırmaktadır. Kime saldırdığı gayet açık! Faşist devlet Kürt ulusal hareketine saldırmakta, devrimcilere saldırmakta, bu devlet soruna sınıfsal bakış açısıyla yaklaşan düşünceye saldırmaktadır. Çünkü gün onun günü, güç onda! Elbette ki bu ebediyen böyle olmayacaktır. Sıra bize de gelecektir!

Öcalan'dan aktardığımız alıntıda üzerinde durmak istediğimiz bir nokta da; Apo'nun uğradığı uluslararası komployla ilgili söyledikleridir. Bunlar (başta Yunanistan, Rusya ve kısmen İtalya) "Uluslararası hukuk kurallarını yerine getirme"mişler?

Bahsi geçen bu ülkelerde iktidarda olan emperyalist burjuvazi ve onların çanak yalayıcılarının olduğu dikkatlerden kaçırıldığında, kör bir güven ortamının doğabileceği açık bir gerçektir. Emperyalist burjuvazi ve onların çanak yalayıcıları, her zaman kendi sınıf çıkarlarının gerektirdiği kaygıları öne çıkarır ve mevcut durumların değerlendirmesini kendi çıkarları ve kazançları doğrultusunda yaparlar. Apo'ya yapılan komploda yer alan tüm devletlerin PKK sorununa yaklaşımlarının temelinde yatan da emperyalist burjuvazinin andaki çıkarlarıdır. Bunun ötesinde bir tavır ve davranışta bulunmak, yukarıda yaptığımız tespitle bağıntılı olarak emperyalistlerin sınıfsal karakterlerini kavramamaktan gelmektedir. Fakat PKK ve Öcalan'daki yaklaşım hatası yalnızca bu değildir. PKK ve Apo aynı zamanda kendi gücünü ve konjonktürü doğru değerlendirmeden, emperyalistler ve onların yardakçıları arasındaki çelişmelerde, seçimin kendilerinden yana olacağı "ince taktikleri"nin hesabını da yanlış yapmışlardır. Ne Yunanistan'ın, ne İtalya'nın ve ne de Rusya'nın andaki çıkarları, bu ülkelerin Türkiye ile arasındaki çelişmelerde PKK'den yana tavır koymayı gerektirecek durumda değildir.

Apo Suriye'den çıktıktan sonra esasta kendi gücüne güveneceği yerde, düşmanla çelişkisi olanların korumasına sığınarak, düşmana daha fazla saldırı imkanı yaratmıştır. Sömürücü egemenlerden, kapitalistlerden ezilen halklara dost olunamayacağını Öcalan gözardı etmiştir.

Ayrıca konuşmasında ABD ve İsrail'den bahsetmemesi Öcalan'ın bir başka yanlışıdır. O bu tavrı bilinçli olarak takınmıştır ve ABD'den beklentisi vardır! Sonuçta Öcalan yakalanmadan önce "dost" gördüğü güçler tarafından aldatılmıştır! Eh aldatana değil, aldanana bakmalı. .

Yine bu kısa konuşmasında dikkatimizi çeken bir başka nokta da; "barış ve kardeşlik için yaşamam gereklidir" tespitidir. Önce hemen vurgulayalım· ulusal kurtuluş mücadelesi veren örgütlerin önderlerinin düşmanın tum saldırıları karşısında hayatta kalmaları için mücadele etmeleri kadar doğal birşey yoktur. Düşmana inat yaşamak ve kavgayı canlı bir nefer olarak sürdürmek görevdir Fakat Apo'nun soruna yaklaşımı bu temelde değildir.

Yılların PKK'de geride bıraktığı şeylere kısa bir göz atıldığında, Apo hem kendisi tarafından, hem de çevresindekiler tarafından putlaştırılmış; O'nsuz bu kavganın olamayacağı yanlış anlayışları yaygın hale getirilmiştir. Ocalan'ın konuşmasından da görüleceği gibi, Apo kendisini PKK ile eşitlemekte, savaşın anda "barış ve kardeşliğe" endekslendiği noktada ise, bunu kendinin hayatta kalmasına bağlamaktadır. Elbette her savaşta önderlerin rolü önemlidir. Fakat bu ister sınıf kavgası olsun, ister bir ulusal ayaklanma olsun, bu tür kavgalar bir önderin varlığı ve yokluğuyla asla sınırlı değildir. Hele hele düşmanın korkunç derecede yalan yanlış, çarpıtma haberlerinin hedefi olunduğu bir dönemde, bu tür sözler "hem korkak, hem utanmaz", "o ip boynuna geçecek, boşuna yalvarma", "kafeste uslandı" vb. saldırılara malzeme olmaktan kurtulamaz.

"Şehit aileleri" için söylenen *"kendilerinin yaşadığı üzüntüyü, acıyı yürekten paylaşıyorum. Yine bundaki sorumluluk payımdan üzüntü duyuyorum"* sözleri yine andaki duruma uygun değildir. Öcalan "sorumluluk payımdan üzüntü" duyuyorum diyerek, yürüyen savaşın ve evet ölen askerlerin de ölümünden sorumlu olanın, suçlu olanın Türk devleti olduğu gerçeğini gözardı etmektedir.

Şiddeti ve kanın akmasını dayatan faşist Türk devletidir. Gözünü kan bürümüşlerin karşısında direnmek için silaha sarılmak, zulme, baskılara boyun eğmemenin bir gereğidir. Faşist Türk devletini yıkmak için de şiddet zorunludur Bu, karşılıklı savaşa dönüştüğü yerde elbetteki kan akacaktır. Kansız savaşın olduğuna tarih henüz tanık olmamıştır. Elbetteki burjuvazinin bayrağı altında savaşanlar da emekçi evlatlarıdır. Burjuvazi en berbat yöntemleri kullanarak savaşta ölenlerin cesetlerinin sömürücülüğünü yapmak için elinden geleni ardına koymayacaktır. Türk burjuvazisi de bu konuda basın-yayın aracılığıyla ceset sömürücülüğünü yapmış ve yapmaktadır Bunlar hemen hemen her PKK'linin bildiği gerçekler olduğu halde PKK lideri Ocalan'ın böyle bir ortamda kendisine karşı tepme bir silah olarak kullanılacağı açıklamalarda bulunması ve bunu tek taraflı olarak yapması, "Öcalan'ın olağandışı itirafları. Terör örgütü başı şehit ailelerinden özür diledi" vb açıklamalara malzeme olmuştur

"Özür ve üzüntü" yerine haksız bir savaşta heder olan Türk askerlerinin ailelerine gerçek duşmanlarını göstermek en doğrusudur. Bu savaşta ölenlerden sorumlu bir tek yan vardır; o da faşist Türk devletidir Bu boyle bilinmek ve kavranmak zorundadır!

Son söz olarak *"davada Ocalan, olümsüz bir gerilla lider değil, yaşamı için pazarlık eden, sıradan bir insan*

görüntüsü çizdi" düşüncelerine malzeme veren Apo'-nun kendisi olmuştur. Apo kendisine verilen rolü hakim sınıfların alanında oynamış ve oynamaktadır. Bu hem devrime ve hem de Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesine zarar vermiştir.

Hakim sınıflar İmralı tiyatrosuyla halkların gözünü boyamaya, "adıl yargılama" yaptıkları görüntüsü vererek ağababalarından iltifat almaya çaba gösterirken, Öcalan bu noktada da onlara malzeme vermiştir. Türk hakım sınıflarının tüm komplo, işkence ve demagojilerine rağmen Kürt ulusunun mücadelesi durdurulamayacaktır. Korkunun ecele faydası yoktur! Faşist Türk devleti döktüğü kanda mutlaka boğulacaktır!

18.06.1999 Cıwan ✘

Haklı bir dava uğruna mücadele edenler, pişman olmamalı!

"PİŞMANLIK YASASI" ÜZERİNE...

Faşist Türk devleti, kuruluşundan bu yana Kürt ulusu üzerinde uyguladığı soykırımlar, katliamlar, asımilasyon, şiddete dayalı sıyaset yanında; Kürdü Kürde kırdırma siyaseti de uygulamıştır. Tarıhte bunun örnekleri çoktur. Satın alınan aşıretler, satın alınan unsurlar, satın alınanlara verilen ayrıcalıklar vb. Faşıst devlet Kürt ulusu içinde ıhbarcılığın, nedametin gelişip, güçlenmesi için elinden geleni yapmış, bunda da epeyce başarılı olmuştur. "Böl ve yönet" siyaseti konusunda, bu siyasetı uygulama bağlamında Türk devletı oldukça tecrübelidir. Ne de olsa TC, Osmanlıların devamı olan bir devlettir.

Faşist devlet PKK önderliğinde 1984 yılında başlayan ulusal kurtuluş mücadelesini bastırmak için, tarihte Kürt isyanları bağlamında yaptıklarını yeni şiddet araçları da katarak yineledi, Kürt ulusuna karşı sürdürdüğü haksız savaşta kural-sınır tanımadı.

Kuzey Kürdıstan kırı neredeyse insansızlaştırıldı. Haklı bir mücadele her türlü yöntem kullanılarak bastırılmaya çalışıldı. Kullanılan her türlü yöntem ıçinde, bu yazıda üzerinde duracağımız "pişmanlık yasaları" da çeşitli dönemlerde çıkarıldı.

57. Hükümetin Ağustos ayı sonunda çıkardığı ve yürürlüğe gıren yeni yasanın kimı önemli maddelerı şunlardır·

– Yasada; PKK kurucuları, yöneticileri, komutanları, MK üyelerı, üst seviyedeki yönetıcıleri kapsam dışı tutuluyor.

– Siyasi ve ideolojık amaçla "suç işlemek ıçin" TCK'nın 313, 125, 131, 146 ve 162. maddelerinde yazılı suçları ışlemek üzere kurulan "sılahlı çete ve örgüt üyesi olup" da "işlenen suçlara" katılmayanlar,

– Yasa yürürlüğe girmeden önce "işlenen suçlara" katılan, ancak hakkında soruşturmaya başlanmamış olan,

– Yetkili makamlara karşı gelmeksizın, kendiliğinden teslım olup, yasadan yararlanmak ıstedığini açıklayarak, örgütün yapısı ve faaliyetleri hakkında bılgi vererek, "örgütün dağılmasına" veya meydana çıkarılmasına neden olanlar,

– Güvenlik kuvvetlerıne silah ve malzemelerini teslim edenler veya verecekleri bılgı ve belgelerle veya gösterecekleri çaba ıle suş ışlenmesine engel olanlar,

– Eyleme katılanların ihbarlarının doğruluğu anlaşılanların ölüm cezası yerine 9 yıl, müebbet cezası yerıne 6 yıldan az olmamak üzere ağır hapıs cezası verılecek,

– Yasa yürürlüğe girdıkten sonra "işlenen suçlara" katılanlar da haklarında soruşturma başlamadan önce yasanın öngördüğü şekılde "pışmanlık" gösterirlerse indirım hükümlerinden yararlanabilecekler. İndirim hükümleri örgüt üyelerıne barınacak yer gösteren, erzak veya silah ya da cephane sağlayanlar hakkında da uygulanacak.

– Yasa 6 ay yürürlükte kalacak.

– Yasanın geçıci 1. maddesi ıle örgüt üyelerine geçmışe dönük olarak da yararlanma olanağı sağlanırken, geçıcı 2. maddesıyle, daha önce "pışmanlık" yasasından yararlanıp yasanın kapsamına gıren suçları yeniden ışleyenler kapsamdışı tutuluyor (30 Ağustos 1999, Hürriyet)

Yeni çıkarılan "Pişmanlık Yasası" böyle! Yasa maddelerinde de görüleceği üzere, yasa bir af yasası değıl. Devlet haklı bır dava uğruna kendisine karşı mücadele edenlerı affetmiyor. Yapılmak istenen, devletin ıstediği; haklı bir dava uğruna savaşanların pışman olması, nedamet getirmesi, nedamet getırenlerın PKK hakkında bilgi vermesi, PKK'ye zarar verılmesini sağlamasıdır. Bu uğursuz işı yapacak olanlar da, Türk devleti kanunlarına göre almaları gereken cezalardan ındırım sahibı olacaklar. Hepsı bu kadar!

Geçmışte bu yasa çeşıtli dönemlerde çıkarıldı ve uygulandı. Yasanın çıkarıldığı dönemlerde nedamet getirıp pışman olanlar, PKK'ye belli zararlar verdıler Nedamet getirenler, devlet ıle beraber Kurt ulusuna karşı, ulusal kurtuluş mücadelesine karşı savaşmaya başladı

Doğal olarak nedamet getırecek olan, devletın "şefkatlı kollarına" sığınmak ısteyenler olacaktır

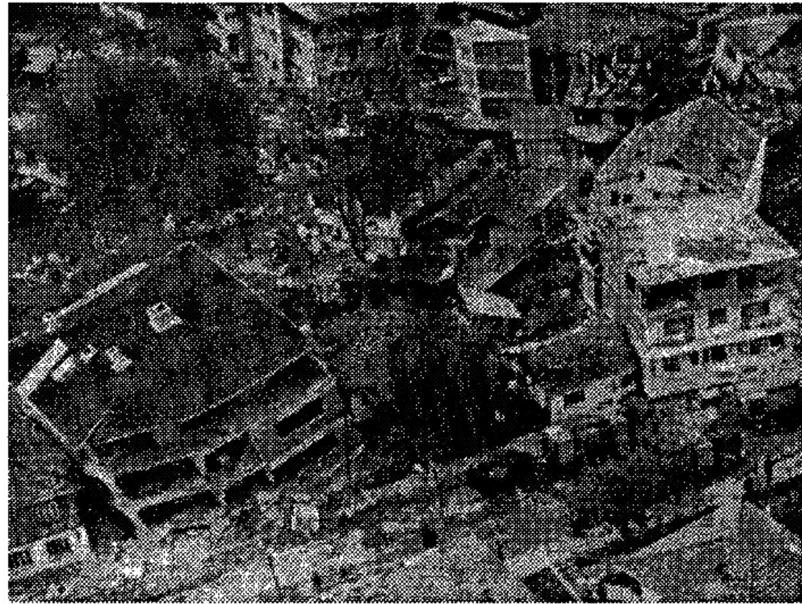
Faşıst Türk devleti ve nedamet getirmek ısteyenler bılmelıdır kı, ne yaparsanız yapın, haklı bır mücadeleyı bastıramazsınız! Yaptıklarınız ve yapacaklarınız elbette mücadeleye zarar verecek. Fakat tarihte de gorüleceğı üzere, haklılar enınde sonunda haklı oldukları noktaya varacaklardır. Bu engellenemez!

Nedamet getırme, mucadelenı sürdür!
Çünkü haklı olan sensın!

12.09.99, Is.dan bır SB okuru ✘

Kimin suçu? Depremin mi, devletin mi?

1992 yılında Dıyarbakır'ın Kulp ilçesi Baloğlu köyünden Istanbul'a göç ettı Pol. ailesi. Toplam 8 kışiydiler. Göç etmelerının nedenı, koruculuğu kabul etmemeleriydı. Kuzey Kürdıstan'da yaşayan Kürt emekçilerine; faşist devlet iki seçenek tanıyordu: *"Ya bizden yana olacaksın ya da yerini yurdunu terk edıp gideceksin, gıtmek ıstemiyorsan evinı başına yıkarız."*

Pol. ailesi de yaşamını sürdürebilmek için, dığer mılyonlarca Kürt emekçısi gibi yerini yurdunu terk edip yarı aç-yarı tok, insanca yaşamak ıçin, tüm zorluklara rağmen onurlu yaşamayı tercih etti. Baba rahatsızlığından dolayı iş bulamıyor, çalışamıyordu Sadece anne bulabildiğı ev ışlerıne, temızliğe giderek aileyi geçındirmeye çalışıyordu. Evin tüm yükü; çocukların bakımı, ev işlerı, aileyı geçındırme kadının, annenın sırtındaydı.

17 Ağustos günü Marmara'yı vuran deprem, Pol. ailesini de vurdu. Anne yaşamını yitirdi. Aıle için şimdi yaşam mücadelesi çok daha zor. Ailenin başka çalışanı yok. Suçlu kım? Pol. ailesını acımasızca yerınden, yurdundan kovan devlet mi? Doğal afet mi? Varın sız düşünün, bu kararı sız verın. Bana göre suçlu olan devletın ta kendısidir

Sürgünlerın, haksız savaşın, katlıamların olmaması için, Kürt emekçilerının özgür koşullarda haklarına sahip olmaları için tek bir yol var. Bolşewık Parti (Kurdistana Bakur) saflarında örgütlenmek! Diğer ulus ve millıyetlerden işçı ve emekçılerle beraber faşist Türk devletinı yıkma mücadelesıne katılmak!

Yaşasın halkların kardeşliği!

02 09 1999, Istanbul'dan bir SB okuru. ✗

"ULUSAL KONGRE ÜZERİNE" BAŞLIKLI YAZIYA BİRKAÇ NOT...

Aşağıda bir yoldaşın "Ulusal Kongre" üzerine yazdığı bir yazıyı yayımlıyoruz. Yoldaş yazısında somut olarak kurulan "Kürdistan Ulusal Kongresi"nin kuruluşu ve bunun oynamaya soyunduğu rolü üzerine –yazı içinde yer yer değinse de– yoğunlaşacağına, genel olarak ulusal kongrenin nasıl olması gerektiği üzerine tavır takınmaktadır.

Bu tavrı içinde yoldaş, ulusal kongrenin komünistler açısından ve Kürdistan devrimi açısından acil bir ihtiyaç olarak görülmediğini, bizim açımızdan yakın görev kapsamı içinde olmadığını tespit etmesine reğmen, ezen ulus komünistlerine ve devrimcilerine eleştiri yönelttikten sonra; *"Dahası, ezen ulus komünistleri ile birlikte hareket eden sömürge ulusa mensup komünistler de bu konuda ciddi bir adım atmadılar"* diyerek Stêrka Bolşewik'e ve Partiya Bolşewik (Kurdistana Bakur) çalışmalarını yürütenlere eleştiri yöneltmektedir. Kürdistan devrimi açısından yakın ve acil görev ulusal kongre değilse –ki öyledir–, o zaman Kuzey Kürdistanlı komünistlerin günün acil görevi olan Bolşevik parti inşaasına ağırlık vermeleri de doğrudur.Yoldaş bu konuda kendi tavrıyla da çelişmektedir.

Yine ölçüsü belli olmayan "genelde fazla ilgi duymadıkları" vb. tespitleriyle ezen ulus komünistlerine ve devrimcilerine eleştiri yöneltmek de, ben dedim öyledir tavrıdır, yanlıştır. Nitekim bu tespiti yaptığı paragrafın devamında, bizim "Ulusal Meclis" ve "Sürgünde Kürdistan Parlamentosu" hakkında takındığımız tavırların ulusal kongre için de geçerli olduğunu savunmaktadır. Bu savunuda yoldaş samimiyse eğer, o zaman takınılan bu tavırların sadece Kuzey Kürdistanlı komünistlerin tavrı olmadığını, bunun bir bütün olarak Bolşevik Parti (Kuzey kürdistan-Türkiye)'nin tavrı olduğunu görmesi gerekirdi. Yok, eğer Bolşevikler dışında yoldaş ezen ulus komünistlerinin varlığını savunuyorsa, o zaman bunu açıklaması gerekirdi.

Ulusal kongre bağlamında yoldaşla en temel farklılığımız yazının tümünde egemen olan Kürt milliyetçiliğinin savunusunda takınılan tavırladır. Yoldaş, ulusal kongrenin "tüm Kürt ulusunu" –bazı işbirlikçiler dışında– temsil etmesi gerektiğini ortaya koyarken, milliyetçi Kürt örgütlerini "katı bir milliyetçi" tavıra sahip olmadıkları için eleştirmekte ve milliyetçilik konusunda "en iyi milliyetçi biziz" yarışına girmektedir.

Komünistlerin milliyetçilerle, tutarlı–tutarsız milliyetçilik konusunda yarışma diye bir sorunu, görevi yoktur.

Komünistlerin görevi, bu somutta da Kürdistanlı komünistlerin görevi, ister tutarlı olsun, isterse de tutarsız olsun milliyetçiliğin kurtuluş olmadığını; ulusal kurtuluş için de milliyetçiliğe karşı mücadele edilmesi gerektiğini ortaya koyması; değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliğini ve ortak mücadelesini savunması, kitlelere proletarya enternasyonizminin kavratılması mücadelesidir. Yoldaş ise yazısında tüm milliyetçi ve reformist, hatta işbirlikçi güçlerin "doğru" bir yaklaşım sergilemesi için "tutarlı milliyetçi olmaları" gerektiğini savunmaktadır.

Bu bağlamda yoldaş Kürdistan'da kitlelerin ulusal bilincinin eksikliğinden bahsedip bunun geliştirilmesini önerirken, komünistlerin kitlelerin sınıfsal bilincini geliştirmesi görevini unutuvermektedir...

Yazısının son paragrafında, *"Bütün mesele devrimin merkeze konulması ve bu odaktan asla uzaklaşmamaktır."* diyor yoldaş. Bu tespitiyle hemfikiriz. Fakat yoldaşın yazısında egemen olan yaklaşım, "tutarlı milliyetçiliğin" savunulmasıdır. Bu yaklaşım devrimin merkeze konması yaklaşımına terstir. Yoldaşın bunu görmesi gerekir.

Ulusal Kongre üzerine

Kürdıstan Ulusal Kongresının kurulduğu yakın süre önce kamuoyuna duyuruldu Böylece, bir sureden berı hazırlıkları yapıldığı söylenen ulusal kongre çalışmaları bazı çevreler bakımından bir yönüyle sonuçlanmış oldu. Bu yönlü açıklama ve gırışımler üzerıne farklı çevreler değişik duzey ve yoğunlukta görüş belırttı, sınırlı da olsa bır tartışma yaşandı ve hâlâ konu hakkında çeşitli açıklamalar vb. devam ediyor. Ancak görunduğü kadarıyla ilgili konuda beklenen derınlikte ve kapsamda bır ılgi ve de tartışma durumu yoktur Böyle olmasında, şuphesız değışık Kürt polıtık çevrelerının sorun hakkında neredeyse aynı söyleme sahıp olmalarının rolü büyüktür. Ancak bu yakınlık aynı zamanda aralarında ciddı ayrılıkların bulunmadığı anlamına gelmıyor.

Birlık bağlamında, bugüne kadar ulusal ölçekte başarılı (hemen her yonden) bır pratiğın sergılenmemiş oluşu bu son adımın pek verımlı bır oluşum olarak şekıllenmesını bir bakıma doğrudan barajlamaktadır. Şu ana kadar ulusal

bütünlük anlamında iradi olarak birlik olamama gerçeği, diğer pekçok konuda olduğu gibi ulusal kongre sorununda da -fazlasıyla- kendini açığa vurmuştur.

Ulusal Kongre sorununda Kürt milliyetçi çevrelerinde ulusal bilinç yetersizliğinin önemli bir handikap olduğuna dikkat çekmek gerekiyor. Ulus için değil, kendi çevresinin çıkarına denk düşmesi ölçüsünde sorunu ele alan anlayışlar da açıkça göstermiştir ki, böylelerinin ulusal kongre girişimlerinde genel bir ulusal yaklaşım yoktur.

Bir bakıma ulusal kongre kuruluşu veya ilanı oldu-bittiye getirildi. Başka Kürt çevrelerinin benzer bir ilanı da aynı anlama gelirdi Çünkü herhalükarda Kürt milliyetçisi bütün çevreler için ulus adına hareket etme, bu anlamda ulusun değişik kesimlerinin katılımını sağlama anlayışı mevcut değildir. Kendisi için ulusal kongre ihtiyacı hissedenlerin zaten böyle bir geniş katılım ya da tartışma imkanı yaratmaları da beklenemez Nitekim bu son girişim bütün bu zaafları en uç noktada yansıtmaktadır. Ne adına hareket edilirse edilsin olgu budur.

Birlik handikapı içinde bulunan milliyetçi çevrelerin, en üst düzeyde temsil niteliğinde olan bir oluşum nezdinde başarılı olma şanslarının gayet düşük olduğuna vurgu yapmak gerekir. Kürt ulusalcı çevreler tarafından ulusal kongre bilincinin eksik olması bu bağıntıda bu vurguyu zorunlu kılıyor. Hangi türlü lanse edilirse edilsin, konunun ancak söylem ve propaganda düzeyinde ele alındığı artık yeterince kanıtlanmıştır. Ulusal Kongrenin de bütün bu olan-bitenden azade olduğu söylenemez.

Sorun, öncelikle her bir çevrenin sahip bulunduğu politikalarda yatmaktadır. Kürt ulusunun ulusal kurtuluşu için strateji belirlemede habire yaşanan gel gitlerin orta ve kısa vadeli politikalarda yarattığı tahribatın doğrudan ulusal kongre olayına yansımaması mümkün değildir.

Ulusal kongre bağlamında öne çıkarılması gereken en önemli noktalardan biri ulusal kongrenin hangi amaca hizmet etmesi için kurulacağı/kurulması gerektiğidir. Ulusal Kongre, hangi amaca hizmet etmelidir bağıntısında esasında Kürt milliyetçileri benzer eğilimler içerisindedirler. Söylem itibarıyla da ciddi yakınlıklar içinde bulunmaktadırlar Amacın aynı olduğu ifade edilmesine karşın, hangi ihtiyaçlara cevap vereceği, bileşiminin nasıl olacağı ve kurulduğu/kurulacağı koşulların durumu gibi diğer güncel ve somut sorunlar öne çıkarılmaktadır. Diğer şeylerin yanında, bu, ulusalcıların tutarlı ulus temsilini yapmadıklarının açığa vurulmasıdır.

***

Bugüne kadar ülkemiz somutunda ulusal kongre bağıntısındaki tartışmalar ve bu konuyu program kapsamında yazılı hale getirmeler vb esas olarak Kürt ulusalcı güçleri tarafından dile getirilmektedir Kendine ulusalcı vs. diyenlerin tamamı, aynı potada buluşarak bir ağızdan "ulusal kongre gereklidir, hatta zorunludur" sonucuna varmaktadırlar. Yalnızca komünistler böyle bir gereklilik ve zorunluluğun Kürdistan devrimi için acil ihtiyaç olmadığını belirtmektedirler.

Ulusal kongrenin yalnızca ne için kurulacağı değil, aynı zamanda bunun kadar önemli olan diğer bir noktada bu kongreyi kimin/kimlerin kurduğu/kuracağıdır. Ulusal burjuvaziden küçük burjuvaların tümüne kadar ulusalcı iddiasında bulunan hemen herkesin "ulusal kongre bir ihtiyaçtır" dedikleri bir yerde, bu kadar çok kurulmasını isteyenlerin hangi bileşimle böyle bir oluşuma gittikleri/gidecekleri gerçektende önemlidir.

Önce bazı olguları tespit etmekte yarar var.

Birincisi; ulusal kongre sorununda, konunun teorik açılımı, siyasal kapsamı, örgütsel konumu, bileşimi; ülke geneli ya da bir parça ile sınırlanması gibi fiziki durumu vb. üzerine bugüne kadar hiçbir ulusalcı çevre tarafından gereken ilgi gösterilerek, ciddi bir yoğunlaşma içine girilmemiştir. Sorunun kapsamlı ortaya konduğu iddia edilemez.

İkincisi, doğrudan yukarıdaki gerçekliğe bağlı olarak, bütün ulusalcı güçler ve ulusalcı iddiasında olanlar bu konuyu tamamen istismar etmektedirler. Kendi örgüt/parti çıkarını öne çıkarmak, belli açılardan "en ciddi benim" diyebilmek, veya söylem düzeyinde istekli olduğunu vs. göstermek için bu işe taraf olduğunu belirtmekle yetinmeyi tercih etmektedir. Bu durum haylı yaygındır.

Üçüncü olarak; pratik açıdan hiçbir çevre ulusal kongre işinin kelimenin gerçek anlamında sonuçlanması için ciddi bir çabanın içinde olmamışlardır. Ulusal kongreye biçilen misyon dikkate alındığında bu büyük bir tutarsızlıktır ulusalcılar için.

Dördüncü nokta, isminin ulusal kongre olmasından ziyade, bileşiminin yanısıra onu varеden, ayakta tutan, ardında duran, bir yerde yaratanların, yani ulusun önemli bir kesiminin bizzat böyle bir kurumun yaratılması aşamasında ve kurulduktan sonra görüşlerini, fiziki katılımlarını ve temsilini vb. bağlamında rollerini oynamaları gerekir. Durumun hiçte olumlu olmadığı önceki deneylerden ve benzer birlik konularında görülmüştür. Bu bağıntıda son girişimde hiçbir ustünlüğe sahip değildir.

***

Ulusal kongrenin bileşimi, şu ya da bu çevrenin ihtiyaçlarına göre saptanmaz, ulusal bütünlük ve temsil açısından ele alınır.

Adı üzerinde,ulusal kongre ulus açısından birleştirici, bütünleyici olmalıdır. Bu kadarı da yetmez, ulus tarafından bizzat sahiplenilmelidir. Bir ulusun kurtuluşunu istemeyen ve ona karşı savaşan işbirlikçi kesimler dışında gerçekten sahiplenme olayı duygusal boyuttan çıkıp fiili olarak sağlanmalıdır. Bunun için ulusun değişik sınıf ve kesimlerinden politik, kültürel ve başka bir dizi çevrenin katılımı ve sahiplenmesi gerekir Şu kadar parti ve örgüt yeralmaktadır denebilir, nitekim söyleniyorda; veya falanca örgüt/parti ve çevreler olmadığı için bu ulusal kongre değildir türünden iddia ve yaklaşımlar öne çıkarılmaktadır. Demek ki, ulusal kongre tek başına eşittir bazı partilerin çevrelerin yanyana gelip kurdukları bir oluşum demek değildir.

Bu kadar da değil, yalnızca bir parça ile sınırlı kalındığı zaman bu oluşuma ulusal kongre ismi verilemez. Eğer ulus olarak bir tek Kürt ulusundan bahsediyorsak (evet,hiç bir şekilde bu konuda -ne adına olursa olsun- taviz vermek, herhangi bir uzlaşmaya gitmek kesinlikle doğru değildir Özellikle kimilerinin ulusu unuttukları ve unutturmak istedikleri şartlarda Kürt ulusu olgusuna vurgu yapmak hergünkünden daha fazla gereklidir...) öyleyse bu bütün

parçaları kapsamalıdır. Ancak ulusalcı olduğunu iddia edenler bu canalıcı noktayı atlamayı tercih etmektedirler.

Ulusalcılar, gerçektende ulusalcı olduklarını iddia ediyorlarsa örneğin somürgeci ülke topraklarında yaşayan Kürtlerin de temsilini sağlamak zorunda değiller mi? Avrupadaki Kürtlerin, Kafkas Kürtlerinin ve hatta Ortadoğu Kürtlerinin temsilini düşünmeleri gerekmez mi? Bu, ama derme çatma değil, gerçektende ulusun en azından oradaki iradesini sağlayabilmelidır. Kastettiğimiz, propaganda dili ile temsil değil, fiili temsildir. Bunun imkanları, ortamı yok denilerek mesele geçiştirilebilir mi? Kendine Kürt ulusalcısıyız diyeninden, Kürt etnik toplumunun temsilini yapıyoruz diyenlerine kadar milliyetçi temelde hareket edenlerin tamamı özünde böyle bir yükün altına girmek istememektedirler.

Bu bağlamda da söylenmesi gereken şudur: Birileri ulusal kongre kurdum, ya da ben kuracağım diyebilir; ancak geçmişte yapılanlara ve bugün ortaya çıkana bakıldığında ortada ulus ölçeğinde bir ulusal kongrenin oluşmadığı, oluştuğunu iddia edenlerin de ancak kendileriyle sınırlı kalması düzeyinde bir temsili sağlayabildikleridir. Ne fazla ne de az! Ama, hiç bir şekilde bu ya da benzer oluşumlar ulusu temsil anlamında ulusal kongre niteliğine sahip kurumlar olarak adlandırılamaz.

***

Ulusal Kongre'nin ulusu gerçektende temsil etmeye hak kazanması için katı bir ulusalcılık kesinlikle şarttır.

Ulusal kongre sorunu geçmişte gündeme geldiğinde, ulusun parçalar arası temsilinin yanında bağımsızlık, bağımsız Kürt devleti de mutlaka bu sorunla birlikte dile getirilirdi. Kimileri proğramlarında, kimileri özel sohbetlerinde(!) ve bazıları da rüyalarında(!) müstakil Kürdistan'ı arzuladıklarını vb. öne çıkarırlardı. Görünurde ulusalcılık vardı. Ama bu noktada hızlı değişiklikler yaşandı, yaşanıyor. Programlar unutuldu; bağımsızlık hatırlanmaz oldu ve ne hikmetse artık rüyalarına ulusun girdiğini söyleyenlerde çıkmıyor! Öyle ya, tutarsızlık ilke olunca, rüyalar da ulusu unutuverdi!

Öyle görünüyor ki, bazıları için Ulusal Kongreye yüklenen misyon sivil bir örgüt gibi çalışmasıdır. Ve fakat burada şeklen kimi değişikliklerin kaçınılmazlığı zorunlu gözüktüğünden, onun ulusal yanı değil,sivilleşme ayağı one çıkarilmaya çalışılmaktadır. Son güncel gelişmeler bağlamında ulus temsili biçiminde değilde, sivil bir örgüt tarzından sorunlara yaklaşması, onun ne kadar ulusal kongre özelliğine sahip olduğuna diğer bir kanıttır. Hal böyle olunca, ismi Kürdistan ulusal kongresi de olsa, Bağımsız Kürdistan ya da Federasyon ve hatta Özerk Kürdistan amaçlarının dillendirilmemesi, bilakis tersini yapmak istedikleri doğrultusundakı açıklamalar gayet anlaşılır olmaktadır

***

Ulusal Kongre için hangı iç ve dış koşulların gerekli olduğuna dair birkaç noktaya kısaca da olsa değinmek gerekıyor.

Şüphesiz mücadelenin belli bir ileri aşamaya gelmiş olması gerekir. Her bir kesimin kendini temsilde üç-beş bireyle sınırlı tuttuğu bir gerçeklikte böyle bir kurumlaşmanın yaratıldığını iddia etmek doğru olmayacaktır Kurmayı amaçlamak ile, kurmak için kimi adımlar atmak ve kuruldu iddiasında bulunmak farklı şeylerdir. Bunlar karıştırılmamalıdır. Bazılarının herhangi bir toplantıyı bile artık ulusun iradesini yansıttığı şeklinde yoğun bir propaganda dili kullandıkları koşullarda olgunun çarpıtılmasına bu anlamda ortak olunmamalıdır.

Her şeyden önce Kürdistan geneli bakımından, ulusal mucadelenin gerçektende ulusal kurtuluşu yakınlaştıracak şekilde bir durumu yoktur Bütün abartılı tespit ve değerlendirmelere rağmen Kürdistan'ın hemen hiçbir parçasında ulusun ulusal özgürlüğü esprisi çerçevesinde bir ileri durum, kurtuluş anı vb. mevcut değildir. Ayrıca nüfus yoğunluğu bakımından da her bir parçadaki ulusun nüfus oranı içinde küçük bir kesim sömürgecilere karşı bir güç durumundadır. Her ne kadar her bir partinin veya çevrenin kendini ulus yerine koyduğu artık kanıksanmayacak düzeye gelmişse de, durumun bunun tersi olduğu belirtilmelidir. Ayrıca ulusalcı geçinen bazıları için ulus vurgusunun "fazla önemli olmadığı"da bu vesile ile hatırlanmalıdır.

Dış koşulların ulusal kongre üzerinde hiç etkili olmadığı, olmayacağı iddia edilemez. Bilakıs yaşananlara bakıldığında, ülkemiz somutunda ulusalcıların bir ölçüde dış faktörlerin etkisiyle ülke bazında ve hatta her bir parçada ulusal kongre yonünde işi ağırdan almışlardır, hatta geçiştirmişlerdir. Şüphesiz tamamı değil, ama önemli bir kesimin bütün sömürgeci devletleri düşman ilan etmediği ve bilakıs her birinin bir başkası ile doğrudan ya da dolaylı ilişkiler içinde bulunduğu bir durumda işin ciddi anlamda bir ulusal kongre ile sonuçlanması mümkün değildir. Işte dış koşullar tam da burada gayet önemli bir rol oynamaktadır. Çünkü sömürgeci devletler ne yalnızca kendi sınırları dahilinde bir ulusal kongreye tahammül etmektedirler ve ne de bütun ulusu temsil eden bir ulusal kongreye asla ve kesin şekilde müsaade etmemektedirler. Ayrıca bu noktada tam bir sömürgeci konsensüs vardır. Ulusalcı görünen pekçok çevre sömurgeci devletlerin bu ortak uzlaşmasına karşı çıkması bir yana, bazıları konsensüse onay vermektedir. Her şey bir yana bu tutum bile tek başına ulusal birlik anlamında ulus temsilini yapmaya muktedir olamayacaklarının en tartışılmaz yalın kanıtıdır.

Buradan, şu sonuca varıyoruz: Ulusal kongre bizzat ulusu egemenliği altına alanlardan (sömürgecilerden) alınacak izinle kurulamaz. Bu, şu anlama gelir; gerçekten de ulusal kongre kuracaklar, eğer ulusun tam temsili için ulusal kongre kuracaklarsa bunun yolu dört somürgeci devlete karşı çetin bir ulusal kurtuluş mucadelesi ve savaşın ürünü olacağını bilmek zorundadırlar Ama büyuk çoğunluğu "reel" politika yaptığı için, ulusun özgürlüğünü bir yana bırakalım, iyi-kotü tutarlı Kürt milliyetçisi olarak hareket etmeyi bile başaramamaktadırlar

***

Ulusal kongrenin ilan edilmeden önce ve sonraki dönemde Kürt parti ve örgütleri arasındakı ilişkilere bakıldığında durumun pek iyi olmadığı hemen ilk başta söylenebilir Dayanışma temelinde yakınlaşmanın bile bulunmadığı buyük çoğunluk açısından bariz bir olgu. Genel olarak aralarındaki ilişkilerin olumlu bir seyir izlemediği ilk bakışta soylenebilir. Bu duruma daha somut, yakından bakıldı-

ğında gerçeğin boyutları rahatlıkla orta yere çıkacaktır.

Önce Doğu Kürdistan'daki parti, örgüt ve çevrelerin ulusal kongre içinde bulunmadıkları, katılma yanlısı olmadıkları ve bilakis mesafeli davradıkları gözönünde tutulmalıdır. Güney'de KDP ve KYB'nin bu kongre grişimini benimsemedikleri, uzak durdukları ve karşı görüş belirttikleri vb. bilinmektedir. Güneybatı Kürdistan'da da bazı parti ve çevrelerin değişik gerekçelerle ulusal kongre içinde yeralmadıkları kamuoyuna yansımıştır. Kuzey Kürdistan özgülünde de bir kısım parti ve örgütün, çevrenin ulusal kongreye katılmadıkları, dışında kalmayı tercih ettikleri ve varolanı ulusal kongre olarak nitelendirmedikleri görülüyor. Ortaya çıkan duruma bakıldığında bir dizi (ulusalcı iddiasında olan)parti ve örgütün, çevrenin bu oluşumun içinde yeralmadıkları rahatlıkla tespit edilebilir, edilmelidir.

Daha önemli bir nokta ise bazı ulusalcı güçlerin birbirlerine karşı zerre kadar tahammül göstermemeleridir. Neredeyse her alanda birbirlerini dıştalama savaşı veren bazı ulusalcı güçler, karşılıklı bir yakınlaşmanın önünü tıkamakta, hatta işi silah kullanacak düzeye vardırmış bulunmaktadırlar ve uzunca bir zamandan beri gergin bir ortam ve yer yer çatışmalar sürmektedir. Kendine Kürt ulusalcısı diyenlerin çoğunluğu, birbirlerine karşı demokrasi uygulamamaktadır. Karşılıklı anlayış ve güven duygusu bulunmamaktadır. Aralarında demokratik bir tartışma kültürü yoktur. Her birinin ötekini etkisiz kılmayı amaçladığı, kaba güç ilişkilerine ve otoriteye dayanan bir siyasal yaklaşımda elbette birlik esprisi temelinde bir yakınlaşma, hele hele ulusal kongreyi birlikte inşa etmelerini beklemek abesle iştigaldir...

Kürt ulusunun bir kesimi için, öncelikle ulusalcı güçlerin doğru dürüst bir ulusalcı plan dahilinde yanyana gelmeleri isteniyorsa; eylem birliği yapmaları bekleniyorsa; güçlü dostluk ve birlikte hareket etmeleri isteniyorsa, ön hazırlıkların ardında cephesel bir yakınlaşma arzu ediliyorsa (pekçoğu böyle iddia ediyor..)ve fakat bütün bunların gerçeğe dönüşmesi bir türlü mümkün olamıyorsa öyleyse geriye dönüp ulusalcı payda da sorunların nerede yattığı üzerine derinliğine durmaları/tartışmaları gerekiyor Bu yakalanmadığı müddetçe "ulusun beyni" diye takdim edilen ulusal kongrenin ulusalcı temelde asla "beyin" misyonuna sahip olması gerçekleşemez.

Bunların yanında, bir diğer önemli eksiklik ise; halıhazırda hiçbir partinin ve çevrenin Kürt ulusunun bütünü açısından ve coğrafik bakımdan Kürt ulusunun yerleşme alanlarında tam temsil veya büyük çoğunluğun temsilini bir şekilde gerçekleştirememiş olmalarıdır. Şüphesiz sorun aritmetiksel bakımdan çok sayıda politik çevrenin imza atması vb değildir. Ya da yığınsal ölçekte karşılıklı kıyaslama yaparak şu kadar ulus mensubunun harekete geçirilmesi vb. şeklinde ele alınamaz.

Ulusalcı politika yaptığını iddia edenlerin ezici çoğunluğunun Kürt ulusunu bir bütün ulus babında temsil etme diye bir perspektife sahip bulunmadığı unutulmamalıdır. Hem ulusun bir bütün temsili ve hemde ülke olarak Kürdistan'ı temsil gibi iddialar artık geçmişte kaldı Şimdilerde kimse -çok dar bir kesim hariç- bu konularda "ben senden daha ulusalcıyım" vb. ısrarına başvurmuyor, ve haliyle çok reel düşündükleri için parçalar, parçaların içinde de bölgeler ve bölgelerin arasında da yereller ile yetinme baştacı ediliyor. Bu durumda ulusun, dahası ülkenin temsilini yapan bir güçten bahsedilebilir mi? Propaganda açısından ve iddia düzeyinde ya da alışkanlıktan kurtulamama psikolojisi ile "temsil ediyorum" demek inandırıcı olmuyor.

Şu ya da bu oranda her birinin bir parçada veya parçanın bir kesiminde ve bir bölüm ulusal yoğunluk içinde temsil gücünün bulunması, bu parti ve çevrelere ulusun bütününü temsil ettikleri hakkı ve yetkisi vermez. Ancak örgüt etkileri oranında ve çapında bir temsil durumu ortaya çıkar.

***

Komünistler ne düşünüyor?

Bugüne kadar sözkonusu sorunda ezen ulus devrimcilerinin (ve komünistlerinin) genelde fazla ilgi duymadıkları, tartışmalara -olduğu kadarıyla- katılmadıkları ve işi milliyetçilere havale ettikleri biliniyor. Dahası, ezen ulus komünistleri ile birlikte hareket eden sömürge ulusa mensup komünistlerde bu konuda ciddi bir adım atmadılar.

Ulusal kongre, bizim için yakın bir hedef olmadığı gibi, stratejik planlamamız içinde de öncelikli bir yer teşkil etmiyor Kürt ulusunun ve ülkede yaşayan diğer azınlık milliyetlerin kurtuluşu ve özgurlüğü için mucadelede ulusal kongrenin kurulması hiçbir biçimde yakın görev kapsamı içinde değildir. Bolşeviklerin önderliğinde doğrudan iradi müdahalelerle ulusal kongre kurma düşüncemizin olmayışının en temel nedeni açıkki işe ulusal kaygılarla yaklaşmama ısrarımızdan kaynaklanmaktadır. Halıyle, ulusal kongre oluşumuna katılmamız beklenemez. Ancak bu durum, ilgili konuda tarafsız olduğumuz anlamına gelmez. Hatırlanacaktır, Ulusal Meclis ve Sürgünde Kürdistan Parlemantosu kurulduğu sıralarda ilgili oluşumlar üzerine görüşlerimizi ortaya koymuştuk. Bize göre, ulusun çok dar bir kesimi de olsa, eğer sömürgeci devlete karşı Kurt ulusunun ulusal-demokratik taleplerini şu ya da bu biçimde dile getiriyor ve mücadelesini yürütüyorsa, bu en doğal haklarıdır Fakat, bu bizim bu kurumlarda mutlaka yeralmamız anlamına gelmez.Bu, ulusal kongre bağlamında da geçerlidir.

Kuzey Kürdistanlı komunistler, ulusal kurtuluşun ancak proletarya önderliğinde bir devrimin işi olduğunu ısrarla öne çıkarırlarken, bu, hiçbir biçimde birtakım kurumların kurulmayacağı, değişik araçların devreye sokulmayacağı vb. demek değildir. Bütün mesele devrimin merkeze konulması ve bu odaktan asla uzaklaşmamaktadır. Sorunun güncel, pratik yönüne bakıldığında ise, ulusal kongre savunucularının ve kurucularının güzergahı tam tersi yöndedir. Tek başına bu durum bile, bizim ulusal kongrenin dışında kalmamızı zorunlu kılar. Dışında kalmak ama, ulusa mensup bir kesimin demokratik muhteva taşıyan birlik oluşumunun karşısında olmak anlamına gelmez. Bılakis Kürdistanlı Bolşevikler tek tek her durumda somut gelişmeye bakarak, eğer birlikte yapılabilecek işler varsa bundan kaçınmazlar, kaçınmamaktadırlar Sorun birlikte yapılabilecek işlerin devrim ve sosyalizm mücadelesini ilerletmesidir.

Eylul 1999 ✗

TESLİMİYETÇİ FAALİYETLERE KARŞI ÇIKALIM — Mao Zedung

Arka kapaktan devam)

Direnişin gürleyen topları birinci sonucun doğru, ikincisinin ise yanlış olduğunu ilan etti. Sorun neden geçici olarak çözülmüştü de kesin olarak çözülmemişti? Çünkü Japon emperyalistleri Çin'i teslim olmaya zorlama siyasetini benimsemişler, uluslararası teslimiyetçiler (1) bir uzlaşma sağlamaya çalışmışlar ve Japonya'ya karşı cephemiz içindeki bazı kişiler bocalamışlardı. Şimdi sorun biraz farklı bir ifade ile, ya savaş ya barış sorunu olarak yeniden ortaya getirilmektedir. Böylece Çin'de savaşa devam etmek isteyenler ile barış yapmak isteyenler arasında bir tartışma ortaya çıkmıştır Her iki grubun tavrı da eskisinin aynıdır: Savaş grubunun vardığı sonuç "savaşmak yaşamak, barış yapmak yok olmak demektir", barış grubunun vardığı sonuç ise "barış yapmak yaşamak, savaşmak yok olmak demektir" şeklindedir. Birinci grup bütün yurtsever partilerden ve bütün yurtseverlerden meydana gelmektedir ve bunlar milletin büyük çoğunluğunu oluşturmaktadırlar. İkinci grup, yani teslimiyetçiler ise sadece Japonya'ya karşı cephe içinde bocalayan küçük bir azınlıktan ibarettır. Sonuç olarak barış grubu, yalana dayanan propagandaya ve hepsinden çok anti-komünist propagandaya başvurmak zorunda kalmıştır Örneğin, "Komünist Partisi yıkıcı faaliyetlere girişiyor", "Sekizinci Yol Ordusu ve Yeni Dördüncü Ordu savaşmadan dolanıp duruyor ve emirlere uymayı reddediyor", "Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi'nde ayrılıkçı bir rejim kurulmuştur ve sınırları ötesinde de yayılmaktadır", "Komünist Partisi, hükümeti devirmek için komplolar tezgâhlıyor" ve hatta "Sovyetler Birliği Çin'e saldırmayı planlıyor" gibi bir suru yalan yanlış haberler, raporlar, belgeler ve kararlar uydurmakta ve bunları yaymaktadır. Amacı, gerçekleri örtbas ederek ve kamuoyunu yanıltarak, barış yapmak ya da başka bir deyişle teslim olmaktır. Barış grubu, yani teslimiyetçiler grubu bütün bunları, Guomindang-komünist işbirliğini yıkamadığı, Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cepheyi bölemediği ve Japonya'ya karşı birleşik cephenin kurucusu ve savunucusu olan Komünist Partisine karşı savaşmadan Japonya'ya teslim olamayacağı için yapıyor. İkincisi, Japon emperyalizminin taviz vereceğini umuyor. Japonya'nın epey yorulduğunda ve temel siyasetini değiştireceğine, Orta, Güney ve hatta Kuzey Çin'den gönüllü olarak çekileceğine ve boylelikle Çin'in daha fazla savaşmadan zafere ulaşabileceğine inanıyor. Üçüncüsü, umudunu uluslararası baskıya bağlıyor. Barış grubuna dahil olan birçok kimse büyük devletlerin, sadece bazı tavizler vermesi ve boylece barış anlaşmasını kolaylaştırması için Japonya'ya baskı yapmalarına değil, aynı zamanda Çin hükümetine de baskı yapmalarına bel bağlıyor. Böylece, savaş grubuna "Bakın, bugünkü uluslararası ortamda barış yapmak zorundayız!" ve "Bir Uluslararası Pasifik Konferansı (2) Çin'in yararına olur. Bu, yeni bir Münih (3) değil, Çin'in yeniden canlanması yönünde bir adım olur!" diyebilmeyi hesaplıyorlar. Barış grubunun, yani Çinli teslimiyetçilerin görüşleri, taktikleri ve planları bundan ibarettir. Oyun, sadece bizzat Vang Cıngvey tarafından değil, daha da vahimi, Japonya'ya karşı cephe içinde gizlenen ve onunla bir çeşit düet (4) ya da ortak gösteride işbirliği yapan daha birçokları tarafından da oynanmaktadır. Bu oyunda bazıları kötü adamın beyaz maskesini, obürleri ise kahramanın kızıl maskesini takmaktadır

Biz komünistler, her zaman savaşa devam etmekten yana olanları desteklediğimizi ve barıştan yana olanlara kesinlikle karşı olduğumuzu açıkça ilan ettik. Bizim bir tek isteğimiz var, o da, bütün diğer yurtsever partilerle ve bütün yurtseverlerle birlikte, birliği güçlendirmek ve milli birleşik cepheyi ve Guomindang-komünist işbirliğini sağlamlaştırmak, Üç Halk İlkesi'ni uygulamak, Direnme Savaşı'nı sonuna kadar sürdürmek. Yalu Irmağı'na varana dek savaşmak ve kaybedilmiş bütün topraklarımızı geri almaktır (5) Anti-komünist bir hava yaratan, Guomindang ile Komünist Partisi arasında "sürtüşme" (6) tezgâhlayan ve hatta iki parti arasında yeniden bir savaş kışkırtmaya çalışan açık ve gizli Vang Cıngvey'leri kararlılıkla mahkûm ediyoruz. Onlara şöyle diyoruz: Bölücü komplolarınız aslında teslimiyet için hazırlıktan başka bir şey değildir ve bölücü ve teslimiyetçi siyasetiniz bir avuç insanın bencil çıkarları uğruna milletin çıkarlarını satma yolundaki genel planınızı açığa vurmaktan başka bir işe yaramamaktadır. İnsanlar kör değildir ve komplolarınızın farkına varacaklardır Pasifik Konferansı Doğunun Münih'i olmayacaktır şeklindeki saçma görüşü kesinlikle reddediyoruz. Sözüm ona Pasifik Konferansı hiç kuşku yok ki Doğunun Münih'i, yani Çin'i ikinci bir Çekoslovakya haline getirmenin hazırlığı olacaktır. Japon emperyalizminin aklını başına toplayacağı ve tavizler vereceği yolundaki temelsiz iddiayı kesinlikle reddediyoruz. Japon emperyalizmi Çin'i boyunduruk altına alma temel siyasetini asla değiştirmeyecektir. Japonya'nın, Vuhan'ın düşüşünden sonraki tatlı sözleri (örneğin "görüşmelerde Milli Hukümeti taraf olarak kabul etmeme" (7) siyasetini terke edeceği ve milli hükümeti karşı taraf olarak tanıyacağı ya da belli koşullar altında askerlerini Orta ve Güney Çin'den çekeceği yolundaki sözleri), balığı kurnazca avlamak için takılan bir yemden başka bir şey değildir; dolayısıyla, kim bu yemi yutarsa, tavaya konup bir güzel kızartılacağını bilmelidir. Uluslararası teslimiyetçiler Çin'i teslim olmaya zorlamak için aynı şekilde kurnazca bir siyaset izlemektedirler. Uluslararası teslimiyetçiler, kendileri "dağın tepesine kurulup kaplanların dövüşünü seyreder" ve başkalarının sırtından kâr sağlamak amacıyla arabuluculuk yapmak için sözüm ona bir Pasifik Konferansı tezgâhlayacak uygun bir fırsat kollarken Çin'e karşı Japon saldırısını teşvik ettiler Böyle komplocülara ümit bağlayan herkes fena halde aldatıldığını görecektir

Bir zamanların savaşmalı mı savaşmamalı mı sorusu, savaşa devam etmeli mi yoksa barış mı yapmalı sorusuna dönüştü, aslında her ikisi de aynı sorudur, bütün sorunların en önemlisi, en temel olanıdır Son altı ayda Japonya'nın Çin'i teslim olmaya zorlaması siyasetini sürdürmesiyle, uluslararası teslimiyetçilerin faaliyetlerini yoğunlaştır-

malarıyla ve en önemlisi Japonya'ya karşı cephemizdeki bazı kişilerin her zamankinden fazla bocalamalarıyla barış ya da savaş sorunu çevresinde büyük bir gürültü koparılmış ve böylece teslimiyet, bugünkü siyasi durumda esas tehlike haline gelmiştir. Teslimiyetçilerin ılk ve en önemli girişimi, komünizmle savaşmak için hazırlık yapmak, yani Guomındang-komünist işbırliğini ve Japonya'ya karşı cephenin birliğini yıkmaktır. Bu koşullar altında bütün yurtsever partiler ve bütün yurtseverler teslimiyetçı faalıyetleri yakından izlemeli ve bugünkü durumun esas niteliğini; yani teslimıyetın başlıca tehlıke, anti-komünizmin ise teslimiyeti hazırlayan bir adım olduğunu kavramalı, teslimiyete ve bölünmeye karşı çıkmak için ellerinden geleni yapmalıdırlar. Hıçbir grubun, Japon emperyalızmıne karşı verılen savaşı, bütün milletin bedelini kanla ödediği iki yıllık bir savaşı baltalamasına ya da bu savaşa ihanet etmesine hiçbir zaman izin verilmemelidir. Hiçbir grubun, bütün ülkenin ortak çabasıyla kurulan Japonya'ya karşı mıllı birleşik cepheyi yıkmasına ya da bölmesine izın verılmemelidir.

Savaşı sürdürür ve birlikte dayanırsak, Çın yaşayacaktır.

Barış yapar ve bolucülükte ısrar edersek, Çin yok olacaktır.

Hangısını reddedeceğiz, hangisini kabul edeceğiz? Yurttaşlarımız seçımlerini bir an önce yapmalıdır.

Biz komünistler, kesinlikle savaşmayı sürdürecek ve birlikte ısrar edeceğız

Bütün yurtsever partiler ve bütün yurtseverler savaşmaya devam edecek ve bırlikte ısrar edeceklerdır.

Teslim olmayı ve bölünmeyi tezgâhlayan teslimiyetçiler bir süre ıçın üstünlük kazansalar bile önünde sonunda maskeleri düşecek ve halk tarafından cezalandırılacaktır Çın milletinin tarıhı görevi, birleşik dırenme yoluyla kurtuluşa ulaşmaktır. Teslimiyetçılerin istedıklerı ise bunun tam tersidir; fakat ne kadar üstünluk kazanırlarsa kazansınlar, kimsenin kendilerine dokunmaya cesaret edemeyeceğini hayal ederek ne kadar rahat olurlarsa olsunlar bütün halkın onlara vereceği cezadan kurtulamayacaklardır.

Teslimiyete ve bolunmeye karşı çıkalım. Şimdi, bütün yurtsever siyasi partılerın, grupların ve bütün yurtseverlerin karşı karşıya bulunduğu acıl görev budur.

Bütün ülke halkı bırleşin! Direnmede ve birlikte ısrar edin ve teslimıyet ve bölünme için girişilen bütün komploları yerlebir edın.

1. "Uluslararası teslımiyetçıler", Çin'i feda ederek Japonya ıle uzlaşmayı planlayan Ingiliz ve ABD emperyalistlerıydı

2. Tasarlanan Uluslararası Pasifik Konferansı'na, Uzak Doğunun Munıh'ı adı verılmişti Çünkü Ingiliz, ABD ve Fransız emperyalıstlerı barış yapmaktan yana olan Çinli grupla ışbirliğı halınde, Çin'ı satarak Japonya ile bir uzlaşmaya varmayı planlıyorlardı. Mao Zedung yoldaşın bu makalede çürüttuğu, boyle bir konferansın Doğunun Münih'i olmayacağı yolundaki gülünç iddia Çan Kayşek'e aıttı.

3. 1938 Eylül'ünde İngiliz, Fransız, Alman ve İtalyan hükümet başkanları Almanya'da Münih'te toplandılar ve İngiltere ıle Fransa'nın, Sovyetler Birlığı'ne yapılacak bir Alman saldırısına karşılık Çekoslovakya'yı Almanya'ya terk etmelerını öngören Münih Anlaşması'nı imzaladılar. 1938'de ve 1939'da Ingılız ve ABD emperyalızmı Çın'ı feda ederek Japon emperyalızmı ıle uzlaşmaya varmak ıçın çeşitli girişimlerde bulundu. 1939 Hazıran'ında Mao Zedung yoldaş bu makaleyı yazdığı sırada, Ingıltere ile Japonya arasında bu planı gerçekleştırmek ıçın görüşmeler yapılmaktaydı. Buna İngıltere, Fransa, Almanya ve İtalya'nın Münih'teki komplosuna benzerliği yüzunden "Doğunun Münihı" adı verilmişti

4. Düet, Çan Kayşek ve Vang Cıngvey tarafından oynanıyordu. Vang Cıngvey, açık teslımıyetçilerın, Çan Kayşek ise Japonya'ya karşı cephe ıçınde gızlenen teslımıyetçılerin elebaşlarıydı.

5. Ocak 1939'da Guomindang'ın Beşıncı Merkez Yurutme Komıtesının 5. Genel Toplantısında Çan Kayşek, "Dırenme Savaşı'nı sonuna kadar sürdurun" sloganındakı "sonuna kadar" sözüyle "Luguçiao Olayından önceki durumu gerı getirme"yı kastettığını açıkça ılan ettı Bu yorum, Kuzey ve Kuzeydoğu Çin'dekı genış bolgelerın Japon ışgalıne terk edılmesı anlamına geliyordu. Bu yuzden, Çan Kayşek'ın bu teslımıyetçı sıyasetine karşı çıkmak ıçın Mao Zedung yoldaş "sonuna kadar" sözünün "Yalu Irmağı'na varana dek savaşmak ve kaybedılmış bütün topraklarımızı geri almak" anlamına geldiğini özellıkle belırttı.

6. "Sürtüşme" deyimi o sıralarda, Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe'yı yıkmak ve Komünist Partisine ve ilerici güçlere karşı çıkmak ıçın Sekizıncı Yol Ordusu'na ve Yeni Dördüncü Ordu'ya karşı katliamlara ve büyük çapta saldırılara girişen Guomındang gerıcılerının çeşıtlı gerıcı sıyası ve askerı eylemlerine atıf yapmak için geniş olçüde kullanılıyordu.

7. 13 Aralık 1937'de Nancıng'ın Japonlar tarafından ışgalinden sonra Japon hükümeti, 16 Ocak 1938'de bır bıldiri yayınladı Bu bıldiride, Japonya'nın "görüşmelerde Milli Hükümeti taraf olarak kabul etmeyeceği ve yenı bır hükümet kurulmasını beklediği" belırtılıyordu. 1938 Ekım'ınde Japon bırlıklerının Kanton ve Vuhan'ı işgalından sonra Japon hükümetı, Çan Kayşek'ın yalpalamasından yararlanarak onu teslımıyete zorlamak ıçın sıyasetını değiştirdi. Japon hükümetı, 3 Kasım'da başka bır bıldırı yayınladı. Bu bıldırının bır yerınde şoyle denıyordu. "Mıllı Hukümet bugüne kadar ızlediği hatalı sıyasetı terk ettiği, eski duruma dönmek ve barışı ve düzenı korumak ıçın yenı görevliler atadığı taktırde, İmparatorluk onunla goruşmelere girmekten kaçınmayacaktır "

(Mao Zedung, Seçme Eserler, cilt 2, sayfa 254-259, Kaynak Yayınları)

SÊWETA SAZÛBÎYAYENA PARTÎYA BOLŞÊWÎK

astarê bolşewîk

AMOR: 9 · GAVARE'99 · CERM: 150.000 TL

Mao Zedung önderliğinde Çin Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşunun 50. yıldönümü dolayısıyla...

1 Ekim 1999, Çin Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşunun 50. yıldönümü idi. Mao Zedung'un başkanı olduğu Çin Komünist Partisi'nin önderliğinde gelişen sosyalizm perspektifli Demokratik Halk Devrimi'nin kesin zaferinin ilan edildiği tarihtir 1 Ekim 1949.

Çin'de Demokratik Halk Devrimi, Ekim Devrimi'nden sonra 20. yüzyılda dünyayı derinden sarsan en büyük devrim olmuştur. Ne yazık ki bu devrimin kazanımlarından bugün geriye fazla bir şey kalmamıştır. Bu, modern revizyonizmin sonunda Çin'de de zafer kazanmış olmasının sonucudur. Bugün, Çin hâlâ sosyalist olduğunu savunmasına, ÇKP de "komünist" adını taşımasına rağmen Çin emperyalist bir büyük güç olma peşinde koşan, emperyalist dünyanın ayrılmaz bir parçası olan, kapitalist ekonominin her alanda egemen olduğu bir ülke konumundadır.

Aşağıda Mao Zedung'un Japon emperyalizmine karşı mücadelede, emperyalizme karşı mücadelenin sona erdirilmesi amacıyla "barış"tan yana olan tasfiyecilere karşı yazdığı bir makaleyi yayımlıyoruz. Çin Halk Cumhuriyeti'nin 50. yıldönümünde Çin Devrimi de sömürgeciliğe ve emperyalizme karşı mücadelede bize yol gösteriyor.

Biz de bu mücadeleden öğrenerek Çin Halk Cumhuriyeti'nin 50. yıldönümünü anıyoruz.

TESLİMİYETÇİ FAALİYETLERE KARŞI ÇIKALIM

30 Haziran 1939

Çin milletinin Japon saldırısıyla karşı karşıya kalmasından bu yana en önemli sorun, savaşmak ya da savaşmamak noktasında düğümlenmiştir. Bu sorun, 18 Eylül 1931 Olayı'ndan 7 Temmuz 1937 Luguçiao Olayı'na kadar olan dönemde ciddi tartışmalara yol açtı. Bütün yurtsever siyasi partiler ve gruplar ve bütün yurtseverler şu sonuca vardılar: "Savaşmak yaşamak; savaşmamak ise yok olmak demektir." Bütün teslimiyetçiler de şu sonuca vardılar: "Savaşmak yok olmak, savaşmamak yaşamak demektir." Bir süre için sorunu Luguçiao'daki direnişin gürleyen topları belirledi.

Devamı 42. sayfada

